Gondolatok a marxizmus-leninizmusról

Tartalom:

A tudományos világnézet

Mi az anyag?

Mi a tudományos világnézet?

A mindörökké létező mozgó változó anyag

A marxizmus-leninizmus világnézete

Az idealizmus a képzelet világa

A vallás és az objektív valóság

A materializmus lényege

A dialektikus és történelmi materializmus

Demokrácia, polgári demokrácia, népi demokrácia

A szocializmus, a szocialista demokrácia, a kommunizmus

Az élővilág, az ember, és a társadalom fejlődése

***

1

A tudományos világnézet

A marxizmus-leninizmus következetesen objektív tudományos világnézet!
A dialektikus és történelmi materializmus a marxizmus-leninizmus filozófiai alapja!
A tudományos megismerés célja az anyagi valóság feltérképezése.

A következetesen objektív tudományos világnézet a világról alkotott képet a következetesen objektív tudományos módszer eredményeire alapozza és felhasználja a civilizáció értékeit. A következetesen objektív tudományos módszer lényege, hogy a jelenségeket, a világot úgy magyarázza meg, hogy az megfeleljen az objektív valóságnak, a tapasztalatnak, így a tudományos módszer célja a világ objektív megismerése! Ez az emberiség számára létfontosságú, ha emberré akar válni!

A következetesen objektív tudományos módszer eredményeit a valóságnak igazolnia kell!

Ez nem könnyű, mert az ember, az ember-állat az szubjektív lény, így alapvetően ösztönösen, az állatvilágból örökölt képességeivel, alapvetően az állati létének megfelelően érzékeli vizsgálja a valóságot, annak ellenére, hogy gondolkodni is képes. Az ember-állat létének ugyanaz a célja, mint a többi élőlényé, egyszerűen csak élni, létezni akar.

De ehhez a létfeltételeit a többi élőlénytől eltérően a képzelőképességgel támogatott gondolkodásával a tapasztalat, a tudomány eredményeinek felhasználásával elvontan, a szerszámkészítéssel, a társadalmi munkamegosztással kollektív formában, képes megteremteni.

„**képzelőerő**, képzelőereje Szellemi alkotóképesség; az elme gondolatokat teremtő képessége, amellyel egy ember addig még nem létező gondolatokat, elképzeléseket, helyzeteket hoz létre kitalált dolgok vagy a múlt tapasztalatainak felhasználásával.”

„**ösztön**: Embernek, állatnak az a veleszületett készsége, mely közvetlen indíték hatására az egyén, ill. a faj fenntartása érdekében a tudattól független, célszerű magatartásra sarkall, és amely az embernél az akarat s az értelem szabályozása alatt áll.”

„**szubjektív**: A személyestől függő (dolog), amely nem a tárgyi körülményekben rejlik, hanem rajtunk állónak tekintjük, tőlünk függő körülményekből ered. Egy cél elérése valójában a szubjektív elhatározástól függ. - **szubjektív**: alanyi, egyéni, személyes, sajátos”

A világról a tudatban tükröződő kép, az érzékszervekkel és a gondolkodással kialakuló szubjektív világkép és az objektív valóság igen gyakran eltér egymástól. Az objektív valóság a tapasztalat és a tudomány szerint azonban az emberi szubjektumoktól függetlenül létezik, amit eredményesen csak a következetesen objektív tudományos módszerrel lehet megismerni. Ez a célja a következetesen objektív tudományos módszernek! Erre alapul a marxizmus-leninizmus tudományos világnézete!

Az objektív valóság az érzékszerveken keresztül tükröződik a tudatban, az ez alapján a gondolkodással kialakuló szubjektív kép alapvetően, meghatározóan függ a tapasztalattól, a társadalmi környezet hatásaitól, a tanultságtól, az erkölcstől, a világnézettől, stb., ami végül is a dialektikus materializmussal az objektív valósághoz közelít vagy az idealizmus képzeletvilágába süllyedve eltávolodik tőle.

„**Világnézet**nek nevezzük a világ legáltalánosabb, legátfogóbb értelmezését. Ez állhat objektív tudományos ismeretből, annak különböző értelmezéséből, a tudománnyal ellenkező nézetekből, és állhat egyáltalán nem objektív, azaz szubjektív véleményekből, életszemléletből, értékrendből. Világnézetnek nevezhető tehát a tudományok átfogó rendszere önmagában, vagy egy bizonyos értelmezésben, egy politikai ideológia, egy filozófiai iskola nézetei, és egy hitrendszer, vallás is, vagy ezeknek keveréke. Az értékrendet bizonyos esetben a világnézetbe bele veszik, bizonyos esetben nem."

Az idealizmus és a materializmus világnézetének hatása a jelenségek magyarázatára

Az ember-állat a képzeletére támaszkodva képes az észlelt valóságot, a világegyetem, az anyag, az élővilág, az ember létével kapcsolatban felmerülő kérdéseket a gondolkodásával a valóságnak megfelelően megmagyarázni, de képes akár „logikusan" is szinte bármit kitalálni, aminek nem kell feltétlenül megegyeznie a valósággal, sőt a valóságnak ellent is mondhat.

Azonban, ha a képzelet elrugaszkodik a valóságtól, lazul az objektivitáshoz való következetes ragaszkodás, akkor a magyarázat hamissá, torzzá válhat és ha azzá válik, akkor elvezet az idealizmus kitalált virtuális, a valóságban nem létező, nem igazolható, nem bizonyítható, sőt a bizonyítást nem is igénylő, nem is tűrő világába.

Az idealizmus lényege, hogy a megfigyelt jelenségekre, a világegyetem, az élővilág, az ember, a társadalom jellemzőire alapvetően a képzelet által kitalált a magyarázatot ad, aminek azonban nem kell feltétlenül következetesen megfelelnie az objektív valóságnak, sőt.

Azonban a képzelet nagyon is fontos, mert sok az ismeretlen, amire nincs még megfelelő magyarázat, ezzel azonban körültekintően kell bánni, nem szabad az ismert tényektől nagyon elrugaszkodni és a valóságban ellenőrizni kell az állításokat. A dialektikus materializmus tudománya erre törekszik, az idealizmus azonban végül is megmarad a képzelet világában, így tudománytalan módszerrel alakul ki a világnézete. Mert csak azaz állítás tudományos, ami bizonyíthatóan a valóságban létezik, a tudomány eredményei alapján következtethető vagy megvalósítható.

A materializmus a tudományos módszer alapján megismert, érzékelt, az objektív valóságból nyert ismereteiből alkotja meg a magyarázatait, a világképét, aminek azonban meg kell egyeznie a valósággal, csak így lehet következetesen objektív tudományos.

Az idealizmussal többé-kevésbé logikus, de nem a következetesen objektív tudományos gondolkodással, a hiszékenységre, a felületességre alapozott elmélettel egészen addig lehet eljutni, hogy a képzelet szülte képnek a valóságnak megfelelő bizonyítására már nincs is szükség, azt egyszerűen csak el kell hinni, sőt másként nem is lehet azt elfogadni.

Az idealizmus lényege, módszere, az hogy a valóságban nem kell objektíven léteznie, működnie a kitalált, a spekulált valaminek, nem is kell azt feltétlenül következetesen az objektív valóságnak megfelelően bizonyítani sem, elég a képzelet által a kitalált valamit a hiszékenységre támaszkodva valósnak állítani. Ehhez viszont elkerülhetetlen a tudatlanságra, a tudománytalanságra, a következetlenségre, a vak hitre alapuló hiszékenység.

A szubjektumtól függetlenül létező világ megismerésének módszere

Az ember-állat érzékszervei, sőt a gondolkodása is az evolúcióval az életben maradása, a léte érdekében fejlődött ki, alapvetően az életben maradáshoz szükséges szubjektív érzékelő, gondolkodó képességgel, így a tudatban megjelenő kép gyakran az objektív valóságnak csak a torz, a hamis tükörképe.

A szubjektív érzékelésen alapuló magyarázat gyakran nem felel meg az objektív valóságnak. Az ember a gondolkodásával azonban mégis képes a szubjektíven érzékelt világ valóságos, a tapasztalatokon alapuló, a tudományos módszerrel történő objektív megismerésére is.

Az ember a világ megismeréséhez szükség szerint kiegészíti képességeit, érzékszerveit, felfedezi a természet, a társadalom törvényeit, képes a tudományos módszerrel megvizsgálni azt, hogy valójában milyen a világ. Ehhez a szubjektív képzelgés azonban nem elég, mert ellentmondhat a valóságnak, az idealizmusnak azonban ez már elég, mert a képzeletben minden lehetséges, azonban a valóság az olyan amilyen és nem a képzelettől függ.

Csak a következetesen objektív tudományos módszerrel lehetséges az egyéntől függő, a szubjektíven érzékelt és magyarázott, a tudatban így tükröződő képet az objektíven létező valóságtól szétválasztani. Az objektíven létező világot csak a következetesen objektív tudományos módszerrel lehet a valóságnak megfelelően megérteni.

A tudományos módszer következesen az objektív valóság megfigyelésével jut a tényekhez, az ez alapján ismert törvényszerűségeket használja fel, csak ezt szabad használnia, az ebből készített hipotéziseit, következtetéseit, magyarázatait a valóságban azonban mindig szigorúan ellenőrzi kell.

Tudományosan csak az fogadható el létezőnek, valós igaz állításnak, ami a valóságban igazolhatóan, bizonyíthatóan megtalálható vagy megvalósítható. A spekulációval, a tudományos következtetéssel, a hipotézissel előre jelzett állításokat végül is a gyakorlatban ellenőrizni kell -, bár ez nem mindig megvalósítható, sőt sok olyan van amit a valóságban közvetlenül nem lehet ellenőrizni. Így nem lehet közvetlenül ellenőrizni például azt, hogy az anyag keletkezet vagy mindörökké létezik, a világ térbeli és időbeli végtelenségét, a csillagok belsejét, stb..

Bizalom a tapasztalt vagy észlelt jelenségekkel szemben

Azonban a szubjektíven megfigyelt, tapasztalt vagy észlelt jelenséget is valósnak kell elfogadni akkor is, ha nincs rá magyarázat, még nem alkotható róla tudományos értékű hipotézis sem (bár gyakran ez megkülönböztethetetlen a képzelgéstől, a hazugságtól, a szélhámosságtól, a tévedéstől). Így kell elfogadni, de törekedni kell a tények objektív megismerésére, a tudományos módszerrel a megfejtésére, addig azonban ez még is csak szubjektív vélemény. Képzelődni, fantáziálni az ilyenről elfogadható, de azt csak ezen a szinten szabad kezelni. Valójában ez idealizmus, ami azonban előre viheti a valóság megfejtését.

Az állítások elfogadására, a következetesen objektív tudományos értékű magyarázatra nem elegendő csak a gondolkodás, csak a spekuláció, csak a képzelgés, csak a hit, pláne a hiszékenység. Elkerülhetetlenül szükséges a tények, a bizonyítékok tudományos módszer szerinti vizsgálat is. Csak így fogadható el egy állítás, csak így készíthető tudományosan értékelhető magyarázat, hipotézis, ami végül is lehet hamis, de lehet igaz is.

Az új ismeretekkel a tudományos módszernek is fejlődnie kell és fejlődik is, mint ahogy az objektív valóság megismerése is új kihívásokkal jár, úgy az objektív tudományos megismerés módszere is. Mivel az objektív valóságot csak a következetesen objektív tudományos módszerrel lehet megfejteni ezért minden más alapon készült világkép eleve téves módszerrel alkotja meg világnézetét, ami így alapvetően tudománytalan hamis.

A mindennapi életben felmerülő állítások bizonyítása hasonlatos a tudományos módszerhez, bár lényegesen leegyszerűsített formában. Az állításoknak tényszerűnek kell lennie, hogy igaznak elfogadható legyen, a valóságnak igazolnia kell.

Az állítások elfogadása alapvetően a bizalomra alapozott, bizalom a bizonyítható tudományos vagy a tényekre alapozott állítások elfogadására vagy csak a hiszékenység, amit nem kell és nem is lehet bizonyítani. Így létezik a tudományos hit és a hiszékenység az állítások elfogadására.

A tudományos módszer főpróbája az, hogy a jelenségre adott magyarázatnak ellenőrizhetően egyeznie kell a valósággal, ami azonban a mindennapi gyakorlatban is igaz. Az elmélet próbája a gyakorlat. Azonban a tudományos módszer alapján sem lehet mindig tökéletesen megfelelő magyarázatot adni, de ezt úgy kell elfogadni ahogy van, amennyire sikerült a tudományos módszerrel megismerni, azonban az ismeretlen objektív magyarázatára semmikép sem elég a képzelet. A részben megfejtett jelenséget tovább kell vizsgálni a tudományos módszerrel, de addig úgy kell elfogadni, felhasználni eredményeit, amennyire az a valóságnak megfelel.

„**A valóság a tudatunktól független létező dolgok összessége**: minden, ami létezik; tágabb értelemben pedig minden, ami valaha létezett és minden, ami jelenleg is létezik. A valóság alapvető jellemzője az, hogy anyagi, tárgyilagos, vagyis független a megfigyelőtől, annak helyzetétől, mozgási állapotától és az eszközöktől, amiket a valóság megfigyelésére a megfigyelő használ, valamint független a megfigyelő ismereteitől, értékítéletétől, nézeteitől is. A valóság megtapasztalásának vannak korlátai, de a megismerésére tehetünk erőfeszítéseket. A tudományos megismerés célja az anyagi valóság feltérképezése. Ám tudjuk, tévedhetünk, vannak ismérvek/kritériumai a valós észlelésnek, amikor nem tévedünk. A kvantummechanika felismerte Heisenberg elvét A tárgyak valósak, ha ugyanazzal a világgal lépnek kölcsönhatásba, abban a világban részesednek, amelyben mi élünk."

„A világ egységes, mert összes jelenségei a mozgásban levő anyag különböző formái. … A mozgásforma az állapotváltozásnak egy meghatározott típusa, amely az egymással összefüggő törvények egy bizonyos csoportjának van alárendelve, és az anyagi tárgyaknak többé vagy kevésbé széles osztályára vagy különböző osztályaira jellemző, ha ezeknek az osztályoknak különbségeik ellenére vannak lényeges közös vonásaik. … Bármilyen anyagi objektumot veszünk szemügyre, mindig rendelkezik kiterjedéssel … a tér a mozgásban levő anyag objektíve valóságos létezési formája." - A marxista filozófia alapjai

„**Világnézet**: a környező világról alkotott nézetek, fogalmak és képzetek rendszere. A világnézet a szó tágabb értelmében magában foglalja az ember környező világra vonatkozó nézeteinek összességét: a filozófiai, a társadalmi-politikai, az etikai, esztétikai, természettudományos és egyéb nézeteit. Szorosabb értelemben minden világnézet alapvető részét a filozófiai kérdések alkotják. A világnézet legfőbb kérdése a filozófiai alapkérdése. Ennek eldöntésétől függően különböztethető meg a világnézet két alapvető válfaja, a materialista és az idealista világnézet. A világnézet társadalmi létet tükrözi vissza, és az emberi tudásnak az adott történelmi korszakban elért színvonalától, valamint a társadalmi rendszertől függ. Az osztálytársadalomban a világnézet osztály jellegű: rendszerint a hatalmon levő osztály világnézete az uralkodó. A világnézetnek nagy gyakorlati jelentősége van: meghatározza az emberek viszonyát a környező valósághoz, és vezérfonal a cselekvés számára. A természet és a társadalom objektív törvényeit feltáró és a haladó erők érdekeit kifejező tudományos világnézet előmozdítja a társadalmi haladást. A reakciós, tudományellenes világnézet az önmagukat túlélt osztályokat szolgálja, gátolja a társadalmi haladást, a kizsákmányoló osztályok érdekeit védi és elvonja a dolgozókat attól, hogy harcoljanak felszabadulásukért. Következetesen

tudományos kommunista világnézet a marxizmus-leninizmus, amelynek filozófiai alapja és elidegeníthetetlen része a dialektikus és a történelmi materializmus. Kifejezi a proletariátus és valamennyi dolgozó érdekeit, amelyek egybeesnek a társadalmi fejlődés objektív törvényeivel." - Marxista fogalomlexikon

„**objektív**: a reális tárgyakra, sajátosságokra és viszonyokra vonatkoztatva azt fejezi ki, hogy ezek a tudaton kívül, a tudattól, a szubjektumtól függetlenül léteznek; a képzetek és fogalmak, ítéletek és következtetések viszonylatában ismereteinknek az emberi tudattól független forrására, anyagi alapjára, tartalmára utal." - Filozófiai kislexikon

„**Objektív Valóság**: az egész anyagi világ a maga teljességében, valamennyi formájában és megnyilvánulásában. Az objektív valóság fogalma viszonylagos. A szubjektumhoz viszonyítva az objektív valóság mindaz, ami a tudaton kívül létezik és tudatban visszatükröződik. De a szubjektum, tudatával együtt, maga is objektív valóság más emberekhez viszonyítva. A világra vonatkozó egyéni szemlélettől elvonatkoztatva azt mondhatjuk, hogy az objektív valóság megegyezik a realitással általában. A realitás magában foglalja a különböző anyagi objektumokat, ezek tulajdonságait, a teret, az időt, a mozgást, a törvényeket, a különböző társadalmi jelenségeket, a termelési viszonyokat, az államot, a művészetet stb. Mindez tükröződik az emberi tudatban, de attól függetlenül létezik. Ebből azonban nem következik, hogy az objektív valóság fogalma szélesebb, mint az anyag fogalma. Ilyen elképzelés csak abban az esetben keletkezhet, ha az anyagot elszakítják sokféle megjelenési formájától és tulajdonságától, amelyek nélkül nem létezik. A mozgás, a tér, az idő, az élet stb. – mindezek az anyag sokféle és különböző fejlettségű formáinak sajátosságainak, kölcsönhatásainak megnyilvánulásai, amelyek összességükben alkotják a világot mint egészet, vagyis az objektív valóságot." - Marxista fogalomlexikon

„**Igazság**: a valóság helyes, hű gondolati tükrözése, ami végső soron a gyakorlat kritériumával ellenőrizhető. Az igazság mint jellemző sajátosság, a gondolatokra vonatkozik, nem pedig magukra a dolgokra és nyelvi kifejezésük eszközeire. A marxizmus adta először következetesen materialista megalapozását az igazság fogalmának, s mutatott rá tanulmányozásának új, dialektikus vonatkozásaira. (Objektív igazság, Abszolút és viszonylagos igazság, Az igazság konkrétsága, Az igazság kritériuma)." - Marxista fogalomlexikon

„**Objektív igazság**: filozófiai kategória az emberi ismeret azon tartalmának jelölésére, amely független a szubjektum akaratától és óhajaitól. Az igazságot a visszatükrözött objektumtartalma határozza meg. Az objektív igazság mint elméleti kategória, a szubjektív idealizmus igazságkoncepciói ellen irányul, amelyek szerint az igazságot az ember alkotja, és az emberek közötti megegyezés eredménye." - Marxista fogalomlexikon

„**gondolkodás**: az emberi megismerés legmagasabb foka, az objektív valóság lényegi tulajdonságai, összefüggései és viszonyai eszmei visszatükrözésének a folyamata. A gondolkodás túllépi a közvetlen-érzéki megismerés határait, a valóság bonyolultan közvetett tükrözése; olyan sajátosságainak, folyamatainak a megismerését teszi lehetővé, amelyeket érzékszerveivel nem foghat fel az ember. A gondolkodás a gyakorlati tapasztalati adatok, valamint a megelőző gondolkodási tevékenység termékeiként már kialakult ismeretek, fogalmak aktív egymásra vonatkoztatása a lényeg feltárása céljából." - Filozófiai kislexikon

„**tudat**: az objektív világ visszatükrözése az emberi agyban; az agy legmagasabb rendű, csakis az emberre jellemző funkciója, melynek lényege, hogy célszerűen visszatükrözi a külvilágban levő tárgyak, folyamatok objektív tulajdonságait és kapcsolatait (tehát az objektív valóság szubjektív képe) s ennek következtében gondolatilag megkonstruálja a cselekvést, megoldja az ember s a társadalmi és természeti valóság kölcsönös kapcsolatának szabályozását és önkontrollját." - Filozófiai kislexikon

„A tudat a filozófiában és a pszichológiában az agy legmagasabb rendű, csakis az emberre és állatokra jellemző funkciója, amelynek lényege, hogy célszerűen visszatükrözi a külső tárgyak tulajdonságait és kapcsolatait, megtervezi a cselekvést és következtet annak majdani eredményére. Képes valamely fokig világosan észlelni a saját létünkkel kapcsolatos jelenségeket. … A dialektikus materializmus a tudatot az anyagi lét fejlődése eredményének, és annak visszatükröződésének tekinti. A tudat eszerint az objektív világ visszatükrözése az emberi agyban. Ez az agy legmagasabb rendű funkciója, ami csak az emberi szervezetben fordul elő. Lényege, hogy a visszatükrözés célszerű formában történik, az így kapott kép megfelel a külvilágban lévő tárgyak és jelenségek objektív formáinak és kapcsolatainak. A tudat ezen az alapon megalapozza a cselekvést, megoldja az ember, valamint az őt körülvevő természeti és társadalmi valóság közötti kapcsolatok szabályozását."

„A tükrözéselmélet a marxista filozófiában a dialektikus materialista ismeretelmélet alapja. Tárgya a visszatükröző tevékenység valamennyi formájának, természettudományos alapjainak, az emberi tudat létrejöttének, fejlődésének és fiziológiai mechanizmusainak vizsgálata. … A marxista ismeretelmélet szerint az emberi tudat visszatükröző tevékenysége aktív kölcsönhatásos folyamat a szubjektum és az objektum között, amely folyamat egyszerre tárgyi és eszmei jellegű. Tárgyi jellegű, mivel mindig van természeti vagy társadalmi objektuma. Eszmei jellegű, mivel a visszatükrözés tartalma mindig valamilyen általánosított formában, absztrakt fogalmak, ítéletek formájában tudatosodik."

2

Mi az anyag?

Az anyag az emberi tudattól függetlenül létező objektív valóság! Az anyag a testeket alkotó valóság, aminek számtalan megjelenési formája lehet!

Minden, valami, bármi, ami a következetesen objektív tudományos módszerrel bizonyíthatóan létezik, következtethető, létrehozható, bármilyen a megjelenési formája, az maga az **anyag,** az „csak" az **anyag**, sem több, sem kevesebb vagy az anyag mozgásának az eredménye.

A következetesen objektív tudomány következtetése szerint az anyag mindörökké mozgásban változásban, a végtelen térben, a végtelen időben létezik és csak a természet törvényeinek engedelmeskedik. Más valami objektíven létezőre nincs következetesen objektív tudományos magyarázat, ezért ezt kell elfogadni az objektív valóságnak, a világ megismerésének ez a kiindulópontja, ez a materializmus alapja.

Az anyagon, a természet törvényein kívül objektíven kimutathatóan más nem létezik. Eddig bizonyíthatóan a természet törvényeinek engedelmeskedő anyagon kívül más objektíven létezőt nem fedeztek fel, ezért amíg más valamire nincs objektív bizonyíték, addig ezt kell elfogadni az objektív valóságnak.

Minden létező az anyag!

Ha azonban bizonyíthatóan, észlelhetően létezne az eddig ismerteken kívül valami más, akkor az is csak anyag, még akkor is, ha más ismeretlen törvényeknek engedelmeskedne, más építőkövekből, másként épülne fel, mert minden ami létezik az „csak" anyag. Így bármi ami bármilyen formában létezik és észlelhető az anyag és csak az!

Így például, ha észlelhetően, bizonyíthatóan létezne az isten szellem valami, akkor az is csak anyagból lenne - talán az istenanyagból vagy a szellemanyagból hmmm … ha ha ha, amit még meg kellene tudományos módszerrel ismerni, mert eddig még bizonyíthatóan nyoma sincs ilyesminek!

Minden egyéb, amit nem a következetesen objektív tudomány állít, ami végül is alapvetően a képzelet szüleménye, ami a valóságban nem található (vagy nem valósítható) meg, az idealizmus, ilyen például a természetfeletti szellemvilág kitalált víziója, az anyag nélküli valami is, aminek semmi köze az objektív valósághoz, mert a léte nem bizonyítható, a következetesen objektív tudományod módszerrel nem észlelhető és objektíven, bizonyíthatóan sehogyan sem.

A képzelet terméke nem bizonyíték!

Az ilyen képzelet szülte állítást azonban nem lehet és nem is kell megcáfolni, mert a bizonyíték nélküli állítás az csak a képzelet által kitalált valami, amit azért nem lehet megcáfolni, mert alapvetően hamis, mert nem támaszkodik az objektív valóságra, így nincs mit megcáfolni.

A tény és bizonyíték nélkül állítás, ami csak a képzeletben létező kitalált virtuális kép, ami az objektív valóságban nem létezik, az maga a semmi. A semmi valósként állítása az butaság, az tudatlanság, az szélhámosság. A semmi az a nincs, a nem létező, amit valóságosan létezőnek állítani az önellentmondás, ezért nem kell, nem lehet megcáfolni sem, mert nincs mit. A semmi valóskénti állításáról csak azt lehet mondani, hogy buta, tudatlan, szélhámos, hazug állítás, ez a cáfolata.

De, ha bizonyítottan létezne az ismert formáktól eltérő „anyag nélkülinek vélt" valami, az isten szellem, az automatikusan mégis az anyag kategóriába tartozna, mert ha létezne, valamilyen törvényeknek szükségszerűen engedelmeskedve mozogna, az időben változna, észlelhető lenne, mint az anyag, így megismerhető lenne.

A kitalált isten szellem öntörvényű valami, reá semmilyen törvény nem vonatkozik, mert ő maga a törvény, a minden, mert mindentudó, mindenható, tökéletes valami, de erre semmilyen bizonyíték sincs, mert ez csupán csak a képzelet szülötte, kitalált valami.

Nem változó, nem mozgó valami nincs, nem létezik, mert ilyet még nem fedeztek fel, nyoma sincs, így ez az objektív igazság, ilyen változatlan valami csak a képzeletben létezhet, így az csak kitalált valami. Minden észlelhető mozog, változik, ezért minden ami ilyen az maga az anyag, ez az objektív valóság.

Egy kis idealista képzelgés

Bár ki tudja, nagy energiaelvonással talán lecsökkenthető, (megszüntethető?) az anyag mindenféle mozgása, hmmm … . Az anyagból kivonva minden energiát, akkor az anyag megszűnik, eltűnik? Lehetséges ez? Lehetséges minden energiát átszivattyúzni egy másik anyagba (vagy a semmibe)? Lehet, hogy az isten/szellem anyagban tárolt energiából töltötte fel a közönséges anyagot az isten? Hmmm … ha ha ha. Mit ki nem lehet találni. Bár akkor az isten anyag csak az anyag másmilyen formája, így megmarad az energiamegmaradás törvénye és mindörökké létezik az anyag, csak átalakul. Isten/szellemanyagból közönséges anyag, majd valami más anyag, majd megint isten/szellemanyag. Tovább már nem bírom fokozni ezt a ma…ságot, bocs.

„**A kvantumfizika fontos következménye az a felismerés, hogy az anyag csak mozgásban tud létezni**. A szilárdnak és tömörnek látszó anyagi tárgyakat alkotó részecskék szüntelenül mozognak, nyüzsögnek, mint a hangyaboly, olyannyira, hogy az elemi részecskék szintjén előforduló leglassúbb sebesség is több millió km/óra. Ha pedig sikerülne egy részecskét teljesen megállítani, akkor az megszűnne létezni. Az is kiderült, hogy ezek az állandóan mozgó, nyüzsgő részecskék voltaképpen hullámtermészetű energiacsomagok, amelyek - a fényinterferenciához hasonlóan - akár ki is tudják oltani egymást. A fizikai Nobel-díjas Enrico Fermi szerint ezért anyag tulajdonképpen nem is létezik, csak energia." - Szerző: Héjjas István

Az anyag - tömeg vagy energia -, nélküli valaminek, a semminek nem lehet hatása az anyagra, így észlelhetetlen lenne, mert nem hagyna nyomot és változást az anyagból álló érzékelőben. Ha valaminek (a feltételezett anyag nélkülinek) mégis hatása lenne az anyagra, akkor az mégiscsak anyag, energia vagy tömeg, esetleg valami ismeretlen formájú anyag (szellemanyag vagy istenanyag, ha ha ha).

Azonban az idealizmus képzeletvilága mégiscsak elvezet(het) akár az anyag nélkül létező semmibe is, így az objektív valóságtartama egyenlő materiálisan az anyag nélküli semmivel, a nem létező valamivel. Ilyen a vallás idealista képzeletvilága is. Így lehet az isten valami a létező semmi, ami így a nem létező semmi valami, a mégiscsak a létező semmi. Lehet, hogy mégiscsak van isten? Hmmm … , vajon milyen lehet a semmi valami?

„A **semmi** az valaminek a teljes hiánya; a létező hiánya, tagadása. A **semmi** a létező ellentéte és hiánya; a nem létező dolog. A **tökéletes** az hibáktól vagy hiányosságoktól mentes."

„**Isten** fogalma a monoteista hívők szerint azon természetfeletti lényt jelenti, aki a világegyetemet teremtette, és/vagy annak működését, történéseit irányítja vagy ellenőrzi. Számos vallási irányzat alapján az, akinél nagyobb nem elgondolható, aki nélkül semmi sem lehetne, és nem maradhatna életben. Neki nincsenek korlátai és hiányosságai. Mindenható, mindentudó és mindenhol jelen levő. Nincs kezdete, sem vége."

„A **természetfeletti** vagy természetfölötti kifejezés magába foglalja mindazok a tartalmakat, amelyek nem magyarázhatók meg a természet törvényei szerint, amelyek megközelítésére az emberi megismerés fizikailag és biológiailag leírható és értelmezhető eszközei alkalmatlanok. Sem tudományos vagy kísérleti módszerrel nem lehet tanulmányozni. Az úgynevezett természetfeletti jelenségeket néha isteni vagy démoni beavatkozásoknak, vagy szellemeknek vagy „mágikus" gyakorlatoknak tulajdonítják. Elsősorban a vallásokban, az okkultizmusban, az ezoterikában használt fogalom, de jelenségei gyakran kapcsolódnak a paranormális témákhoz is."

„A **szellem**: Mint természetfeletti fogalom, olyan entitás, amely a fizikai világon túl létezik, és amit a test érzékszervein keresztül nem érzékelünk. Az ide vonatkozó irodalom alapján ilyen szellemi lények lehetnek azok, akik soha nem születtek meg az emberi világban és azok, akik valaha megszülettek a Földön, majd haláluk után lelkük kilépett a testükből és **anyagtalan** lényként él tovább."

„**Isten szellem**, legfelsőbb, láthatatlan és halhatatlan lény, valóságos személy, Aki teremtője, fenntartója és kormányzója az egész világmindenségnek (láthatóknak és láthatatlanoknak egyaránt). Székhelye a mennyben van, de mindenütt jelen van."

Képzelgés az anyag nélküli isten szellemről

Az isten szellem és a szellemvilág a vallás, a hit szerint nem anyagból van, így nincs sem tömege sem energiája, ami így a következetesen objektív tudományos módszerrel észlelhetetlen, mert ha anyag nélküli valami, akkor valójában a semmi. A vallás az isten valamiről semmi objektívet nem tud mondani, valójában nem tudja miből van az isten, nem tudja hol van, egyáltalán semmi valósat nem tud, csak képzelődik róla.

Azonban a vallásos hívők képzeletében mégis valóságként létezik, sőt több mint az anyag, felette áll, mert hitük szerint az anyagot isten teremtette, az isten szellem varázsolta az anyag nélküli semmiből (vagy az istenanyagból (?), hmmm … ha ha ha, van aki ezt elhiszi?).

Azonban ez az objektíven nem érzékelhető, csak képzelt anyag nélküli isten szellem varázsló valami az anyaggal nem lehet semmilyen kapcsolatban, mert tömeg és energia nélküli, azaz semmi alkotó, varázsló erővel sem rendelkezhet. Ezért ilyen anyag nélküli semmit valójában nem is lehet észlelni sem, pont úgy mint ahogy ez a kitalált szellemvilág az objektív valóságban nem is észlelhető. Lehet, hogy mégis csak van isten? De mi az az isten? Konkrétan, az objektív valóságban ellenőrizhetően!

Mert a semminek, a nem anyag valaminek nem lehet hatása semmire sem, így az anyagra sem. Ezek szerint a vallásos hívők a semmiben hisznek!? Úgy vélik, hogy a semmi (anyag) az valami!? A vallásos hívők szerint az isten nem anyagból van, vagyis a semmivel, a nem létezővel azonos. Hmmm, ez nem semmi! A nem létezőt csak az idealizmus képzelgésével lehet a tudatba varázsolni és csak a hiszékenységgel, a butasággal lehet valóságosnak elfogadni.

Az isten szellem az nem anyagból van, tehát a semmi, a kitalált valami, ami nem rendelkezik sem tömeggel sem energiával. Mivel azonban isten szellem, az anyag nélküli semmi, csak a kitalált valami, tehát a semmiből van, de a semmivel nem lehet hatni az objektíven létező anyagra. Ezért arról csak képzelegni lehet, hogy a semmi, a nem anyag az lehet valami létező. Az hogy a kitalált szellemvilág amely valójában a semmiből álló világ víziója, az hogy a nem anyag, a semmi képes az anyagra hatni az csak tudománytalanság, tudatlanság, butaság, ezt csak az idealizmus jellegzetes képzeletvilága alapján a hiszékenységgel lehet elfogadni.

A mindörökké létező anyag

Az isten szellem az anyag nélküli semmi, a kitalált valami, azonban a semmiből nem teremthetett semmit sem, így a következetesen objektív tudomány szerint nem teremthette anyagot sem, tehát:

Az anyag a mindörökké létező!

Ezért nem jöhet az objektív valóság képbe az anyag nélküli isten szellem, ami nem lehet létező, mert a semmivel egyenlő, nem észlelhető a következetesen objektív tudományos módszerrel, így csak a képzelet világában képzelt tulajdonságokkal rendelkezik.

A képzelgés az isten szellem bizonyítására alkalmatlan, előbb fel kellene fedezni és tudományos módszerrel igazolni, hogy valóban létezik az anyag, a tömeg/energia nélküli valami, a tökéletes, mindentudó, mindenható, ami a következetesen objektív tudomány és valójában a vallás szerint is azonban maga a semmi anyag, ilyen a

képzelt szellemvilág, benne a *legfőbb lény* az isten. Bár lehet, hogy némelyik vallásban az isten anyagból van, de a lényegen, hogy kitalált és nem bizonyított valami, ez nem változtat.

Az anyag nélkülinek vélt és csak kitalált isten szellem semmilyen hatással sem rendelkezik, ezért nem lehet észlelni sem, ezt a tapasztalat és a következetesen objektív tudomány bizonyítja. Mert az anyagra csak anyaggal lehet hatni, azonban, ha hatása észlelhető valaminek, akkor az csak anyag lehet, vagy az anyag mozgásának eredménye. A természetfeletti képzelt világ hatása a következetesen objektív tudományos módszerrel nem kimutatható, így a semmi kategóriába tartozik.

Képzelgés a materiális isten szellemről

Feltételezve, hogyha a szellemvilág és az isten létezik - bár csak a képzeletben, mert erre nincs semmi bizonyíték -, akkor az szükségszerűen anyagból van, így anyagi természete van és materiális valami, aminek tömege/energiája vagy eddig még fel nem fedezett valamije van (szellemanyag vagy istenanyag, ha ha ha, képzelegni csak lehet?). Ezt továbbgondolva és feltételezve, hogy az isten szellem anyagi természetű, akkor már képes hatni az anyagra és persze az anyag is képes hatni rá.

De ha az isten szellem anyagból van, akkor mozog, változik és az idők folyamán az egyszerűből az evolúcióval összetettebb formává, gondolkodó anyaggá fejlődött valami, így azonban a képzelt isten már nem lehet tökéletes, mert keletkezik, fejlődik és idővel elpusztul, mint az anyagi formák. Az anyag a következetesen objektív tudomány szerin mindörökké mozgásban létezik, nem teremthető, nem semmisíthető meg, tökéletes. Azonban, ha az isten forma anyagból van, akkor az nem tökéletes, akkor nem lehet mindentudó és mindenható sem, mert csak anyagból van.

Az anyag megismerése

Az anyag elemi részeinek és az összetett formáinak a tulajdonsága a gondolkodó anyag által a megismerés állapotában van, azonban sok még az ismeretlen, de egy biztos, hogy az anyag a tapasztalat és a következetesen objektív tudomány szerint létezik, anyagból vagyunk, anyagban létezünk, mi emberek vagyunk a gondolkodó anyag, bármilyennek is észleljük azt, a tudományos módszer ezt bizonyítja.

Igaz ez az anyag elemi részeire és a természetben makró állapotban létező hatalmas formára is, amit csak a tudományos módszerrel lehet a valóságnak megfelelően megérteni. A tudomány eredményeire támaszkodó spekuláció, sőt a képzelet a sok ismeretlen miatt elkerülhetetlen a jelenségek magyarázatára, a hipotézishez, ez azonban törekvés a megértésre, de végül is a valóságnak ezt igazolnia kell.

A világegyetem méreteit kiterjedését, keletkezésének idejét, körülményeit nem tudja az emberiség semmilyen módon megállapítani, erre csak a következetesen objektív tudomány felfedezése által az anyag ismert és bizonyított tulajdonságaiból lehet következtetni. Ez a tudás azonban az objektív világból származó következetesen felhasznált tudományos ismeretekből egzakt módon következik, bármilyen hiányossága ellenére is. A természetfeletti, a természet törvényein uralkodó világról csak a minden objektív bizonyítékot nélkülöző fecsegés létezik, mert a természetfeletti világ csupán a képzeletben található meg, a valóságban nyoma sincs.

Mást, az észlelhető, a bizonyítottan létező világon kívül létezőt az objektív valóságra támaszkodó tudomány nem ismer, így a természet feletti valami csak az idealizmus képzeletvilágában létező hamis virtuális világ. A valóságnak megfelelő tudományos magyarázatot csak a következetesen objektív tudományos módszerrel feltárt ismereteket alapján lehet elfogadni. Még akkor is ezt kell elfogadni a valóságnak, ha a világról az ismeret, a tudás változik, bővül, ellentmondásokat is tartalmaz és még nincs tökéletesen feltárva.

A természeten, a világegyetemen kívüli, feletti világról a következetlen tudománytalan spekuláción, a képzelgéseken kívül más nincs, így nem ismert az objektív valóságra alapuló következetesen objektív tudományos elképzelés és bizonyíték sem. Ezért a természeten kívüli, feletti világról az állításokat nem lehet az objektív igazságnak elfogadni, ez csak a képzelet világa, így az csak egy kitalált vízió. A természetfeletti világ a sötét ismeretlenben, a tudatlanság homályába burkolózva csak a képzelet szülte vízió.

Reálisan a világ megismeréséhez azonban csak abból indulhatunk ki amit az érzékszerveinkkel, a tudomány eredményeire támaszkodó eszközök segítségével észlelünk, amire a tudományos módszerrel következtethetünk, vizsgálhatunk, ami végeredményben a valóságban, a gyakorlatban ellenőrizhetően létezik vagy elkészíthető. Minden egyéb spekuláció, ami a valóságban nem található meg, csak képzelgés és nem sokat ér, valójában a semmi kategóriája, egy kis szórakoztató agytorna, fantázia csupán.

Csak azaz elmélet fogadható el az objektív valóság magyarázatának, amit a tudományos módszer a valóságban bebizonyít. Bármilyen spekuláció semmit sem ér, ami a gyakorlatban a tudományos módszerrel nem igazolja a létét, a valóságát.

Azonban sokszor nagyon kevés a tudás az észlelt jelenségről, ezért nagyon óvatosan kell kezelni az ismeretlent, a róla alkotott ítéletet magyarázatot nem kell elhamarkodni, a következetesen objektív tudományos módszerrel vizsgálni kell az objektív valóságának bizonyításához.

„**anyag**: materialista filozófia alapkategóriája, az emberi tudattól függetlenül létező objektív valóság megjelölésére szolgáló filozófiai absztrakció. … Engels … „Az anyag, a matéria nem egyéb, mint az anyagok összessége, amelyből ezt a fogalmat elvonatkoztatták az olyan szavak, mint anyag és mozgás nem egyebek, mint rövidítések, amelyekbe sok különböző érzékileg észlelhető dolgot összefoglalunk közös tulajdonságaik szerint." (Marx—Engels Művei 20. köt. 508. old.) … Az anyag lenini meghatározása a következő „Az anyag filozófiai kategória, amely az érzeteinkben feltáruló, érzeteinkkel lemásolt, lefényképezett, visszatükrözött, érzeteinktől függetlenül létező, objektív valóság megjelölésére szolgál." (Lenin összes Művei. 18. köt. 116. old.) Lenin tehát az objektivitást, a szubjektum érzeteitől, gondolataitól, egyáltalán, tudatától független létet emeli ki mint a végtelen anyagi világ már megismert vagy még ismeretlen jelenségei leglényegesebb és legegyetemesebb tulajdonságát." - Filozófiai kislexikon

„Az **anyag** a testeket alkotó valóság, aminek számtalan megjelenési formája lehet. Ez építi fel a megfigyelhető Világegyetemet. … Az anyag filozófiai értelemben a tudatunktól függetlenül létező objektív valóságot jelölő bölcseleti kategória, a materialista filozófia alapkategóriája. … Az idealizmus valamiféle eszmét, szellemi létezőt tart elsődlegesnek, ennek rendeli alá az anyag fogalmát, mely utóbbi elvileg is, és történetileg, létrejötte szerint is másodlagos."

„A vallásokban a **természetfeletti** világhoz tartoznak a láthatatlan lények, a különféle csodák és jelenségek (megtestesülés, bilokáció, Mária-jelenések stb.), továbbá a mennyország és a pokol is. A teológusok a természetfeletti szó helyett előnyben részesítik a transzcendens kifejezést. ... Isten fogalma a monoteista hívők szerint azon természetfeletti lényt jelenti, aki a világegyetemet teremtette, és/vagy annak működését, történéseit irányítja vagy ellenőrzi. … Az eredeti héberben több kifejezés is van a szellemre. Mindkettő (rúach, nesámá) jelent szellemet, szelet, lehelletet és haragot is. A görög kifejezés (pneuma) jelentése szellem, szél. A szellem az elsődleges létező. Isten az abszolút létező is szellem; teremtői munkáját is Szellemként végezte el. Ez nagyon fontos előfeltevés annak megértése érdekében, hogy a materiális valóság csakis a szellemi (spirituális) után következik, mivel a szellemi megelőzi azt, sőt, minden ami van a materiális szférában, a szellemiből állt elő, sőt, nem is szűnt meg abban létezni (a spirituális szféra mintegy körbeöleli a természetes világot) - így nyilván következik, hogy magasabbrendű is egyben."

„… „Az **Isten** szó számomra nem más, mint az emberi gyarlóságok kifejeződése és terméke, a Biblia pedig kétségkívül tiszteletre méltó, ám mégis primitív legendák gyűjteménye, amelyek emellett meglehetősen gyerekesek is. Legyen az bármily kifinomult is, semmilyen magyarázat sem tud meggyőzni ennek ellenkezőjéről" - írta a német származású tudós, aki 1921-ben kapott fizikai Nobel-díjat. - **Einstein** híres Isten-levele"

„**Aquinói Szent Tamás**, a filozófus és teológus szenvedélyes érdeklődése Isten megismerésére irányult. Nemcsak a hit fényénél kereste Istent, hanem az értelem fényénél, azaz a filozófia eszközeivel is. Tamás ezt a megismerést öt „istenbizonyítékba" foglalta össze, és bennük úgy következtet, hogy a világ úgy, amint van, nem jöhetett létre magától, a benne található rend és célszerűség egy természetfeletti értelmet követel: „Hatásaiból belátjuk, hogy van Isten, Ő a többi dolgok oka, és hogy fölülmúl mindent, és maga alatt hagy minden létezőt. És ez a végső és legtökéletesebb ismeretünk ebben az életben." … Aquinói Tamás teológus volt, Isten ismerője. Végső bölcsességét és legmélyebb ismereteit a hitből merítette … A hitnek és az értelemnek tehát Istenben van a forrása, és ezért sohasem kerülhetnek egymással ellentétbe."

„A teremtés előtt nem volt semmi: A kereszténység megjelenésével a pogány világértelmezéshez képest egy új világfelfogás jelenik meg: a semmiből való teremtés (creatio ex nihilo) tana valamint az a nézet, hogy a világ ahogy létrejön, nem a világot, hanem az alkotóját jellemzi. **Ágoston** számára a „semmiből való teremtés" már teológiai hagyomány része. A világot Isten vagy semmiből kellett, hogy teremtse – vagy önmagából (mert rajta kívül nem létezett más semmi). De magából nem teremtethette, mert akkor egyenlő lenne vele. **Ágoston** szerint bármilyen teremtés előtti anyag létezésének a feltételezése tagadja Isten mindenhatóságát. Elvetette azt a világszemléletet, miszerint Isten, egy már előre meglévő nem teremtett anyagból formálta volna meg a világot. A következőket mondta: „Nyilvánvalóan nem úgy cselekedtél, mint egy szobrász, aki a lelki szemével látott alakot kívánja megvalósítani, s testből alakít testet". Az anyagiság, mint puszta lehetőség sem létezhetett Isten teremtő tevékenységtől függetlenül. A teremtés azt jelenti, hogy Istentől származik az anyagiság és az anyagiságot befogadó forma is."

„**A tudományos módszer** a legjobb módja annak, hogy az igaz állításokat megkülönböztessük a hazugságoktól és tévedésektől. Az egyszerű leírása valahogy így néz ki:
1: Vizsgáld meg valamilyen szempontból az univerzumot.
2: Találj ki egy hipotézist, ami összeegyeztethető a tapasztalataiddal.
3: A hipotézis segítségével adj előrejelzéseket.
4: Teszteld az előrejelzéseket kísérletekkel vagy további megfigyelésekkel.
5: Változtasd meg a hipotézist az eredményeknek megfelelően.
6: Folytasd a 3. lépéstől."

„**erőtér** (fizikai mező) Az anyag egyik megjelenési formája, amely rendelkezik az anyag lényeges fizikai tulajdonságaival (tömeg, energia, impulzus, stb.), de hiányoznak belőle a különálló anyagi részekre jellemző vonások, pl. a határfelület, láthatóság, keménység. Más anyagi egységekkel való kölcsönhatása erő formájában történik. Legismertebb a gravitációs erőtér és az elektromágneses erőtér."

„**Anyag** mindaz, ami a világegyetemet alkotja. Szűkebb felfogásban a kondenzált halmazállapotú összekapcsolódott atomok együttesét értik rajta, tágabb értelemben az elektronhoz és a kvarkokhoz hasonló 1/2 spinű részecskéket, amelyeket kölcsönhatást közvetítő 1 spinű részecskék, pl. fotonok vagy gluonok tartanak össze."

„**energia** (munkavégző képesség, helyzeti, potenciális , hő, termikus, mozgási, kinetikus, elektromos)"

„**Az általános energiamegmaradás törvénye** mindenféle energiaváltozásra érvényes, általános természeti törvény. A törvény szerint a külső hatásoktól elzárt, egymással mechanikai és termikus kölcsönhatásban levő testek összes energiája nem változik, beleértve a mechanikai energiák és a belső energia változását is."

„A **tömeg-energia ekvivalencia** a speciális relativitáselmélet egyik következménye, mely szerint a test E nyugalmi energiája megegyezik az m (nyugalmi) tömeg és a c fénysebesség négyzetének szorzatával: $E = mc^2$, azaz a tömeg és az energia arányosak egymással."

„**anyagmegmaradás törvénye**: A tömeg/anyagmegmaradás törvénye (a Lomonoszov-Lavoisier-törvény) kimondja, hogy egy zárt anyagi rendszer tömege állandó marad, függetlenül a rendszeren belül lejátszódó folyamatoktól. Ebből következik, hogy egy kémiai folyamatban a reagensek tömegösszege egyenlő a termékek tömegösszegével. A tömegmegmaradás nem mindig teljesül, és ez függ az anyag

és a tömeg definíciójától. A modern fizikában a tömeg és az anyag ekvivalensek az energiával és így az energiamegmaradás – ami mindig teljesül – magában foglalja az anyagot és energiáját.”

3

Mi a tudományos világnézet?

Az elmélet és gyakorlat elszakíthatatlan egységben van egymással! Az objektív valóság az anyagi világmindenség a maga teljességében! A világnézet a környező világról alkotott nézetek, fogalmak és képzetek rendszere!

A tudományos világnézet a következetesen objektív tudományos módszer eredményei, felfedezései, a tapasztalat, a civilizáció, a tudomány fejlődése alapján megállapított tudományos világkép. A következetesen objektív tudományos módszer az objektív valóság megfigyelésével, a tapasztalat, a tudomány elért eredményeire alapozott következtetés alapján magyarázza a világot, a világegyetemet, az anyagot, az élővilágot, az embert, a társadalmat. Ez azonban hatékonyan csak a dialektikus materializmussal lehetséges.

A dialektikus materializmus és az idealizmus megismerési módszere

A világegyetem és a benne lévő anyag - a gondolkodó anyag is -, az ember szubjektív érzékelésétől, véleményétől, a spekulációtól, a képzelgéstől függetlenül létezik, amit csak a következetesen objektív tudományos módszerrel, a dialektikus materializmussal lehet az objektív valóságnak megfelelően megismerni, megérteni.

Ezen kívül minden más állítás hamis képzelgés, tudománytalan idealizmus csupán! Mert amely magyarázat, állítás nem a materiális valóság objektív megfigyeléséből vagy a tudományos következtetésből indul ki és azt nem a dialektikus materializmus módszerével vizsgálja és értelmezi, a valóságban nem ellenőrzi, az szükségszerűen tudománytalan képzelgés, idealizmus csupán.

Amely állítás a valóságban nem ellenőrizhető, nem található meg, a tudomány eredményei alapján nem következtethető, nem valósítható meg, a vizsgálati módszere nem következetesen az objektív tudományos módszerre támaszkodik, az a hamis úton jár, ami az idealizmus képzeletvilágába vezet.

Mi az objektív valóság?

Az objektív valóság a megfigyelő ember szubjektív érzékelőképességétől, a képzeletétől függetlenül objektíven létező anyagi világ, amibe azonban megfigyelő is beletartozik. A következetesen objektív tudományos módszer a gondolkodó anyag, az emberi szubjektum által észlelt, megfigyelt jelenségeket, valamint a tudományos következtetéseket vizsgálja.

A következetesen objektív tudományos módszer a megfigyelésre, a tapasztalatra támaszkodva, a tudomány feltárt eredményeinek felhasználásával a szubjektumtól - az embertől, az ember véleményétől - független magyarázatot keres a szubjektum által észlelt jelenségekre, állításokra, elméletekre.

A szubjektív hatás kiküszöbölése

Azonban a vizsgálat alatt keletkező szubjektív vélemény, állítás, hipotézis, elmélet is lehet még igaz de lehet hamis is, ezt kell eldöntenie a tudományos módszernek.

Az eldöntendő magyarázatnak, állításnak a valóságban a szubjektív megfigyelő véleményétől függetlenül bizonyíthatóan léteznie kell, hogy elfogadható legyen az objektív igazságnak. Ez nem egyszerű, mert az emberi szubjektum makacsul ragaszkodik a vélt vagy valós véleményéhez, állításaihoz, elméleteihez, amit a tudományos módszernek figyelembe kell vennie és ki kell küszöbölnie a szubjektív hatást. Csak ezzel a módszerrel lehet megismerni a megfigyelőtől függetlenül létező objektív valóságot.

Vajon létezik az embertől függetlenül az objektív valóság?

A tapasztalatok, a tudomány feltárt eredményei szerint a világ objektíven, az ember véleményétől függetlenül létezik. Ebben a világban léteznek az anyagi formák és az önállóan, elkülönülten létező szubjektív gondolkodó anyag, az ember is. Így az objektív valóság független a szubjektív emberi véleménytől, a képzelettől. Csak erre van következetesen objektív tudományos bizonyíték, ezért ezt kell elfogadni az objektív igazságnak.

Így minden ettől eltérő állítás az hamis, tudománytalan képzelgés, idealizmus csupán. Az idealizmus képzeletvilágának állításai nem követelik meg következetesen objektív tudományos módszerrel a bizonyítást és gyakran nem is igénylik ezt, sőt végülis csak hinni kell ezeket.

A következetesen objektív tudomány az emberi szubjektum által megfigyelt, de az emberi szubjektumtól függetlenül objektíven létező világot vizsgálja és az ennek alapján nyert magyarázatait a valóságban ellenőrzi.

A világ olyan amilyennek a következetesen objektív tudomány megismeri, mert a gyakorlat, a tapasztalat ezt bizonyítja, tehát amely állítást, magyarázatot nem bizonyít a gyakorlat a valóságban az nem tudományos. Ilyen például a „vallástudomány", aminek semmi köze a következetesen objektív tudományhoz, így nem is tudomány, értéktelen képzelgés csupán. Az ember képzelete alapján keletkező világkép, aminek nincsen bizonyíthatóan mása az objektív valóságban, az csak egy a tudatban létező virtuális kitalált világ, fantáziakép, ez az idealizmus, ez a vallás.

Az ember az érzékszerveit kiegészíti a tudomány eredményeit felhasználó szerkezetekkel, módszerekkel, a tudomány nyelvezetével leírja az így megfigyelt jelenségeket. Az ember az atomszerkezetről, a világegyetem mélységeiről így már ezeken keresztül alkothat képet, amit közvetlenül az érzékszerveivel nem ismerhet meg, mert erre az ember érzékszervei alkalmatlanok.

Az így megfigyelt jelenségek eredményei azonban az emberi szubjektum érzékszervein keresztül jutnak be a tudatba, amit a következetesen objektív tudományos módszerre alapozva, a logikus, a tudományos gondolkodással megfejtve alakul ki a valóságról a kép, ami azonban elvont tudományos formában jelenik meg, mert ezek az ember-állat érzékelő, felfogó képességével már csak így értelmezhetők.

Az anyag legkisebb alkotóelemeit, a távoli objektumokat, csillagokat, galaxisokat nem lehet közvetlenül megfigyelni, erre csak a tudomány feltárt eredményei alapján készített szerkezetek segítségével lehet következtetni, de ezek az objektív valóságból nyert vizsgálatokon, a következetesen objektív tudományos módszerre alapulnak, amit a gyakorlat is igazol.

Az objektív világ és a szubjektív képzelgés

Az emberi szubjektumok tudata független egymástól, mert materiálisan elkülönülnek és egymástól függetlenül működnek, ezt bárki kipróbálhatja, a tapasztalat, a tudomány ezt bizonyítja. Az emberi szubjektumok tudata önálló, mert egymástól elkülönült anyagi objektumok alapján léteznek, közvetlenül nem függnek egymástól. A emberi szubjektumok tudata csak a társadalmi kapcsolatokon keresztül kapcsolódik egymáshoz.

Az anyagi formák és jelenségek azonban a szubjektum érzékelésétől függetlenül is léteznek, a természet törvényei szerint mozognak, változnak, ezt a következetesen objektív tudományos megfigyelés, a tapasztalat támasztja alá. Tehát ezt kell elfogadni az objektív valóságnak. A képzelgés, hogy ez másként van, minden bizonyíték nélküli gondolati kalandozás, fantázia csupán, ez jellemző idealizmus képzeletvilágára, ami a valóságban nem, csak a tudatban létező kitalált virtuális vízió.

A tudományos világnézet a következetesen objektív tudományos módszer alapján az objektív valóság megismerésének eredményeire alapozott egyetlen, a valóságot objektíven tükröző világkép. Bármilyen hiányosságai is vannak még ennek a képnek, de a tudományos módszer által következetesen az objektív valóságból veszi az ismereteit. A következetesen objektív tudományos világnézet fejlődése következetesen az objektív valóságot feltáró tudomány fejlődésétől és a tapasztalatoktól függ, erre támaszkodik.

Mi a tudományos módszer?

A következetesen objektív tudományos módszer minden körülmények között következetesen az objektív valóság megfigyelésére, a tudomány eredményeire támaszkodva építi fel a gondolkodás, a képzelet segítségével a jelenségre adott magyarázatot.

A jelenség, a következtetés magyarázatára készített hipotézist a valóságban különböző módszerekkel ellenőrizni kell, majd az így nyert tapasztalatok alapján szükség szerint a hipotézist/elméletet módosítani kell. Egészen addig, kell a vizsgálatot, a megfigyelést, az ellenőrzést, az elméletkészítést folytatni, amíg a jelenségre adott magyarázat megegyezik az objektív valósággal. A gyakorlatnak igazolnia kell az elméletet, az elméletnek bizonyíthatóan igaznak kell lennie a valóságban.

A tudományos módszer célja, hogy az objektív valóságot feltárja, így csak ez a módszer lehet az eredményes a valóság megismerésére. Az olyan spekuláció, aminek léte a valóságban nem bizonyítható, nem a tudományos módszerre támaszkodik, az alapvetően hamis, legfeljebb csak szubjektív vélemény, fantázia, idealizmus lehet, addig annak kell tekinteni, amíg a tudományos módszer ezt nem igazolja.

A bizonyíthatóan megfigyelt jelenség az szükségszerűen az objektív valóság, még akkor is az, ha a tudományos ismeretek szerint nem adható rá megfelelő magyarázat, ha még hibás, hiányos, ellentmondásos a róla készített tudományos modell. Az ilyen jelenséget is csak a következetesen objektív tudományos módszerrel szabad vizsgálni, hogy a ráadott magyarázat az objektív igazságnak megfelelő legyen.

A következetesen objektív tudományos világnézet

A világ és a benne lévő formák a tapasztalat, az eddigi következetesen objektív tudományos megfigyelések és következtetések szerint a megfigyelőtől függetlenül léteznek, másra nincs objektív, a valóságnak megfelelő megfigyelés, tapasztalat és tudományos magyarázat.

A világot a szubjektív emberi megfigyelés bármilyennek is látja, érzékeli, magyarázza, de létezik, ebben élünk, ez a tapasztalatunk. Csak ez lehet a kiindulási alap az objektív világ felfedezésére, mert ez az objektív valóság, amit a gyakorlat, a tapasztalat és a tudomány is igazol. A képzelgés, hogy ez másként van, ha a gyakorlatban, a tapasztalattal, a következetesen objektív tudomány segítségével nem igazolható, akkor ez csupán az idealizmus képzeletvilága, egy érdekes játék a gondolatokkal.

Az objektív valóság megfigyelése és megismerése

Az ember-állat élőlény érzékszervei és még a gondolkodása is alapvetően az életben maradásra alkalmasak, az evolúcióval fejlődtek ilyenné, nagyon korlátozottak közvetlenül az objektív világ tudományos megfigyelésére. Azonban az ember képes a képzeletére támaszkodni és gondolkodni, így képes a tapasztalatok, a tudomány eredményeinek felhasználásával kiterjeszteni érzékelőképességét. Így egyre nagyobb mélységekben és távolságokban képes megismerni az objektív valóságot.

A gondolkodás azonban ennél sokkal többet jelent, modellt magyarázatot képes az érzékeltről készíteni vagy akár a még nem létező formát is elképzeli és ennek alapján el tudja azt készíteni. Ez segíti az emberiséget a megmaradásért való küzdelemben.

Ez azonban még nem elégséges, mert így még csak gondolkodó állat marad, vagyis mégiscsak állat, még alapvetően csak a szerszámkészítés képességével rendelkező ember-állat, és minden ami ezzel jár. Gondolkodó emberré kell válnia, mert ellenkező esetben a termelőerők és a tudomány fejlődésével kipusztul az emberiség, ha nem képes ezeken uralkodni.

Mi szükséges a gondolkodó emberré váláshoz?

A szerszámkészítés képessége az emberiségnek alapvetően még csak a gondolkodó állat korszaka, a kollektivizmussal, a közös társadalmi méretű gondolkodással, összefogással, a munkamegosztással azonban már a gondolkodó ember útján jár.

Így a kapitalizmus emberisége még az individualizmusával alapvetően csak a gondolkodó állat korszaka, mert a kollektivizmusa még alacsony színvonalú. A szocializmus-kommunizmus a kollektivizmus kiteljesedésével azonban már a gondolkodó emberiséget, az emberré válást jelenti.

A gondolkodó ember-állatra alapvetően a szerszám készítés képessége a jellemző, amint már közösségben, társadalomban, emberiségben gondolkodik elindul a fejlődése a gondolkodó emberré válásra. Ehhez azonban a szerszámkészítés képességét (és a társadalmi életét) a tudományos gondolkodása segítségével fejlesztenie kell.

A szerszám (a gép) készítés, a tudomány, a technika fejlődése lehetővé teszi a termelőerők bővítését, az ember-állat így képessé válik (válhat) a saját maga individualista buta önző érdekeit az emberiség kollektív érdekeinek, az okos önzéssel alárendelni.

Így az emberiség az állatvilágból örökölt alapvetően individualista (ember-állat) erkölcse átalakulhat a kollektivizmus, a gondolkodó ember erkölcsévé, ahol a közösségben élő embereknek a létfeltétele magas színvonalon biztosított. Ez az emberré válás útja. A kollektivizmus alapjai azonban már az állatvilágban is megfigyelhető a falkák, az együttműködő állatok kapcsolataiban.

Azonban amíg az ember-állat alapvetően még a termelőerők fejletlensége miatt csak a gondolkodó állat lehet, addig az emberiség többsége még csak a beszélőszerszám lehet. Ez egészen a kapitalizmus végéig így marad, csak a szocializmus-kommunizmussal, a kollektivizmus megvalósításával lehet továbblépni a gondolkodó emberré válás felé.

Az individualizmus elősegíti a fejlődést azonban ez még csak a gondolkodó állat kora, ahol az emberiség érdeke alá van rendelve az egyén érdekének, ami a létfeltételekért kíméletlen harccal valósul meg, ami hatalmas

fejlődésre képes. De ez szükségszerűen az emberiség bérrabszolga beszélőszerszám, az ember-állatnak a gondolkodó állat korszaka.

A marxizmus-leninizmus világnézete a következetesen objektív tudományos módszerre alapul!

Az emberi szubjektivitás hibáit, korlátait, tévedéseit az objektivitással lehet korrigálni, erre való a következetesen objektív tudományos módszer, bármilyen vélt vagy valós hiányosságai ellenére is, azonban ennél jobbat még nem találtak ki az objektív világ megismerésére.

A tudományos módszer csak akkor tárhatja fel az objektív valóságot, ha következetesen a valóságban létezőt vizsgálja és ebből vonja le következtetéseit, magyarázatait, elméleteit, hipotéziseit, csak akkor lehet a következetesen objektív tudományos módszer. Azonban az így született elméleteknek magyarázatnak meg kell felelni az objektív valóságnak, amit a gyakorlatnak, a megfigyelésnek, a tényeknek, a tapasztalatnak igazolnia kell.

A következetesen objektív tudományos világnézet, mivel (ha) következetesen a tudományos módszer alapján írja le a világot, az egyetlen tudományos módszerrel készített világkép. A marxizmus-leninizmusnak ilyen alapokon nyugszik a világnézete.

„**Dialektikus Materializmus**: tudományos filozófiai világnézet, a marxizmus egyik alkotórésze, filozófiai alapja. A dialektikus materializmust Marx és Engels alkotta meg, s Lenin és más marxisták fejlesztették tovább. … A természettudomány legújabb vívmányai, az emberiség egész történelmi tapasztalata alapján bebizonyították, hogy a materializmus csak akkor lehet tudományos és következetes, ha dialektikussá válik, a dialektika pedig csak akkor lehet igazán tudományos, ha materialistává válik. A dialektikus materializmus kialakulásában igen lényeges mozzanat volt a társadalmi fejlődés menetére és törvényeire vonatkozó tudományos szemlélet kidolgozása (történelmi materializmus). Dialektikus materialista világnézet nélkül lehetetlen volt legyőzni az idealizmust annak utolsó menedékében: az emberi társadalom lényegének magyarázatában. Következetes filozófiai világszemléletet kialakítani, az emberi megismerés törvényeit megmagyarázni azonban éppoly lehetetlen volt a társadalom materialista felfogása nélkül, a társadalmi és történeti gyakorlatnak és elsősorban a társadalmi termelésnek mint az emberi lét alapjának elemzése nélkül. A marxizmus megalapítói megoldották ezt a feladatot. A dialektikus materializmus tehát grandiózus filozófiai szintézisként jött létre, amely egységes felfogás alapján átfogja a természet, a társadalom és a gondolkodás egész bonyolult hálózatát, s amely szervesen egyesíti magában a valóság megmagyarázásának és elemzésének filozófiai módszerét a világ gyakorlati-forradalmi megváltozásának eszméjével. Ez az utóbbi a dialektikus materializmus legjellemzőbb vonása, szemben a régi filozófiával, amely lényegében a világ magyarázatára szorítkozott. Ebben nyilvánul meg a marxista filozófiának mint a legforradalmibb osztály, a kizsákmányoláson alapuló társadalmi rend magsemmisítésére és az osztály nélküli kommunista társadalom felépítésére hivatott munkásosztály világnézetének osztálytartalma. A dialektikus materializmus létrejöttével lényegében befejeződött az a történelmi folyamat, amelynek során a filozófia speciális kutatási tárggyal rendelkező tudománnyá vált. A filozófia tárgyát a természet, a társadalom és a gondolkodás fejlődésének legáltalánosabb törvényei alkotják, az objektív világnak és a világ tudati tükrözésének azok a legáltalánosabb elvei és alapjai, amelyek megadják a jelenségek és folyamatok helyes tudományos megközelítését, a valóság értelmezésének, megismerésének és gyakorlati átalakításának módszerét. A dialektikus materializmus sarkköve a világ anyagi természetéről szóló tan, az a felfogás, amely szerint nincs a világon semmi más, mint anyag és az anyag mozgásának és változásának törvényei. … A **dialektikus materializmus**, fejlődő tudomány. Elvei és tételei a természettudomány minden nagy felfedezésével, a társadalmi élet formáinak változásával konkretizálódnak, fejlődnek, magukba olvasztva a tudománynak és az emberiség történelmi tapasztalatának új feladatait. … szilárd tudományos alapokra helyezte a megismerésre vonatkozó elméletet … (azzal, hogy az) ismeretelméletbe belefoglalta a gyakorlatot. … Az elmélet és gyakorlat elszakíthatatlan egységben van egymással, nem létezhet egymás nélkül, állandóan hat egymásra. E kölcsönhatás alapja a gyakorlat.” - Marxista fogalomlexikon

„**objektív valóság**: az anyagi világmindenség a maga teljességében, valamennyi formájában és megnyilvánulásában. Az objektív valóság az alapvető gnoszeológiai kérdés aspektusában vizsgálva az emberi tudattól függetlenül és vele szemben elsődlegesként létezik.” - Filozófiai kislexikon

„**objektum** (kései lat. objectum — tárgy): a szubjektum tárgyi jellegű gyakorlati és szellemi, megismerő tevékenységének a tárgya, az, ami a szubjektumon kívül van, s vele szemben áll. Az objektum nem azonos az objektív valósággal, az anyaggal; objektummá csak azok a szubjektumtól függetlenül létező dolgok válnak, amelyek valamilyen formában bekerülnek az emberi gyakorlati és elméleti tevékenységbe.” - Filozófiai kislexikon

„**elmélet és gyakorlat**: filozófiai kategóriák, amelyek a megismerésnek, valamint a természet és a társadalom átalakításának mint egységes társadalmi-történeti folyamatnak szellemi és anyagi oldalát jelölik. Az elmélet az emberi tudatban általánosított emberi tapasztalat, az objektív világról alkotott ismeretek összessége, az ismeretek viszonylag önálló rendszere, amelyben a fogalmak belső logikája a dolgok objektív logikáját kívánja visszatükrözni. A gyakorlat az embereknek a társadalom létezését és fejlődését biztosító tevékenysége, mindenekelőtt az emberi élet alapját alkotó anyagi termelés objektív folyamata, továbbá a világ átalakítására irányuló társadalmi tevékenység minden más formája (politikai, művészi, erkölcsi; tudományos kísérletező, pedagógiai, orvosi stb. gyakorlat). Az **elmélet és gyakorlat** elszakíthatatlan egységben van egymással, nem létezhet egymás nélkül, állandóan hat egymásra. E kölcsönhatás alapja a gyakorlat. Éppen a gyakorlati társadalmi-termelési tevékenység szüli és határozza meg végső soron a fejlődés minden fokán a tudatot, s egyúttal a valóság elméleti elsajátítását is. Az emberek tudatosan cselekednek, ilyen vagy olyan módon értelmezik a valóságot. Ez nem azt jelenti, hogy tevékenységükben valamilyen szigorúan következetes tudományos elmélet vezeti őket, de tevékenységüket mindig az ismeretek bizonyos halmaza irányítja.” - Filozófiai kislexikon

4

A mindörökké létező mozgó változó anyag

Az anyag érzeteinktől függetlenül létező objektív valóság!
A megmaradási törvény szerint az energia, az anyag nem vész el és nem teremtődik!
A dialektikus materializmus szerint az anyag és a mozgás egymástól elválaszthatatlan.
Anyag mozgás nélkül éppoly elgondolhatatlan, mint mozgás anyag nélkül!

Minden ami létezik a világegyetemben az anyag, mert a következetesen objektív tudományos módszerrel megfigyelhetően, érzékelhetően az anyagon kívül más létező nincs. Az anyag a végtelen világegyetemben mindörökké mozgásban létezik, ez a következetesen objektív tudomány következtetése, ez a materializmus világnézete.

Az idealizmus alapvetően megmarad a képzelet, a tudománytalan hit világában, mert a világnézetét, állításait, magyarázatait nem következetesen vagy egyáltalán nem az objektív valóságra építi, nem a tudományos módszerrel vizsgálja a világot, ezért világnézete tudománytalan, így a materializmus következetesen objektív tudományos világnézetét érdemben nem bírálhatja felül.

A világegyetem keletkezése, határai, méretei, és még sok egyéb ismeretlenek, de ami itt van, bármi is az, az mind anyag, más nincs és csak a természet törvényei szerint mozog, változik, fejlődik, ez a következetesen objektív materialista világnézet. Erre épül a marxizmus tudományos világnézete.

Spekulálni képzelegni a világ ismeretlenjeiről persze lehet és kell is, de az legfeljebb csak egy szép érdekes fantázia, esetleg hipotézis lehet addig, amíg az a következetesen objektív tudományos módszerrel vagy a tudományos következtetéssel nincs bebizonyítva, nem érzékelhető, nem található, nem valósítható meg az objektív valóságban, addig az még csak szubjektív vélemény, valójában idealizmus, ami azonban lehet igaz, de lehet hamis is.

Az objektív tudományos megfigyelések, a tudomány elért eredményei alapján a következetesen objektív tudományos alapon megalapozottan lehet továbbgondolkodni, ami előreviszi a felfedezéseket, de végül is a valóságban az ilyen gondolatokat, spekulációkat, elméleteket, hipotéziseket, elképzeléseket ellenőrizni kell. Valójában a tudományos világ, az emberiség, ha eredményt akar elérni ezt teszi, mert csak a valóságban létező vagy megvalósítható az objektív valóság.

A mindörökké megállíthatatlanul mozgásban létező anyag

Létezést, mozgást anyag nélkül a következetesen objektív tudományos módszerrel bizonyítottan még nem figyeltek meg. Nincs anyag mozgás nélkül és nincs mozgás anyag nélkül. Minden a következetesen objektív tudományos módszerrel megfigyelhető vagy következtethető bármilyen jelenség, forma az maga a mindörökké létező állandó mozgásban lévő anyag vagy az anyag mozgásának - működésének -, az eredménye, mert ez az objektív igazság, így ez az objektív valóság is.

Az anyag csak a természet törvényei szerint mozog, változik, fejlődik.

A nem a következetesen az objektív tudományos módszerrel észlelt, vizsgált jelenségre adott magyarázat a szubjektív jellege miatt nem fogadható el az objektív igazságnak, legfeljebb csak egy hipotézis lehet, amit a következetesen objektív tudományos módszerrel kell vizsgálni, hogy elfogadható legyen az objektív valóságnak megfelelő magyarázata. Ez nem azt jelenti, hogy nem igaz, csak azt, hogy a rá adott magyarázat nincs tudományosan bizonyítva, így lehet igaz, de lehet hamis is.

A mindennapi életben általában az állításokat bizonyítani kell, hogy azt az értelmes, nem hiszékeny emberek elfogadják. Azonban a legtöbb tudománnyal kapcsolatos jelenségre, de elsősorban a világnézetre adott magyarázatot általában nem könnyű vagy nem lehet közvetlenül bizonyítani, így mégiscsak a hitre kell támaszkodni, a tudományos hitre, a tudományos módszerrel megállapított, bárki által ellenőrizhető állításokra.

A jelenségekre adott magyarázat elfogadása alapulhat a következetesen objektív tudomány eredményeire, ez a tudományos hit, ami azonban ellenőrizhető, de alakulhat a hiszékenységgel az idealizmus képzeletvilága által kreált kitalált magyarázatra is, de ez nem bizonyítható, sőt nem is tűri a következetesen objektív tudományos bizonyítást. Így sokszor nehéz a döntés, hogy mi az objektív valóság, mert az idealizmus is a képzelgéseit az objektív valóságnak tartja és felhasználja - bár következetlenül - a tudomány eredményeit a hite, a képzeletvilága bizonyítására.

Megkönnyíti a döntést az, hogy a következetesen objektív tudomány állításainak a valóságban bizonyíthatóan léteznie, működnie kell vagy az a következetesen objektív tudományra alapozott következtetés, míg az idealizmus világnézete ezt következetesen nem követeli meg, így végül is csak az objektivitást nélkülöző üres hit, a hiszékenység marad a képzelgéseinek a bizonyítására, amihez olykor fanatikusan, elvakultan ragaszkodik.

A következetesen objektív tudomány ismérve az, hogy állításait következetesen az objektív világból származó megfigyelésekből, tapasztalatokból, a tudomány felfedezéseiből a következetesen objektív tudományos

módszerrel vonja le, ami a valóságban ellenőrizhető. A következetesen objektív tudományos módszer célja az objektív valóság megismerése, és az állításainak a valóságban ellenőrizhetően léteznie kell.

Az anyag - bármilyen formában is létezik -, nem teremthető és nem semmisíthető meg, amit a következetesen objektív tudomány bizonyít. Az anyag bármilyen formában létezve (az elemi részeinek a belső önmozgása és kölcsönhatásokban a külső kapcsolataiban) a következetesen objektív tudomány szerint mozgás, változás nélkül nem létezik, így az anyag az időben mindörökké mozgásban változásban van.

Az anyag átalakulhat, de a megmaradási törvények miatt - $E = m \times c^2$ - értéke változatlan, az anyag a világegyetemben valamilyen formában mindörökké mozgásban van. Ez a hatalmas energia/tömeg nem tud nem mozogni, nem tud eltűnni, megsemmisülni, nem tud nem létezni.

„Az abszolút nulla fok a termodinamikai hőmérsékleti skála legalsó határa, egy olyan állapot, ahol az ideális hűtött gáz entalpiája és entrópiája megközelíti a minimum értékét, ezt a minimum értéket 0-nak tekintjük. Nemzetközi megállapodás szerint a Celsius-skálán a −273,15° az abszolút nulla. A Kelvin- (abszolút hőmérsékleti skála) illetve Rankine hőmérsékleti skálák az abszolút nulla értéket feleltették meg a skála kezdőpontjának.

Az abszolút nulla fok az a hőmérséklet, amelynél a testből nem nyerhető ki hőenergia. Ezen a szinten az atomok és molekulák mozgása megszűnik, csupán kvantummechanikai, nullponti energiával indukált részecskemozgást tartanak fenn.

A termodinamika törvényei értelmében az abszolút nulla fok a valóságban elérhetetlen, mivel a hűtendő anyag hőmérséklete aszimptotikusan tart a hűtőközeg hőmérsékletéhez, azonban tetszőleges mértékben megközelíthető. Tudósoknak, mérnököknek különleges kísérleti körülmények között milliárdod kelvin közelébe is sikerült elérniük. Ezen a hőmérsékleten már az atomok kvantummechanikai mozgása válik meghatározóvá, az anyag különleges, kvantumos tulajdonságokat mutat, mint például a szupravezetés és a szuperfolyékonyság.”

„Az **energiamegmaradás** azt állítja, hogy egy izolált rendszer teljes energiája állandó marad. Más szavakkal az energia átalakítható egyik formájából a másikba, de nem lehet létrehozni, vagy megsemmisíteni. A modern fizikában minden energia tömeget is kifejez, és minden tömeg az energia egyik fajtája … **Tömeg-energia ekvivalencia:** a speciális relativitáselmélet következménye, mely szerint a test nyugalmi energiája megegyezik a tömeg és a fénysebesség szorzatával: $E=m*c^2$. Tehát a tömeg és az energia arányosak egymással.”

„A tömeg/**anyagmegmaradás törvénye** (a Lomonoszov−Lavoisier-törvény) kimondja, hogy egy zárt anyagi rendszer tömege állandó marad, függetlenül a rendszeren belül lejátszódó folyamatoktól. Ekvivalens állítás, hogy az anyag megváltoztathatja a megjelenési formáját, de nem teremthető és nem tüntethető el. Ebből következik, hogy egy kémiai folyamatban a reagensek tömegösszege egyenlő a termékek tömegösszegével. A tömegmegmaradás nem mindig teljesül, és ez függ az anyag és a tömeg definíciójától. A modern fizikában a tömeg és az anyag ekvivalensek az energiával és így az energiamegmaradás – ami mindig teljesül – magában foglalja az anyagot és energiáját.”

„**Energia Megmaradásának Törvénye**: az egyik legfontosabb megmaradási törvény, amely szerint az energia, miközben az egyik formából a másikba alakul, nem vész el és nem teremtődik. Amikor az anyagi rendszer egyik állapotából a másikba megy át, energiaváltozása szigorúan megfelel a rendszerrel kölcsönhatásban levő testek energianövekedésének vagy – csökkenésének. Az energia egyik formájából a másikba való átalakulásának folyamatait szigorúan meghatározott számszerű ekvivalensek szabályozzák.” - Marxista fogalomlexikon

Az anyag sok formában létezik, létezhet, átalakulhat, de ha valami bármilyen formában észlelhető, vizsgálható, a tudományos módszerrel következtethető, megvalósítható, akkor az maga az anyag vagy az anyag mozgásának a eredménye. Talán az anyagnak van olyan formája is, amit az emberiség még nem ismer és lehet, hogy soha sem ismerhet meg.

Minden észlelhető jelenség, forma mozog, keletkezik, változik, fejlődik vagy pusztul, mert az anyag nem létezik mozgás, változás nélkül, így a mozgás, a változás, az ennek alapján történő összetettebb formába fejlődése az anyag alapvető tulajdonsága. A világegyetemben a mindörökké létező anyag mindörökké mozgásban van, ami a tudomány eredményei alapján következtethető. A formák kialakulnak az anyag elemi részeiből a véletlen kölcsönhatásokban és egyre bonyolultabb, összetettebb formákba fejlődnek.

Mi az idő?

Az idő annak a változásnak az érzékelése, hogy az anyag egyik állapotból a másikba jutott, ezt a változást az ember különféle szerkezetek felhasználásával méri meg. A változások egy-irányban egymást követik a múltból a jelenen át a jövőbe. Azonban a reverzibilis folyamat is időben egyirányú állapotváltozás, így az idő ok okozati sorrendnek megfelelően megfordíthatatlan. Mivel az anyag mindörökké mozgásban, változásban van, így szükségszerűen az idő is a mindörökké létező valóság.

Az eddigi ismeretek szerint az idő egyirányú - irreverzibilis - folyamat, a múltból a jelenen át a jövő felé tart, az anyag örökké egymásutáni, egymást ok okozati sorrendben követő változásában, ami az anyag egyik formájából, állapotából a következőbe történik. Így a mozgás, a változás, a fejlődés, az idő alapvető tulajdonsága a mindörökké létező anyagnak. Még a reverzibilis folyamat is időben egyirányú változással az ok okozati sorrendben történik.

„Az **idő** tehát a változás mérésére szolgáló fogalom, melyről az idők során különböző nézetek alakultak ki: Az egyik nézet szerint az idő a világmindenség alapvető szerkezetének része, egy kiterjedés, melyben események egymásutáni sorrendben történnek és az idő maga is mérhető.”

„Mindennapi életünkben az **idő** az *események* látszólag folyamatos sorrendjének érzékelésére utal. … A modern fizikai **időfogalom** teljesen elszakadt a hétköznapi tapasztalattól és az erre épített filozófiai gondolkodástól. Fizikailag az időt a megfigyelt rendszer

entrópiájának (Entrópia egy rendszer rendezetlenségi fokát jellemzi) növekedéseként értelmezhetjük. Nevezetesen, a rendszer állapotának két egymást követő megfigyelése két eseményt szolgáltat, melyek a múltból a jelenen keresztül a jövőbe való haladást írják le."

„A **téridő** a fizikában egy matematikai modell, ami egy sokaságban egyesíti a teret és az időt, a Világegyetem szerkezetét leírva. A téridő általában egy négydimenziós koordináta-rendszer, három tér- és egy időmenzióval; a rendszer pontjai egy-egy eseménynek felelnek meg. … a speciális relativitáselmélet szerint azonban a téridő Minkowski-geometriával írható le, és a benne egymáshoz képest mozgó megfigyelők mást-mást érzékelnek térnek és időnek; a pontos összefüggést a Lorentz-transzformáció adja meg."

„**Okság**: filozófiai kategória olyan jelenségek szükségszerű összefüggésének megjelölésére, melyek közül az egyik (az ok) kiváltja a másikat (az okozatot). … A materializmus az időt és a teret objektív jellegűnek tartja, tagadja az időn és téren kívüli létet. Az idő és tér elválaszthatatlan az anyagtól. Ebben nyilvánul meg egyetemes jellegük. A térnek három dimenziója van, az időnek pedig csak egy; a tér az egyidejűleg létező objektumok elhelyezkedésének rendjét fejezi ki, az idő pedig az egymást követő jelenségek egymásutániságát. Az idő visszafordíthatatlan, vagyis minden anyagi folyamat egyetlen irányban fejlődik: a múltból a jövő felé. … A dialektikus materializmus nem az időnek és a térnek a mozgó anyaggal való egyszerű kapcsolatából indul ki, hanem abból, hogy az anyagi mozgás az idő és tér lényege, tartalma, s hogy következésképpen az anyag, a mozgás, az idő és a tér elválaszthatatlan egymástól. Ezt az eszmét megerősítette a modern fizika." - Marxista fogalomlexikon

Az anyag összetett formába fejlődése

Az emberiség által megfigyelhető világegyetemben az anyag általában összetett, bonyolult formákban létezik, az elemi részecskéktől egészen a galaxisokig, az univerzumig, benne az élővilág és az ember, de végül is minden létrejövő forma az anyag legkisebb részéből alakul, épül, fejlődik ki, bármilyen is az. Ez a változás, fejlődés a következetesen objektív tudomány szerint csak a természet törvényei szerint történik és csak így történhet és ez a szükséges és elégséges feltétel is. Az anyag képes minden külső tudatos hatás nélkül is összetett formákba változni, de nem minden forma jöhet létre tudatosság nélkül.

A természet törvényeit befolyásoló, azt megváltoztató külső öntörvényű tudatos valamit a következetesen objektív tudomány még nyomokban sem fedezte fel. A gondolkodó anyag az ember a természet törvényeit megismeri és felhasználja a saját létérdekében, de a természet törvényei ellenére nem tehet semmit.

A következetesen objektív tudományos világnézet szerint nincs természetfeletti erő, a természet törvényei ellenére cselekvés nem lehetséges, a természet törvényeibe nem lehet beavatkozni, nem lehet megváltoztatni, csak megismerni és tudatosan felhasználni azt - a szabadság a felismert szükségszerűség. A természetfeletti erő létének a bizonyításra a következetesen objektív tudományos módszert nélkülöző spekuláció, a képzelgés vagy a hit egyenlő a semmivel.

Az anyag változása mozgása, a fejlődése az összetett bonyolultabb formákba a világegyetemben a vak kölcsönhatásokkal a természet törvényei szerint történik, ezt a létező világ bizonyítja. A csillagok, a galaxisok, az élővilág, a gondolkodó anyag létrejötte változása a vak véletlen kölcsönhatásokban történt, ebben sehol sem észlelhető tudatos valaminek a jelenléte. Bár az univerzumban feltételezhetően létező gondolkodó anyagok befolyásolhatják, módosíthatják egymás fejlődését.

Nem észlelhető az élővilág létrejöttében sem valami tudatos természetfeletti léte, így ezek is a vak véletlen kölcsönhatásokban fejlődtek ki (talán fejlettebb gondolkodó anyag némi közreműködésével). Így jött létre a gondolkodó anyag az ember is, aki azonban már képes tudatosan a természet törvényeit megismerni és annak megfelelően cselekedni.

Az élővilág, a gondolkodó anyag kialakulásának ismeretében még sok az ismeretlen, de a következetesen objektív tudomány már sok mindent feltárt, ezt azonban nem a idealista képzelgéssel, hanem az objektív valóság vizsgálatával érte el. Az anyag alapvető tulajdonsága, hogy a véletlen kölcsönhatásokkal képes bonyolult összetett formákba alakulni, de még így sem jöhet létre minden forma, amivé az anyag válhat.

Azonban a gondolkodó anyag mégis képes olyan formákat létrehozni, ami a vak véletlenben nem alakulhat ki. De a gondolkodó anyag is csak anyag, így viszont mégis létrejöhetnek olyan formák, amelyeket a vak véletlenben nem lehetségesek. Bár maga a gondolkodó anyag a vak véletlen műve.

Semmilyen természetfeletti erő léte objektíven a következetesen tudományos módszerrel nem mutatható ki, így erről csak spekulálni, képzelegni lehet minden valós objektív eredmény nélkül. Csak hinni lehet ilyen természetfeletti valaminek a létében, mert a valóságban ilyen nem található meg.

Egyedül a gondolkodó anyag az ember képes ebbe a természetátalakító folyamatba, változásba, fejlődésbe beavatkozni, de csak a természet törvényeinek a megfejtésével és alkalmazásával. Másra nincs következetesen objektív tudományos bizonyíték, magyarázat, tehát ez az objektív igazság.

Az anyag nem teremthető és nem semmisíthető meg, mindörökké létezik és megállíthatatlanul állandó mozgásban változásban van. A világegyetemben lévő anyagnak ehhez semmilyen külső hatásra nincs szüksége, minden ok nélkül mindörökké létezik mozog, változik, fejlődik és kész, mert a semmiből nem lehet valami, a semmiből nem lehet az anyagot teremteni, tehát az anyag a mindörökké létező. A következetesen objektív

tudomány szerint ez az objektív igazság, még akkor is, ha sok még az ismeretlen. Csak ez lehet a világ megismerésének kiindulópontja.

A következetesen objektív tudományos módszerrel csak ezt lehet megállapítani, ezért ezt kell elfogadni a valóságnak. A természeti törvények felett uralkodó hatalom léte minden következetesen objektív tudományos bizonyítékot nélkülöző spekuláció, ennek bizonyítására a hit semmit sem ér, ez csak képzelgés, csak fecsegés, csak hiszékenység, csak butaság.

A természet törvényei felett nem lehet uralkodni, csak a megismert természeti törvényeket felhasználni és e szerint cselekedni. Csak a természet káros, kedvezőtlen hatásai felett lehetséges uralkodni a felfedezett természeti törvények alkalmazásával. Ez a szabadság, a felismert szükségszerűség. A tudományos világnézet ezen az úton jár.

Az anyag alkotórészei: „Az atommagot alkotó proton és a neutron nem elemi részecskék, hanem még kisebb részecskékből állnak. Ezek a kvarkok. Ezen kívül elemi részecskék még a leptonok, amelyek közé az elektron és a neutrínók is tartoznak. Az összes anyag kvarkokból és leptonokból áll, közöttük négyféle kölcsönhatás léphet fel, melyeket szintén részecskék közvetítenek. … Minden részecskének (az összes leptonnak, kvarknak és a kvarkokból felépülő részecskéknek) van olyan párja, amelynek az összes töltés jellegű kvantumszáma (például elektromos töltése, barionszáma és leptonszáma) ellentétes, de a tömege azonos a részecskéével. Ezeket hívjuk antirészecskéknek. … Az elemi részecskék fizikájának jelenlegi legjobb leírását a részecskefizika standard modellje nyújtja. Eszerint az alapvető kölcsönhatásokat (erős, elektromágneses és gyenge; a gravitáció nincs a modellben) bozonok közvetítik, az úgynevezett „mértékbozonok": foton, W-, W+, Z bozonok és a 8-féle gluon. Ezen kívül 12 alapvető, ún. anyagi részecske építi fel az anyagot (az antirészecskék és a kvarkok színeinek figyelembevétele nélkül). Végül az elmélet jósol egy még fel nem fedezett részecskét, a Higgs-bozont, ami tömeget ad a modell többi részecskéjének. … A Higgs-bozon vagy Higgs-részecske egy olyan részecske, amelyet a részecskefizika standard modellje jósolt meg. Ez a részecske a közvetítője a Higgs-térnek és ez felelős a többi részecske tömegéért. A Higgs-mező klasszikusan (tehát nem kvantáltan) is felírható a speciális relativitáselméletben, ekkor mint egy négyes skalár mező jelenik meg, és befolyásolja a részecskék nyugalmi tömegét."

„Az energiamegmaradás azt állítja, hogy egy izolált rendszer teljes energiája állandó marad. Más szavakkal az energia átalakítható egyik formájából a másikba, de nem lehet létrehozni, vagy megsemmisíteni. … A tömeg/anyagmegmaradás törvénye (a Lomonoszov−Lavoisier-törvény) kimondja, hogy egy zárt anyagi rendszer tömege állandó marad, függetlenül a rendszeren belül lejátszódó folyamatoktól. Ekvivalens állítás, hogy az anyag megváltoztathatja a megjelenési formáját, de nem teremthető és nem tüntethető el."

„A különféle megmaradási törvényeket A. Einstein (1879-1955) módosította és általánosította a tömeg és az energia egyenértékűségének törvényében: minden energiához tömeg, minden tömeghez energia tartozik; a tömeg energiává, az energia tömeggé alakulhat az E = mc2 összefüggés szerint. … A megmaradási törvények az elemi részek fizikájában is érvényesnek bizonyultak. Részecskék keletkezhetnek más részecskékből, és ezek ismét más részecskékké alakulhatnak. … A megmaradási törvények azt mondják ki, hogy zárt rendszerben az anyag, az energia, a tömeg, az impulzus stb. nem vész el, nem növekszik és nem csökken, hanem átalakul."

„Engels az »Anti-Dühring«-ben – melyet Marx még kéziratban olvasott – a következőket írta: »… A világ egysége nem létében van… A világ valóságos egysége anyagiságában van, ezt pedig… a filozófia és a természettudomány hosszas és hosszadalmas fejlődése bizonyítja… A mozgás az anyag létezési módja. Soha és sehol anyag mozgás nélkül nem volt és nem lehet… Anyag mozgás nélkül éppoly elgondolhatatlan, mint mozgás anyag nélkül… Ha… azt kérdezzük, mi hát a gondolkodás és a tudat, és honnan származnak, azt találjuk, hogy az emberi agy termékei, és hogy maga az ember természeti termék, amely környezetében és környezetével fejlődött; amikor is aztán magától értetődik, hogy az emberi agy termékei, amelyek hát végső fokon szintén természeti termékek, az egyéb természeti összefüggésnek nem ellentmondanak, hanem megfelelnek.«"

„**Engels**: Ezt írja: „Az anyag örök körforgásban mozog… Ebben a körforgásban az anyag minden véges létezési formája, akár nap vagy ködfolt, akár egyes állat vagy állatfaj, vegyi kapcsolat vagy szétválás, egyaránt mulandó és semmi sem örök, semmi, csak az örökké változó, örökké mozgó anyag és a törvények, melyek szerint az anyag mozog és változik." "

„**Energia Megmaradásának Törvénye**: az egyik legfontosabb megmaradási törvény, amely szerint az energia, miközben az egyik formából a másikba alakul, nem vész el és nem teremtődik. Amikor az anyagi rendszer egyik állapotából a másikba megy át, energiaváltozása szigorúan megfelel a rendszerrel kölcsönhatásban levő testek energianövekedésének vagy – csökkenésének. Az energia egyik formájából a másikba való átalakulásának folyamatait szigorúan meghatározott számszerű ekvivalensek szabályozzák. … Engels szavai szerint „a természetben előforduló minden mozgás egysége nem filozófiai állítás, hanem természettudományi tény". A modern fizika mind szilárdabban és sokoldalúbban támasztja alá az energia megmaradásának törvényét és megcáfolására tett kísérletek tarthatatlanságát." - Marxista fogalomlexikon

„**anyag**: materialista filozófia alapkategóriája, az emberi tudattól függetlenül létező objektív valóság megjelölésére szolgáló filozófiai absztrakció. Mint alapkategória-, mindig kulcsfontosságú szerepet játszott a filozófia alapkérdésének adekvát megfogalmazásában s általában a materialista filozófiák egységes koncepciójának kidolgozásában. … A marxizmus klasszikusai — a társadalom sajátos anyagi létezési módjának és törvényszerűségeinek feltárásával — megteremtették az alapot az anyag korszerű tudományos fogalmának kialakításához. … Engels levonta azt a következtetést, hogy az anyagfogalom a legmagasabb szintű filozófiai absztrakció: „Az anyag, a matéria nem egyéb, mint az anyagok összessége, amelyből ezt a fogalmat elvonatkoztatták az olyan szavak, mint anyag és mozgás nem egyebek, mint rövidítések, amelyekbe sok különböző érzékileg észlelhető dolgot összefoglalunk közös tulajdonságaik szerint." (Marx—Engels Művei 20. köt. 508. old.) … Az anyag lenini meghatározása a következő „Az anyag filozófiai kategória, amely az érzeteinkben feltáruló, érzeteinkkel lemásolt, lefényképezett, visszatükrözött, érzeteinktől függetlenül létező, objektív valóság megjelölésére szolgál." (Lenin összes Művei. 18. köt. 116. old.) Lenin tehát az objektivitást, a szubjektum érzeteitől, gondolataitól, egyáltalán, tudatától független létet emeli ki mint a végtelen anyagi világ már megismert vagy még ismeretlen jelenségei leglényegesebb és legegyetemesebb tulajdonságát. Az anyag fogalomnak ez az ismérve olyan kulcskritérium, amelynek elismerésével függ össze közvetlenül és szükségszerűen a materializmus. … Az „objektív létezésnek" mint az anyag leglényegesebb sajátosságának kiemelésével a lenini anyag fogalom kiállja a tudományos ismeretek gyorsuló iramú fejlődésével való egybevetést." - Filozófiai kislexikon

idézet: Nagyné Krajkó Erzsébet: KÖLCSÖNHATÁSI TÍPUSOK ÉS AZ ANYAG MOZGÁSFORMÁI

„**Anyag, kölcsönhatás, mozgás**: A mozgásformák rendszerezését általános filozófiai és speciális szaktudományos megfontolásokból kiindulva is elvégezhetjük. Jelen esetben a kétféle megközelítési módot együttesen fogjuk alkalmazni: — egyrészt a dialektikus

materializmusnak az anyag és a mozgás egységére, elválaszthatatlanságára vonatkozó tételére, valamint a kölcsönhatás és mozgás engelsi értelmezésére támaszkodva vizsgáljuk a közöttük levő összefüggéseket. — másrészt a kémiai kölcsönhatások sajátosságaiból, a kémiai folyamatok dialektikus tartalmából kiindulva vizsgáljuk a kémiai mozgás összefüggését a különböző fizikai mozgásokkal. A marxista filozófia központi és egyik legáltalánosabb kategóriája az anyag filozófiai fogalma, ahogy azt Lenin definiálta. Az anyag létezési módja a mozgás. A dialektikus materializmus szerint tehát az anyag és a mozgás egymástól elválaszthatatlan. Ahol anyagi objektum van az mindig úgy létezik, hogy szüntelen változásban van, ahol valamilyen változás lép fel, ott minden esetben valamilyen anyagi objektum változása megy végbe. Ugyanúgy, mint ahogy az objektív létezők összességét jelenti az anyag filozófiai fogalma, a konkrét változások összességét a mozgás filozófiai fogalma jelöli. Az anyag és a mozgás filozófiai fogalma tehát az általánosítás azonos szintjét jelentik, mindkettő ugyanis filozófiai kategória. Ha mindezekhez hozzávesszük még Engels fejtegetését hogy: „Az egész számunkra hozzáférhető természet testek rendszere, egyetemes összefüggése: testen itt minden anyagi létezőt értünk a csillagtól az atomig, sőt az éterrészecskéig, ha ennek létezését elfogadjuk. Abban, hogy ezek a testek összefüggésben állnak, már benne foglaltatik az, hogy egymásra hatnak és éppen ez az egymásra való hatásuk a mozgás.” nyilvánvalóvá válik, hogy az anyagi objektumok egymásra gyakorolt hatása (kölcsönhatása) — a mozgás. A kölcsönhatás — és a mozgás filozófiai fogalmai éppen ezért szintén azonos absztrakciós szintet képviselnek.”

„A dialektikus és történelmi materializmus anyagfogalma: A marxizmus a társadalom sajátos anyagi létezési módjának vizsgálatával teremtette meg a korszerű anyagfogalom meghatározásának lehetőségét. Engels a fogalom korábbi fejlődéséből vonta le azt a következtetést, hogy az anyagfogalom a legmagasabb szintű filozófiai absztrakció: „Az anyag, a matéria nem más, mint az anyagok összessége, amelyből ezt a fogalmat elvonatkoztatták… az olyan szavak, mint anyag és mozgás, nem egyebek, mint rövidítések, amelyekbe sok különböző érzékileg észlelhető dolgot összefoglalunk közös tulajdonságaik szerint.”
Lenin rámutatott arra, hogy az anyagfogalom esetében nem járható az a formál logikai út, miszerint egy általánosabb fogalom, egy „legközelebbi nem”, alá rendelve lehetne azt meghatározni. Ezért a meghatározás egyetlen lehetséges útja, hogy szembeállítjuk ellentétével, az emberi szubjektummal, tudattal. Ez az ellentét azonban természetesen csakis ismeretelméleti jellegű, hiszen ontológiailag a materializmus álláspontja szerint a tudat is az anyagi világ terméke.
A fentiekből kiindulva **Lenin** az anyag fogalmát 1909-ben, a Materializmus és empíriokriticizmus című művében a következőképpen határozta meg: „Az anyag filozófiai kategória, amely az érzeteinkben feltáruló, érzeteinkkel lemásolt, lefényképezett, visszatükrözött, érzeteinktől függetlenül létező objektív valóság megjelölésére szolgál.” ”

5

A marxizmus-leninizmus világnézete
Marx, Engels, Lenin, Sztálin, Mao …

Engels Marxszal együttműködve megalkotta a marxista tanítást, a tudományos kommunizmus elméletét, a dialektikus és történelmi materializmus filozófiáját! A leninizmus az imperializmus és a proletárforradalom korszakának marxizmusa!

Csak a gondolkodó ember törekszik arra, hogy a következetesen objektív tudományos módszerrel vizsgálja a világot, hogy ne a képzelet, hanem a valóság következetesen objektív vizsgálata alapján gondolkodva építse fel a világnézetét.

Ha az ember-állat gondolkodó ember akar lenni, akkor a gondolatainak a következetesen objektív tudományos módszer legyen a meghatározója, erre alapozza világnézetét. Az így nyert tudását a saját és az emberiség érdekében a létfeltételeinek megjavítására használja fel.

Mivel az ember-állat csak a társadalomban élhet valóban emberként, így ha gondolkodó ember, ha gondolkodó emberré akar válni, akkor az egész emberiség érdekeit is vizsgálnia kell és törekednie kell ennek megvalósulására.

Azonban amíg az emberiség számára a létfeltételeinek előállításához szükséges termelőerők fejletlenek, addig az ember kénytelen a saját létfeltételeiért akár embertársai ellen is küzdeni és harcolni. Így ez még alapvetően csak a marakodó ember-állat élet-halál harca az életben maradásért. Ez még csak a gondolkodó állat színvonala, alapvetően az egyéni érdek az individualizmus uralkodik mindenek felett.

Ebben a korban ebből kitörni szinte lehetetlen, az emberiség túlnyomó többsége még nem képes kollektíven gondolkodó emberré válni - gyakran még gondolatban sem, pláne érdemben -, és alapvetően nem is érti meg kellően ennek fontosságát, talán ebben a korban még ez a természetes.

Mert a lét határozza meg a tudatot, ezért a megtermelt javak elosztásában még az ember-ember elleni küzdelem a domináló, ami nagymértékben független az értéket létrehozó munkaráfordítástól és nem valósulhat meg a munka szerinti elosztás.

Az embertársai kárára az erősebb, az okosabb, a rátermettebb, a jobb körülményekben élő ember-állat a totális győztes a létfeltételekért folyó harcban, úgy mint az állatvilágban, ez szinte minden emberi értéket felülmúl, lehetetlenné téve a kollektivizmust, a gondolkodó emberi létet.

Az individualizmus kifejleszti a termelőerőket a kollektivizmus számára

A gondolkodó ember-állat csak az individualizmussal képes kellően magas szintre kifejleszteti termelőerőket, amit a gondolkodó emberiség már kollektív társadalmi formában, a valódi, a gazdasági-politikai-társadalmi egyenjogúságon alapuló demokráciában képes az egész emberiség érdekében működtetni.

A kapitalizmus az individualizmussal, az ember-állatnak még csak a gondolkodó állat korban lévő emberisége hatékonyan kifejleszti a termelőerők magas színvonalát, de az emberiségnek tovább léteznie már csak a kollektivizmusban, a gondolkodó emberként a szocializmuson át a kommunizmusban lehetséges.

Az emberi társadalomban a létfeltételek bővítésének lehetőségét alapvetően a termelőerők színvonala határozza meg, ami elsősorban a termelőeszközök és a tudomány fejlődésével válik lehetővé. A termelőerők fejlődése azonban kizárólag a következetesen objektív tudományos módszerrel lehetséges, még akkor is így van, ha ez nem tudatosul kellően. A marxizmus-leninizmus-sztálinizmus vezérfonala azonban következetesen az objektív tudományos világnézetével, a következetesen objektív tudomány eredményeire támaszkodva, tudatosan ezen az úton jár. A szovjetunió gyors fejlődése ennek volt köszönhető!

Az idealizmus elősegíti az emberiség katasztrófáit

A hókuszpókusz, az idealizmus bármely formája, az objektív valóságot nélkülöző vagy nem következetesen az objektív tudományos módon vizsgáló, értelmező és magyarázó, ezért alapvetően a képzelgésre alapuló világnézete semmi hasznosat sem ér az emberiség számára, mert olyan úton jár, amely nem felel meg az objektív valóságnak, így elősegíti az emberiség katasztrófáit, a társadalom rothadását. Azonban a kapitalizmus a működési módja miatt kénytelen az idealizmus útján járni, így jutott el a védelmében fasizmusba.

Az idealizmus képzeletvilága letér az objektív valóság útjáról, ezzel azonban gátolja a társadalmi fejlődést és gyakran a reakció és a végül a fasizmus szolgálatába állt. Mert a reakciónak, a társadalmi haladás ellenségeinek, a fasiszta-kapitalista hatalom érdekének ez felel meg, ezért ezt támogatja. Az idealizmus világnézetének a lénye a tudománytalanság, a butaság, a tudatlanság, az embertelenség, és végül így lesz a fasizmus valamelyik változatának támasza.

A dialektikus materializmus az emberré válásért

Csak a dialektikus és materialista világnézetre támaszkodó, az anyag tulajdonságainak következetesen objektív tudományos módszerrel történő megismerésnek az alapján működő tudomány képes az ismeretlent, az újat, az objektív valóságot megismerni, ennek nincs használható, reális alternatívája.

Az emberiség csak olyanná fejlődhet amilyenné a természet törvényei szerint a gondolkodó anyag válhat, de ez csak akkor valósulhat meg, ha a marxizmus-leninizmus-sztálinizmus vezérfonalán jár, mert ez a gondolkodó emberré válás útja.

Minden új felfedezés elkerülhetetlenül a materializmusra és a dialektikus gondolkodásra vezet, még akkor is, ha ezt nem ismerik el. Mert a világ materiális természetű és a dialektika tudománya nélkül az anyag mozgását, változását, fejlődését nem lehet megismerni és megérteni. Így más, a dialektikus materializmuson kívül, valóban következetesen objektív tudományos világnézet nincs, a képzelgés, az idealizmus azonban nem alternatíva.

Mivel az anyag formái mindörökké mozgásban, változásban, keletkezésben, fejlődésben, pusztulásban léteznek, ezért az adott anyagi forma keletkezésének, változásának, történetének, kölcsönhatásainak, ellentmondásainak vizsgálatát dialektikusan kell vizsgálni, hogy objektíven teljességében megismerhető legyen az adott forma, az adott jelenség.

Erre szolgál a dialektikus és történelmi materializmus tudománya, amely következetesen az objektív tudományos módszerre alapozva a marxizmus-leninizmus világnézete, ami a tudomány eredményeinek alapján alakult ki és ezen az alapokon fejlődik tovább. A tudomány fejlődésével, a tapasztalatok útján járva Lenin, Sztálin, … a marxizmus vezérfonalán járva a következetesen objektív tudományos világnézetet továbbfejlesztették, amely tudomány folyamatosan fejlődik, felhasználja a következetesen objektív tudomány, a tapasztalat, a civilizáció elért eredményeit.

A termelőerők fejlődésének hatása

A termelőerők fejlődésével a létfeltételekért folytatott verseny, az ember-ember közötti harc szükségessége csökken, majd a (kommunizmusban) meg is szűnik, értelmetlenné válik. Előbb-utóbb a fejlett termelőerőket az emberiség már csak a kollektivizmussal a valódi demokráciában képes biztonságosan uralni, ami az objektív valóságra alapulva igényli és kényszeríti a társadalmi modell, a társadalmi rendszer változását, fejlődését. Ha ennek a változási kényszernek a gondolkodó anyag, az emberiség nem tud megfelelni, akkor kipusztul.

Az individualizmus pusztító hatása

A napjainkra túlfejlődött kapitalizmus már fasiszta-kapitalizmus, amely az individualista felsőbbrendű élősködő erkölcsével, a kíméletlen és már értelmetlenné, haszontalanná váló embertelen versenyszellemével, az erőforrások mértéktelen pazarlásával, az élősködők emberiség feletti határtalan uralmával, már egyre inkább károsan, sőt pusztítóan hat az emberiség fejlődésére, mert a munka szerinti elosztás, a kollektivizmus, a valódi demokrácia a fejlettebb régiókban már szükségszerűvé és elkerülhetetlenné vált. De ez csak a szocializmusban válhat valóra, ami ellen azonban a túlfejlett kapitalizmus a fasizmussal küzd. Ez lehet, hogy az emberiség pusztulását okozhatja, ha nem tud a kollektivizmus felé változni.

A fasiszta-kapitalizmus az emberiséget elpusztíthatja

A termelőerők fejlődésével túlérett kapitalizmusban az élősködők korlátlan egyéni érdekeltsége, hatalma miatt a verseny már öncélúvá, így egyre inkább károssá, sőt a fejlődés érdekében egyre inkább hatástalanná válik. Az élősködők már nem a létfeltételeikért versenyeznek, hanem a totális hatalomért, így ez már csak végjáték az emberiség kárára. Már az első világháború is a királyok, a grófok, a nagytőkés élősködők hatalmi játéka volt 20 millió áldozattal, ami később egyre több áldozatot követelt és követelni fog.

A népi demokrácia forma segíthet a fasizmus legyőzésében

Az alapvetően az individualizmusra épülő túlfejlődött kapitalista politikai-gazdasági-társadalmi modell azonban gátolja a kollektivizmus megvalósulását és lehetetlenné teszi a társadalom továbbfejlődését a valódi demokráciába, ezzel fékezi az emberiség gondolkodó emberré válását. Az emberiség léte számára kiút lehetne a szocializmus felé a népi demokrácia, de ez a kapitalizmusban csökkenti az élősködők hatalmát, amit azonban a fasizmussal védenek, akár az emberiség mindhaláláig.

Az emberiség a kapitalista-fasizmussal a vesztébe rohan

A fejlett termelőerőket azonban már csak a mindenkire kiterjedő valódi gazdasági-politikai-társadalmi egyenjogúságra alapuló demokráciával lehet kordában tartani. A kapitalista osztály-önkényuralom erre alkalmatlan. A fejlett kapitalizmus fasizmussá vált, a háborúk, a népirtások állandósulnak, az embertelenség, az élősködés fokozódik, a demokrácia hanyatlik, az erkölcs rothad, a világnézet nem felel meg a kor lehetséges színvonalának. A fasiszta-kapitalizmus társadalmi tudatában élő emberiség valójában, cselekvően nem ítéli el hatásosan ezeket a bűncselekményeket, ezeket a hibákat, de ez az emberiség kiirtását okozhatja. Ébresztő emberiség, mert baj lesz!

Vajon a kapitalizmust képes meghaladni az emberiség?

A kapitalizmusig még csak az emberiség előtörténete zajlik, ez még csak a gondolkodó állat, a beszélőszerszámok világa, amit a szocializmusnak, majd a kommunizmusnak kell követni a gondolkodó emberré válás érdekében. Ha ez nem sikerül, akkor az emberiség alkalmatlan gondolkodó anyag fajta, ki fog pusztulni!

Az emberiség az individualizmussal előbb-utóbb nem lesz képes uralni a hatalmassá fejlődött termelőerőket, erre csak a kollektivizmussal, a valódi demokráciában lehet képes. Pedig lehetőség van gondolkodó anyagnak az emberré válásra, de ehhez csak a következetesen objektív tudományos világnézet az egyetlen lehetőség.

A kapitalizmus bérrabszolgatartó társadalmi formája a fejlődésével idővel nem lesz képes a termelőerőket uralni, mert az individualizmus az emberek többségét szembefordítja egymással, a hamis alapvetően idealista világnézetével elbutítja, az erkölcsével rothasztja a társadalmat, és így a fejlett termelő és pusztítóerők legyőzik az emberiséget.

A fejlett hatalmas termelőerőket csak a kollektivizmus, a valódi demokrácia, az összefogás képes az emberiség érdekében kordában tartani. Erre a fejlett, a túlfejlődött kapitalizmus alkalmatlan, mert határtalanul nagy, de elfojtott szétfeszítő erővel rendelkezik és ez egyszer csak robbanni fog.

A kapitalizmus elpusztítja a beszélőszerszám emberiséget, ha már nem lesz rá szüksége

A kapitalizmus hihetetlen mértékben szélsőségesen megosztott bérrabszolgatartó társadalom, az emberiség túlnyomó többsége csak beszélőszerszám, csak az élősködők hasznáért élhet és ha nem lesz rájuk szükség, akkor pusztulhatnak, akár milliárd számra is. Ez az individualizmus eredménye, azonban a termelőerők alacsony színvonalán még csak ez lehetséges és ekkor még ez a legmegfelelőbb forma. Azonban ez így még csak a gondolkodó állat színvonala, ahol a létfeltételekért való küzdelemben az emberben még domináló az állati eredet.

A kapitalizmus individualizmusának döntő hibája, hogy lehetetlen a valódi érdekeken való összefogás, lehetetlen a valódi demokrácia megvalósítása. Bármennyire is koncentrálódik a hatalom, bármennyire is a totális diktatúrába alakul, nem közvetlenül az emberiség szükségletére termel, hanem egyéni érdekből az egyének közötti harccal a saját haszon a meghatározó, ami szélsőségesen megosztotta az emberiséget. A kapitalizmusban

ez nem lehet másként. A szociális demagógia, a hamis idealista világnézet, a vallás mind ezt szolgálja. A kapitalizmusra jellemző az ember-ember közötti harc, a létfeltételekért történő versengés, ahol értelmetlen demokráciáról beszélni, mert alapvetően harc van. A harcban és a háborúban azonban sérül, korlátozódik, megszűnik a demokrácia.

A tudományos világnézet hiányában a társadalom a katasztrófákon keresztül fejlődik!

A következetesen objektív társadalomtudományt, a dialektikus és történelmi materializmus következetesen objektív tudományos világnézetét elvető társadalmi-termelési modellek ki vannak szolgáltatva a vakon működő társadalmi törvényeknek. Így a termelőerők fejlődésével járó lehetőségeket, szükségszerűséget a társadalom nem képesek csak nagyon korlátozottan válságokon, katasztrófákon keresztül sok felesleges áldozatok árán követni, felesleges harcokban, válságokban, háborúkban, forradalmakban engedni a társadalmi fejlődés nyomásának.

Mindez az individualizmus, az egyén buta önzésének, a saját érdek mindenáron más emberek kárára, az emberiség, a társadalom, a nemzet érdeke elé helyezésének az eredménye. Bár az individualizmus hívei a társadalom, a nemzet, az emberiség érdekéről hazudoznak, de eközben kevesek élősködnek a dolgozó emberiségen. Ez a kapitalizmus, a beszélőszerszám világ, az individualizmus korszaka.

Ehhez nélkülözhetetlen az idealizmus okos képviselőinek hamis tudománytalan világnézeti tevékenysége, de ez az emberiség vesztét okozhatja. Az emberiség a kapitalizmusban még egy hamis világnézet alapján egy nem létező világba képzeli magát, hisz a szellemvilágban, a felsőbbrendű élősködők vezette demokráciában, a különböző fajelméletekben, mindezt azért, hogy kevesek uralkodhassanak, élősködhessenek az emberiségen.

A következetesen objektív tudományos világnézetet tagadó termelési modell hívei, képviselői, haszonélvezői a termelőerők fejlődéséből eredő társadalmi változási kényszert igyekszenek megakadályozni, ettől válnak reakcióssá, erkölcstelenné, sőt elkerülhetetlenül fasisztává, mert ez az ebben érdekelt emberekhez köthető osztályviszonyokra, érdekviszonyokra, embertelen butaságra alapul.

A termelőerők fejlődése és a termelési mód ellentmondása azonban feszíti ezáltal fokozza a társadalmi osztályok közötti harcot, ami a kapitalizmusban elkerülhetetlenül osztályharcot okoz, még akkor is, ha világnézeti tudatlanságukban, butaságukban ezt a többség fel sem fogja. Ebből az ellentmondásból a kiút csak a szocializmus lehet útban a kommunizmus felé a marxizmus-leninizmus (sztálinizmus) vezérfonalán.

A kapitalista termelési mód haszonélvezői, a világnézetének, erkölcsének hívei a társadalom fejlődésének megakadályozására a fasizmussal válaszolnak, így a valódi demokrácia helyett a kapitalista osztály-önkényuralom, a fasizmus a reakció fegyvere, bár ezenkívül más lehetőségük nincs is, gondolkodó emberré nem képesek válni.

Az idealizmus az individualizmus fegyvere

Mivel a kapitalizmus híveinek individualista világnézete, társadalmi helyzete, az embertelen buta önzése miatt nem érdeke a társadalmi fejlődés (ezt nem is értik, mert ők nagyon jó okos, sikeres emberek) ezért ellenségesen viszonyulnak a következetesen objektív tudományos alapokra alapozott világnézettel, a marxizmus-leninizmussal szemben, így kénytelenek az idealizmus képzeletvilágától segítséget kérni, amit meg is kapnak. Az individualista erkölcs híve kénytelen az idealizmus tudománytalan hamis világnézetét elfogadni, mert a lét határozza meg a tudatot, ezzel azonban csak gondolkodó állat lehet.

A kapitalista termelési modell haszonélvezői, hívei tagadják, nem is értik, osztályhelyzetük miatt nem képesek megérteni a következetesen objektív tudományos világnézetet, mert ezzel szemben ellenérdekeltek, - a lét határozza meg a tudatot. Élősködésre törekvésük miatt jöttek létre a kizsákmányoló tőkések és a kizsákmányolt dolgozó proletárok társadalmi osztályai, az így szélsőségesen megosztott emberiség a beszélőszerszám emberiség.

Azonban a termelőerők fejlődésével érik a lehetősége és a szükségszerűsége is az emberek közötti létfeltételekért folyó harc megszüntetésére, a kollektivizmusra, a valódi demokráciára. Így ez objektív kényszer a társadalmi modell, a termelési viszonyok fejlődésére megváltoztatására, a kollektivizmussal a szocializmus, majd a kommunizmus megvalósítására, ha nem akar elpusztulni az emberiség.

„A [**dialektika**] természet, a társadalom és a gondolkodás legáltalánosabb mozgástörvényeinek összefoglalása. A jelenségeket összefüggéseikben, kölcsönhatásaikban, fejlődésükben, ellentéteik és ellentmondásaik keletkezésében, kifejlődésében, feloldásában, a mennyiségi változások minőségiekbe való átcsapásában vizsgálja a tagadás tagadása alapján. A fejlődést az ellentétek harca és egysége eredményének tekinti.”

„**Társadalmi Gazdasági Alakulat**: a társadalom történelmi típusa, amely meghatározott termelési módon alapszik; egy-egy lépcsőfoka az emberiség progresszív fejlődésének, amely az ősközösségi társadalmi rendtől a rabszolgatartó társadalmon, a feudalizmuson és kapitalizmuson át a kommunista alakulathoz vezet el. A társadalmi gazdasági alakulat fogalmát a marxizmus dolgozta ki először s ez sarkköve a materialista történetfelfogásnak.” - Marxista fogalomlexikon

„**termelőerők**: a termelési eszközök és az ember a maga termelési tapasztalataival és munkában való jártasságával.” - Filozófiai kislexikon

„**termelési mód**: a társadalom élete és fejlődése szempontjából nélkülözhetetlen létfenntartási eszközök (élelem, ruházat, lakás, termelési felszerelések stb.) megszerzésének történelmileg meghatározott módja. A **termelési mód** a társadalmi rend meghatározó alapja. Amilyen a **termelési mód** olyan maga a társadalom, annak uralkodó eszméi, politikai nézetei, intézményei. A **termelési mód** változásával megváltozik az egész társadalmi rend. A **termelési módnak** két, egymással szorosan összefüggő oldala van: a termelőerők és a termelési viszonyok. A termelőerők a termelési mód meghatározó, legforradalmibb tényezője. A társadalmi termelés fejlődése a termelőerők megváltozásával kezdődik, azután ennek megfelelő változások mennek végbe a termelési viszonyok terén is. … A **termelési mód** változásával megváltozik az egész társadalmi rend. Minden új, magasabb termelési mód új, magasabb fokot jelent az emberiség fejlődésének történetében. Az emberi társadalom keletkezésének ideje óta több termelési mód létezett és váltotta fel egymást: ősközösségi, rabszolgatartó, feudális és tőkés.” - Filozófiai kislexikon

„**Termelési viszonyok:** a marxista társadalomtudomány egyik legjelentősebb fogalma; a társadalom azon objektív, anyagi, emberek tudatától független viszonyait tükrözi, amelyek a társadalmi termékek termelése, a csere és az anyagi javak elosztása folyamán alakulnak ki az emberek között. A termelési viszonyok minden termelési mód szükségszerű oldalát képezik, hiszen az emberek nem tudnak termelni anélkül, hogy valamilyen módon ne egyesülnének a közös tevékenység és a termékek kölcsönös cseréje érdekében. A termelési viszonyok alapja: a termelési eszközök tulajdona terén fennálló viszonyok. Olyan társadalomban, ahol a termelési eszközök társadalmi, kollektív tulajdonban vannak, a társadalom tagjai egyenlőek a termelési folyamatban az együttműködés és kölcsönös segítés viszonyai alakulnak ki köztük. Ha azonban a tulajdon magánkézben van, szükségképpen uralmi és alávetettségi viszonyok jönnek létre. Aki nagyszámú termelési és munkaeszköz birtokában van, gazdaságilag uralkodik azok felett, akik nem rendelkeznek munkaeszközökkel.” - Marxista fogalomlexikon

„**marxizmus**: „Marx nézeteinek és tanításának rendszere.” „Nézeteinek összessége adja azt a modern materializmust és azt a modern tudományos szocializmust, mely a világ minden civilizált országában a munkásmozgalom elmélete és programja”. (Lenin) A Marx és Engels által kidolgozott tudományos szocializmus a természet törvényeiről szóló természettudományos megismerést kiterjeszti az emberi társadalomra és történetére; a marxizmus bölcseleti alapja a dialektikus materializmus, történelemre való alkalmazása a történelmi materializmus. — Lenin a marxizmusról szóló alapvető tanulmányában annak ismertetését a következő fejezetekre osztja: „A filozófiai materializmus”, „A dialektika”, „A materialista történetfelfogás”, „Az osztályharc”, „Marx gazdasági tanai”, „A szocializmus”, „A proletariátus osztályharcának taktikája.” (Lenin: Marx, Engels, Marxizmus)” - Idegen szavak marxista magyarázattal

„**marxizmus-leninizmus**: Marx, Engels és Lenin forradalmi tanítása, amely filozófiai, közgazdasági és társadalmi-politikai nézetek átfogó és harmonikusan összefüggő rendszere. A marxizmus a XIX. sz. negyvenes éveiben keletkezett a munkásosztály felszabadító harcának talaján, és elméleti kifejezőjévé vált a munkásosztály alapvető érdekeinek és a kommunizmusért vívott harcának. A marxizmus létrejötte forradalmi fordulatot jelentett a természet- és a társadalomtudományban, kivált az emberi tudás olyan területein, mint a filozófia, a politikai gazdaságtan, a szocializmus elmélete stb. A marxizmus megalapítói valóban forradalmi tudományt alkottak, melynek feladata nemcsak a világ helyes magyarázata, hanem megváltoztatása is. Marx elmélete, mint Lenin rámutatott, logikusan felépített és teljes, egységes egész, amelynek ereje, hatékonysága igazságában van. Legfontosabb tétele az, hogy a munkásosztály világtörténelmi szerepe az osztály nélküli kommunista társadalom megteremtése. A tudományos kommunizmus a Marx által megalapozott politikai gazdaságtan tudományos bizonyítékain nyugszik, amely feltárta a tőkés termelési mód törvényeit és bebizonyította, hogy a kapitalista társadalmat szükségszerűen a szocializmusnak kell felváltania. A marxizmus-leninizmus filozófiai alapja a dialektikus materializmus és a történelmi materializmus. A marxizmus-leninizmus élő, fejlődő és alkotó tanítás, amely összeférhetetlen mindenféle dogmatizmussal. Alkotóerejét a forradalmi gyakorlatból meríti. Jellemző vonása az elmélet és gyakorlat szoros kapcsolata, ez különbözteti meg mindennemű reformista es revizionista ideológiától. … A marxizmus alkotó továbbfejlesztésének új szakasza Lenin nevéhez fűződik, aki Marx munkásságának hű folytatója. Leninnek a marxizmus fejlesztésében betöltött alkotó szerepet fejezi ki a marxizmus-leninizmus elnevezés. … Tovább fejlesztette a szocialista forradalom elméletét, s arra a következtetésre jutott, hogy lehetőség van rá, hogy a szocializmus kezdetben egy országban arasson győzelmet.” - Filozófiai kislexikon

„**Állam és forradalom:** „a marxizmus tanítása az államról és a proletariátus feladatai a forradalomban”: Lenen műve, amely 1917. augusztus – szeptemberében íródott és 1918 májusában jelent meg. Az oroszországi szocialista forradalom előkészítése során a proletariátusnak az államhoz való viszonya fontos elméleti és gyakorlati-politikai jelentőségű kérdéssé vált. Lenin ebben a művében megvilágította a marxista államelmélet fő kérdéseit és megmutatta, hogyan fejlesztette azt tovább Marx és Engels az 1848-1851–es forradalmak és különösen az 1871-es párizsi kommün tapasztalatainak általánosítása alapján. Lenin megokolta a marxizmusnak azt a következtetését, amely szerint a munkásosztálynak a forradalomban az a fő feladata, hogy szétzúzza a burzsoá államgépezetet és létrehozza a proletárdiktatúrát. A kommunista társadalom két szakaszának jellemzése során Lenin elemezte a proletárállam elhalásának gazdasági alapjait és kijelölte a szocialista államiság fejlesztésének fő útjait, mint a demokratizmus kiszélesítése, a legszélesebb tömegek bevonása az államigazgatásba stb. Könyvében Lenin megsemmisítő bírálatnak vetette alá az anarchizmust és opportunizmust, amiért meghamisították a marxizmusnak az államról szóló tanítását, megfosztották forradalmi tartalmától (de főképpen amiért tagadták a proletariátus diktatúráját). Lenin műve befejezetlen maradt; nem készült el az a fejezet, amely az 1905-ös és az 1917-es forradalom tapasztalatait összegezte volna.” - Marxista fogalomlexikon

„**Szocialista Forradalom:** a társadalom gyökeres, minőségi átalakulása, amely a kapitalizmusból a szocializmusba való átmenet időszakát jelenti. A szocialista forradalom az uralkodás és alárendeltség magántulajdonon alapuló termelési viszonyait az együttműködés és a kölcsönös segítség viszonyaival váltja fel, s ezáltal felszámolja az ember ember általi kizsákmányolásának minden formáját. A szocialista forradalom elméletének az alapjait Marx és Engels rakták le, akik feltárták a társadalmi fejlődés törvényeit, és bebizonyították, hogy a szocialista forradalom a társadalom fejlődésének a törvényszerű eredménye, bebizonyították a proletariátus világtörténelmi küldetését, a burzsoá államgépezet lerombolásának és a proletárdiktatúra megteremtésének szükségszerűségét a szocializmus felépítésének szempontjából. A szocialista forradalom kezdetén nincsenek meg az új termelési mód kész formái, s ezért a szocialista forradalom alkotó jellegű. Az új társadalom építése meghatározott történelmi időszak, amit Marx a kapitalizmusból a kommunizmusba (annak első fázisába) való sajátos átmeneti szakaszaként határozott meg. Az új társadalom felépítésének eszköze a proletárdiktatúra. A proletárdiktatúra elmélete Marx egész forradalmi tanításának fő alkotórésze. Lenin a marxizmust alkotó módon továbbfejlesztette a forradalom elméletét a kapitalizmus imperialista szakaszának elemzése alapján, számos igen fontos, elvileg új tétellel gazdagította” - Marxista fogalomlexikon

„**MARX**, Karl (1818-1833): a tudományos kommunizmus, a dialektikus történelmi materialista filozófia, a tudományos politikai gazdaságtan megalkotója, a nemzetközi proletariátus tanítója és vezetője.” - Marxista fogalomlexikon

„**Engels** Frigyes (1820-1895): a proletariátus vezére és tanítója, aki Marxszal együttműködve megalkotta a marxista tanítást, a tudományos kommunizmus elméletét, a dialektikus és történelmi materializmus filozófiáját.” - Marxista fogalomlexikon

Lenin, Vlagyimir Iljics (1870-19249): Marx és Engels művének folytatója, az oroszországi munkásosztály és a világ proletariátusának vezetője, a Szovjetunió Kommunista Pártja és a szovjet állam megalapítója.” - Marxista fogalomlexikon

„**leninizmus**: Marx és Engels tanainak (marxizmus) továbbfejlesztése és kibővítése Vlagyimir Iljics Lenin által. „A leninizmus az imperializmus és a proletárforradalom korszakának marxizmusa. Pontosabban: a leninizmus a proletárforradalom elmélete és taktikája általában, a proletárdiktatúra elmélete és taktikája különösen.” (Sztálin) A kommunizmusért folytatott elméleti és gyakorlati harc elválaszthatatlanul összefonódott Marx, Engels, Lenin, Sztálin nevével.” - Idegen szavak marxista magyarázattal

6

Az idealizmus a képzelet világa

Az idealizmus a tudatot a természettől elszakítva vizsgálja!
A vallás szerint a világ időben és térben véges, s az isten teremtette!

A képzelet a gondolkodó ember számára nagyon fontos az ismert jelenségek alaposabb megérésében, de még inkább hasznos a világ ismeretlen vagy nem eléggé ismert jelenségeinek magyarázatára, amit még a meglévő ismeretekkel nem lehet kellően megérteni, mert nincs rá megfelelő objektív tudományos magyarázat.

A képzelet segítségével készült modell azonban lehet az objektív valóságra támaszkodó, de lehet hamis is, ami az objektív valóságtól eltávolodva vagy akár azt mellőzve, a valójában nem létezőnek valóskénti elfogadása is. A materializmus alapján a képzelet az objektív valóság megismerését szolgálja, az idealizmus azonban alapvetően megmarad a hamis vagy a nem létező képzeletvilágban. Ez a lényeges különbség a materializmus és az idealizmus között.

„**képzelet**: Az elme teremtő képessége … A képzeletnek fontos szerepe van a jövő kialakításában … Gondolkodási folyamat eredménye … A **képzelet** új tárgyak, érzetek és gondolatok előállítása vagy szimulációja az elmében, az érzékek közvetlen közreműködése nélkül … A **képzelet** segít abban, hogy a tudás alkalmazható legyen a problémák megoldása során, és alapvető fontosságú a tapasztalatok integrálásában és a tanulási folyamatban … A **képzelet** lelki világunk legmélyebb rétegeibe nyújt bepillantást, hiszen aktuális és múltbéli észleléseinket alakítja át. A **képzelet** nem csupán belső mentális képeket jelent, hanem a világgal kapcsolatos érzéseink és gondolataink is hozzákapcsolódnak. A **képzelet** tehát régebbi emlékképek alapján új képeket hoz létre úgy, hogy a régieket szétbontja és azokat újra csoportosítja. A **képzelet** működéséhez elengedhetetlenek a valóságból származó képzetek.”

A képzelet képessége nagyon fontos a megismerés számára, de csínján kell vele bánni. A képzelet segíti az emberiséget az ismeretlen felfedezésében, az útkeresésében, de ez ingoványos út és néha valóban az ingoványba akár a katasztrófába is vezethet.

Lásd például a vallás, az inkvizíció, a világháborúk, a gazdasági válságok, a fajelméletek, a fasizmus, a holokauszt világméretű katasztrófáit, amihez a hamis képzetekkel az idealizmus, a képzelet világa nagyban hozzájárult. Ezek az embertelenségek alapvetően az idealizmus képzeletvilágára támaszkodnak, amely a tudománytalan hamis világnézettel a társadalmi haladás ellenes reakció harca a mindenkori haladó gondolkodók ellen. Így a materializmus a történelem folyamán általában a haladás, az idealizmus azonban a reakció világnézetét, erkölcsét, érdekeit képviselte.

Ezek a katasztrófák elkerülhetők lehettek volna a következetesen objektív világnézet ismeretében, ennek megérésével, elfogadásával és ennek megfelelő következetes cselekedet alapján, bár mégiscsak az érdekviszonyok hatása a meghatározó. A képzelet útján óvatosan, körültekintve kell járni, az idealizmus azonban alapvetően a képzelet útján marad, világnézete nem támaszkodik következetesen az objektív tudományra, az objektív valóságra, éppen hogy nem, bár felhasználja hamis állításainak, elméletének alátámasztására.

Az idealizmus a reakció szolgálatában

A fejlődésben túlhaladott kizsákmányoló társadalmi modellek - mint amilyen a kapitalizmus -, szükségszerűen a reakció, a társadalmi haladás ellenes útra térnek. A túlfejlődött és már a hamis világnézetre támaszkodó társadalmi modell azonban egyre-másra katasztrófába kerül, de a hatalom urainak érdekük a modell megtartása, ennek védelmében szükségszerűen az idealizmushoz fordulnak, mert nincs más lehetőségük.

Így a következetesen objektív tudományos világnézet ellenségévé válnak, ami fokozza a társadalmi világméretű katasztrófákat, a társadalom rothadását, mert az a hamis úton járás. Ez viszont a következetesen objektív tudományos világnézetet, sőt még tudományos a módszert is károsan befolyásolhatja.

Az idealizmus jellegzetessége a képzeleten túl azonban az is, hogy nem hajlandó, nem akarja, nem tudja felismerni, elismerni, elfogadni az objektív valóságot úgy ahogy az van, nem hajlandó vagy képtelen a következetesen objektív megismerés útján járni, a képzelt világnézetét nem akarja a valósághoz következetesen igazítani, a nézetének ellenmondásait, hibáit felismerni, elismerni, korrigálni, úgy ahogy az a következetesen objektív tudományos módszer által megállapítható lenne.

Van olyan jelenség, nem is kevés, amit nem tud még az emberiség a tudományos ismeretekkel megmagyarázni. Azonban erre a tudománytalan, a tudományoskodó, az alapvetően a képzelet által kitalált magyarázat semmiképpen sem elegendő, amíg az nem az objektív igazságot tartalmazza az még csak szubjektív vélemény, ami a következetesen objektív tudományos vizsgálat alapján lehet igaz, de lehet hamis is. Ha azonban elmarad a következetesen objektív tudományos alapon történő vizsgálat és a valóság nem igazolja a jelenségre adott magyarázatot, akkor az marad csak képzelgés, csak szubjektív vélemény, idealizmus.

Az idealizmus és a materializmus között az alapvető különbség az, hogy mennyire ragaszkodik az objektív valósághoz, az objektív igazsághoz. Még akkor is, ha nincs megfelelő objektív magyarázat, amit azonban így ismeretlennek kell elfogadni és csak a következetesen objektív tudományos módon szabad vizsgálni. Erre azonban csak a materializmus, az anyagelvűség és a dialektikus gondolkodás a megfelelő.

Bár a képzelgés egyáltalán nem elítélendő addig, amíg a tudományos bizonyításig azt nem a valóságnak fogadjuk el, hanem csak egy lehetséges változatnak, hipotézisnek. A képzeletnek mindig van kapcsolata a valósághoz. De csak akkor az objektív valóság, ha a valóságban a képzelt valami létezik, megtalálható, tudományosan következtethető vagy elkészíthető.

Csak a képzelgés, csak a gondolkozás, csak a spekuláció nem elegendő a valóság megismerésére. Azonban az idealizmus meghatározóan ezen az úton jár, az állításait nem kell a következetesen objektív tudományos módszerrel bizonyítani, így ez az alapvető hibája. Mert csak a képzelettel, csak a gondolkodással nem lehet megfejteni az objektív valóságot.

A képzelet segítségével, a gondolkodással készült magyarázat nem elegendő, ha a valóságban ez nem található meg. Az objektív valóságot csak a materializmussal, csak a következetesen objektív tudományos módszerrel lehet megismerni, a képzelgés, az idealizmus ehhez nem elegendő.

Az idealizmusnak nem a spekuláció, a képzelgés a hibája, hanem a tudományos következetlenség. Az ismeretlen úton járva, az ismeretlen jelenségre szükséges magyarázat megmozgathatja a képzeletet, de ez nem biztos, hogy megegyezik az objektív valósággal, ennek kiderítésére csak a következetesen objektív tudományos módszer az alkalmas.

Az idealizmus gyakori jellegzetessége az objektív valóságot nélkülöző állításhoz való ragaszkodás, a hamis állítást a hiszékenységgel a hittel valóságosként hirdetése. A tudománytalan hamis, az objektív valóságot nélkülöző nézethez való ragaszkodás azonban tudatlanság, butaság, bárki teszi ezt.

A következetesen objektív tudományos módszer hiányában azonban egyéb lehetőség híján az ismeretlen jelenségre a magyarázatot csak kitalálni lehet, ennek az elfogadásához azonban gyakran elég a hiszékenység, a bizonyítást nem igénylő hit is. Mi ez, ha nem butaság?

Azonban az idealizmus és a materializmus világnézete egyesülhet és egyesül is egy személyben, ez gyakran megtörténik, így a valós és a kitalált jól megfér egy tudatban egymás mellett, ezt valószínűleg, de különböző mértékben senki sem kerülheti el, gyarló emberek vagyunk.

Ez azonban mégis csak a tévúton járás minden problémájával együtt, ami legjobb esetben nem vezet sehova és nincs belőle baj. A kitalált úton járás azonban néha nagy bajt, akár katasztrófát is okozhat. Például ilyen a felsőbbrendű fajelmélet, a nemzetiszocializmus, a hungarizmus, a fasizmus, a vallás, a természetfeletti szellemvilág hirdetése, az ezek alapján történő háborúk, népirtások, a holokauszt.

Az idealizmus világnézete a forradalomra vezet!

Így a polgári demokráciában a népfelség idealista képzelgése és a hirdetése csak hamis állítás lehet, mert a nép az bérrabszolga, beszélőszerszám. A bérrabszolga azonban nem felség, hanem alacsonyabb rendű szolga ember. A beszélőszerszám mint népfelség áldemokratikus hazugságának az eredménye az elkerülhetetlen társadalmi forradalom katasztrófája, mert a polgári demokráciában nem lehet a bérrabszolgaságot demokratikusan megszüntetni.

Valójában a kizsákmányoló kapitalista társadalmi modellben „demokratikus” alapon kapitalista osztály felsőbbrendűség valósul meg, hasonlóan a fajelmélethez, így a kapitalizmus az élősködő kapitalisták osztályfelsőbbrendűsége az „alacsonyabb rendű (fajú)” beszélőszerszámok, a munkaerő áru, a bérrabszolga proletárok felett.

A polgári demokrácia kapitalizmusa és a kapitalizmus bármely formája bérrabszolgatartó társadalom. Azonban a kapitalizmus hamis tudománytalan, meghatározóan idealista világnézete, antidemokratizmusa, erkölcsi rothadása miatt csak a forradalom lehet a kivezető út a valódi demokráciába, mert a hazudott demokrácia az nem demokrácia, így a beszélőszerszám számára nem lehet demokrácia. Az emberiség a valódi demokrácia nélkül azonban már életképtelen, a pusztulás fenyegeti.

Az idealizmus a gyarló, a félelemben, a gyávaságban élő emberiség útja!

Azonban az idealizmus legnagyobbjai nagyon is okosak, de néha képtelenek a tudományos úton következetesen végigjárni, megmaradni (mint bárki más), néha letérnek a tudományos útról, a valóság útjáról és a kitalált ösvényen próbának járni, de mivel nagyon okosak, sok követőjük akad a hamis úton is, sőt még félre is magyarázhatják elmélkedéseiket.

Mert gyakran az idealizmus állításainak hibáit nehéz észrevenni, főleg, ha nagyon okos ember által keletkezik, megcáfolásához gyakran a hamis utat végig kell járni minden útvesztőjével együtt, hogy kiderüljön a hibája, erénye. Azonban ez a képzelgés minden hibája ellenére gyakran nagyon hasznos is lehet.

Az idealista vagy a materialista alapon történő gondolkodás, vélemény, viselkedés szempontjából - bár, a civilizáltság, a műveltség, a tudás, a tudományos ismeretek, a társadalmi helyzet fontosak -, de a meghatározó mégis a világnézet, ami érzelmi, erkölcsi támogatást, vezérfonalat jelent az állítások megfogalmazása, elfogadása, az erkölcs, a viselkedés számára. A világnézet tanítható, ami mélyen bevéső dik a lélekbe, alapvetően meghatározó, a vezérfonal a viselkedés számára. Ezt ki is használja az uralkodó hatalom a társadalmi tudat kialakításakor, ami lehet hasznos és káros is.

A idealizmus rabságába kerülhet bárki, legyen az bármilyen okos, művelt, ha gyengeségében, gyarlóságában, félelmében letér a következetesen objektív tudományos útról. Ez valamennyire mindenkit érint, mert félünk, mert nem ismerjük ki magunkat a társadalom dzsungelében, felületesen, nem dialektikusan vizsgáljuk a világot, az embertársainkat és a társadalom jelenségeit. Ebből a kiút csak a következetesen objektív dialektikus és történelmi materialista tudományos világnézet lehet. Ez a marxizmus-leninizmus-sztálinizmus vezérfonalán járó kommunista pártok világnézete.

Az objektív valóság megismerése

Az objektív világból még nagyon sok mindent nem ismer az emberiség. Az objektív világ felfedezésére, megértésére az ismeretlenség homályába vesző úton járva, alapvetően a képzeletre támaszkodva azonban nagyon könnyen el lehet tévedni.

Törekvés a világ, a társadalom, az ember megismerésére gyakran megtörténik a következetesen objektív tudományos módszer nélkül az idealizmus képzeletvilága segítségével is, ez azonban végül is az emberiség kárára történhet és gyakran vezet az embertelenségre és nehéz visszatérni a valóságba. A vallás a képzelt világával, az idealizmusával elvezetett az inkvizícióba, a keresztes háborúkba, a kapitalizmus az idealizmusra támaszkodva eljutott a fasizmusba, a holokausztba, a fajelméletre.

Azonban a következetesen objektív tudományos világnézet alapján, a marxizmus-leninizmus-sztálinizmus vezérfonalán járva is sok a buktató, de a valóságban igazolható állítások, a tapasztalatok segítenek az előbbre jutásban az objektív világ, a társadalom megismerésében, csak nyitott szemmel kell járni.

Az idealizmus képzeletvilága alapvetően a hamis, az objektív valóságot nélkülöző útra tévedve jár. Mivel azonban nagyon sok még az ismeretlen, így többé-kevésbé minden ember eltévedhet, ha a valóságban nem ellenőrzi vagy nem tudja, nem képes ellenőrizni az elképzeléseit, elméleteit.

Ez a vizsgálat azonban gyakran nagyon nehéz sokszor lehetetlen, de amit nem ismerünk azt így kell elfogadni, nem ismerjük, de törekedni kell az objektív megismerésére, ezt nem helyettesíti a képzelet szülte magyarázat.

A kapitalizmus társadalmi tudata szükségszerűen megreked az idealizmus világában

A társadalmi haladást elnyomó reakcióssá váló hatalom, amilyen a kapitalizmus, ha az érdeke fűződik hozzá, akkor támogatja a számára megfelelő tudománytalan idealista világnézeteket, mert a lét határozza meg a tudatot. Így vált a kapitalizmus világnézete egyre tudománytalanabbá, végül megrekedt az idealizmus képzeletvilágában. Ez az emberiség számára nagyon veszélyes, mert világnézete a hamis tudománytalan idealizmus útján jár, így jutott el végül is a fasizmusba.

A kapitalizmusnak már nem érdeke a társadalmi haladás, a kollektivizmus, a gondolkodó emberré válás, ezért elkerülhetetlenül az idealizmus képzeletvilágához fordult, mert a következetesen objektív tudományos világnézet a reakciós érdekeit nem támasztja alá. Viszont a társadalmi haladás híveinek érdeke a következetesen objektív tudományos világnézet, ami a következetesen objektív tudományra támaszkodik, de nem érdeke az idealizmus hamis képzeletvilága.

Az idealizmus különböző hamis tudománytalan állításai gyakran a reakciós, a társadalmi haladás ellenes hatalom, így a kapitalizmus legfőbb támasza, mert az „okos” emberek által kitalált idealista világképet felületesen vizsgálva az valósnak tűnik, ami ha a hatalom érdekének megfelelő, akkor a reakciós hatalom

segítségével a társadalmi tudatba bekerülve, azt valósnak hirdetve lesz a hatalom támasza, ezzel gátolja, késleletei vagy megakadályozza a társadalmi haladást.

A társadalmi haladás az emberi jogok, a szabadságjogok, a demokrácia, a társadalmi modell fejlődését jelenti, de mivel a kapitalista hatalom minden formája szükségszerűen reakciós beszélőszerszám társadalmi rendszer, ezért ezeknek a kiszélesítése, megvalósítása nem az érdeke, sőt ellenérdekelt, így a kapitalizmusban, a tőkés osztály-önkényuralomban ezek megvalósulásának a hirdetése demagógia lehet csupán.

Azonban, ha ráébrednek a beszélőszerszámok tömegei, hogy valójában csak az élősködő kapitalisták érdekében létezhetnek vagy pusztulnak el, akkor jön a forradalom vagy a csőcseléket felhasználva a totális fasiszta terror. A kapitalizmus osztály-önkényuralmában, a működési módjából adódóan elkerülhetetlen nagy katasztrófák, a tömeges pusztulás ébreszthetni rá a beszélőszerszámokat, ha élni akarnak a forradalom, a társadalmi haladás szükségességére.

A kapitalizmus világnézetének torzulásait az idealizmus támogatja!

A kapitalizmusnak muszáj a hatalma érdekében a dolgozó emberiség számára hamis társadalmi tudatot, vallásos idealista világnézetet, felsőbbrendű erkölcsöt nevelni, mert a kapitalisták élősködése enélkül lehetetlen volna. Ez azonban az emberiség pusztulását okozhatja. A fasizmussá fejlődött kapitalizmus ezen az úton jár.

A világkép akkor hamis, ha az állításai tudománytalanok, ha letér a következetesen objektív tudományos útról - akár az érdek által vezetve - és eljut a képzelet által egy kitalált virtuális világba, ami azonban egy kisebbség érdekének alárendelten a valóságban csak súlyos katasztrófák által működik. De ha ez a hamis virtuális kitalált világ megfelelő a reakciós kapitalista hatalom érdekeinek, akkor azt az erőszakkal is támogatja az objektív valóságot hirdetőkkel szemben.

A kialakult tudományos világkép a sok ismeretlen miatt nem tükrözheti tökéletesen az objektív valóságot, így szükségszerűen vannak hibás, hiányos részei. Az objektív világ megértése a történelem folyamán az idealizmus és a materializmus küzdelmével, a tudomány fejlődésének eredményeként közelített a valósághoz.

Az idealizmus képzeletvilága hosszútávon azonban általában veszít, bár a képzeletvilága, a nagy gondolkodóinak a munkái a fejlődést is szolgálták, de a homályból előbukkanó ismeretlen újból talpra állítja, azonban ha a reakciós hatalomnak az érdeke ez a világnézet, akkor a hamissága ellenére is lelkesen támogatja.

Az idealizmus azonban alapvetően a reakciós hatalom támasza!

A reakcióssá váló kapitalista hatalomnak azonban létérdeke a társadalmi modellt támogató hamis világnézet támogatása, felhasználása. A tudomány fejlődését következetlenül és hamisan felhasználó idealizmus erre kitűnően alkalmas. Az idealizmus alapvetően megmarad a képzelt, az óhajtott világ szintjén, még akkor is, ha a világnézetének vannak valós értékes összetevői is. Az idealizmus gyakran a képzeletéhez akarja igazítani a valóságot, a bérrabszolgatartó kapitalista hatalom ezt felhasználja és a támogatásával válik haladás ellenes reakcióssá.

A világ megismerése azonban gyötrelmes hosszan tartó folyamat, tele van tévutakkal, amelyen a következetesen objektív világnézet hívei is eltévedhetnek és sajnos el is tévednek, ami szintén katasztrófákat okozhat. Az idealizmussal szemben azonban van egy nagyon nagy előnye a tudományos módszernek, a valóságban igazolnia kell a valódiságát, az idealizmusnak erre nincs szüksége, csak a katasztrófa kérdőjelezi meg a világnézetét. Az idealizmus azonban bármeddig járhat a már megcáfolt képzeletbeli virtuális világában, mert azt szükség szerint módosítja, de végül is megmarad a hamis úton.

A világnézeti hibák javítására az idealizmus sokkal kevésbé képes, mert a képzelet vezérfonalán jár, nem kell következetesen bizonyítania tételeit és erről az útról nem szeret, nem tud, nem akar letérni még a katasztrófák, a nyilvánvaló tévedések által sem. A hiszékenység, olykor a szélhámosság, a demagógia az idealizmus által támogatott reakciós kapitalista hatalom hatásos fegyvere.

Az idealizmus a társadalmi haladás ellensége!

A társadalmi haladás ellenes reakció is gyakran ugyanúgy a jóságról, a szeretetről, a családról, a demokráciáról, a szabadságról, az emberi jogokról, a nemzetről, a hazáról, az emberiség érdekeiről beszél, mint a társadalmi haladás hívei. A társadalmi haladás azonban együtt jár a demokrácia, az emberi jogok, a szabadság valódi kiteljesedésével. A kapitalizmusban azonban ezek csak korlátozottan, a beszélőszerszámnak megfelelő színvonalon valósulhatnak meg.

A reakciós kapitalizmus azonban a működési módja miatt a társadalmi haladásra alkalmatlan, így kénytelen az idealizmust, a képzelet világát, a hamis világnézetet a hatalma érdekében támogatni. Bár a kapitalista gazdasági modellnek érdeke a következetesen objektív tudomány, de a hatalma megvédésére elkerülhetetlen az

idealizmus világnézete is. Csak így, az idealizmus fegyverével képes uralkodni a beszélőszerszámok tudata felett.

A reakciós társadalmi osztályok létérdeke a társadalmi haladás akadályozása, amihez a hamis világnézetet az idealizmus képzeletvilága alkotja meg. Persze ez gyakran nem tudatos, hanem ez felel meg a reakció hívei érdekének, ezért támogatja ezt a hatalom, ezért alakítja hamissá a társadalmi tudatot, mert a lét határozza meg a tudatot, a hamisat is.

Így az idealizmus alapvetően a társadalmi haladásnak, a tudomány fejlődésének, az emberré válásnak mindenkori kerékkötője. Azonban az idealizmus által felvetett hamis kép megcáfolása az egész emberiség hasznára válhat, és így mégiscsak előreviszi a tudományos fejlődést, ez a legfőbb, de talán az egyetlen haszna is.

A valóság azonban olyan amilyen, ennek következetesen objektív tudományos módszer szerinti megismerése valójában nem célja az idealizmusnak, bár hivatkozik a tudományra, de támadja a következetesen objektív tudományos világnézetet, ragaszkodik a kitalált hamis (olykor gyönyörű szép vagy fantasztikus) világképéhez.

Az idealizmusnak több változata is van, de mindegyik alapvetően kénytelen a képzelgésre a tudományosan következetlen spekulációra hagyatkozni a következetes objektív tudományos tényekkel, magyarázatokkal szemben, mert nem képes, nem akar ezen az úton járni. Az idealizmusnak a valóság helyett alapvetően a képzeltre alapozott a világképe, ami nem követeli meg a következetesen objektív tudományos bizonyítékokat, éppen hogy nem, mert akkor kiderülne a hibája.

Ilyen az idealizmusnak a sötétség homályban fénylő a világképe, de némely formájában ez mégiscsak egyszerű, átlátható, alapvetően csak hinni kell és kész, ez az idealizmus fegyvere, ehhez a világképhez ezért gyakran elég a hiszékenység is. Isten létezik és kész, nem látod, mit nem lehet ezen érteni, mit kell ezen bizonyítani? Ugye milyen hatásos? Az emberiség túlnyomó többsége ezt elhiszi, miközben semmi valósat nem tud az istenről. Az emberiség hiszékeny?**!**

A föld népének többsége minden bizonyíték nélkül elhiszi, hogy van isten, így ez a normális(?), pedig hamis tudománytalan, a valóságban ellenőrizhetetlen állítás. Azonban ez veszélyes az egész emberiség emberré válása számára, ez hamis tudománytalan úton járás, az eredménye a termelőerők fejlődésével akár az emberiség kipusztulása is lehet.

Mert az egyik hazugság vonzza a másikat, a hiszékenység azonban az idealizmus alapvető jellemvonása, így a reakciós kapitalista hatalom támasza az idealista világnézet. Ebbe a körbe tartozik a nemzetiszocializmus, fasizmus, a hungarizmus is, mert hamis tudománytalan képzelgés a felsőbbrendű faj elmélete, de ez igaz az angol, francia, holland, stb. a felsőbbrendű fehér faj idealizmusára is, mert ez hazug tudománytalan képzelgés, a valóság erre rácáfol.

A következetesen objektív tudományos világnézet is törekszik az ismeretlen megfejtésére, de még mennyire, de a tudományos útról nem térhet le, nem találhat magyarázatot csak a képzelet szerint. Az ismeretlen jelenségeket, amire még nincs elegendő tudományos módszerrel bizonyított tény, magyarázat, azt ismeretlennek kell elfogadni, de törekedni kell a megfejtésére. A tudományos erejű hipotézis csak a tudományos módszerrel készíthető, ezt azonban a tudományos módszerrel ellenőrizni kell a valóságban, a gyakorlatban is meg kell állnia a helyét.

„**Idealizmus**: filozófiai irányzat, amely a filozófia alapkérdésének megoldása tekintetében a materializmussal ellentétes, amennyiben a szellemi, a nem anyagi elsődlegességéből és az anyagi másodlagosságából indul ki. Ez viszi közel a valláshoz, amely szerint a világ időben és térben véges, s az isten teremtette. Az idealizmus a tudatot a természettől elszakítva vizsgálja, s így szükségképpen misztifikálja mind az emberi tudatot, mind a megismerési folyamatot” Marxista fogalomlexikon

„Az **idealizmus** a léttel szemben a tudat elsőbbségét hirdető filozófiai irányzat. A filozófia alapkérdésében abból indul ki, hogy elsődleges az embertől független vagy emberi szellem, az eszme, a tudat. Az anyag, a természeti és társadalmi lét, az észlelhető valóság másodlagos mind lételméleti, mind ismeretelméleti vonatkozásban. Az idealizmus ellentéte a materializmus. Az idealizmus és a materializmus ellentéte megjelenik a filozófia és sok más tudományág általános elveiben, kategóriáiban.”

„Az **idealizmus** kiragadja azokat a problémákat, amelyekre a tudomány még nem tud kielégítő magyarázatot adni, és ezeket igyekszik miszticizmusba mártva "magyarázni".” - Dialektikus és történelmi materializmus

„A népszuverenitás (vagy **népfelség**) politikai eszméje szerint minden kormányzati hatalom forrása a nép, vagyis közhatalmat csak az emberek ruházhatnak egymásra.”

7

A vallás és az objektív valóság

Isten fogalma a monoteista hívők szerint azon természetfeletti lényt jelenti, aki a világegyetemet teremtette!
Isten az összes vallásban a *Legfőbb Lény*, metafizikailag minden lét végső alapja és oka!

Szent Ágoston tanítása a világ teremtéséről: Minden dolog csakis csak Istennek köszönheti a létét!
Valamely képzet vallásos jellegének fő meghatározó ismerve, hogy természetfelettibe vetett hittel kapcsolatos!

Isten a vallás szerint a természetfeletti hatalommal rendelkező *legfőbb lény*, aki a világegyetemet, benne az anyagot a semmiből teremtette, elindította az anyag mozgását, létrehozta a formákat, megalkotta és uralkodik a természet törvényei felett, ami nyilvánvalóan rá nem vonatkozik, mert anyag nélküli öntörvényű szellemi lény. Isten szellem tehát anyag nélküli valami, azonban a gondolkodó anyag, az ember számára észlelhetetlen, a semmi, aki a világegyetemen kívül a semmiben létező valami.

Bravó! Isten a semmiben létező semmi valami?!

A különböző vallásokban ezek és egyéb ezekhez hasonló, a képzelet által kitalált jellemzők változatosan eltérően jelentkeznek. De vajon megfelel ez az objektív valóságnak? Lehet a semmiből valami és fordítva? Lehet a semmi a valami? Vajon mi a semmiben létező anyag nélküli semmi, az isten valami? Aki azonban tökéletes, mindentudó és mindenható? Lehet ez az objektív valóság? Aligha, mert a vallás ezeket az állításokat nem tudja és nem is akarja objektíven bizonyítani, hinni kell és kész, ez azonban csak a képzelet világa, az idealizmus csupán. Értelmes dolog ez?

Az isten a képzelet szülötte csupán!

Azonban a következetesen objektív tudomány szerint a világegyetemben csak a természet törvényeinek engedelmeskedő anyag létezik, ami nem teremthető és nem semmisíthető meg, más objektíven bizonyíthatóan létezőt még nem fedeztek fel. Másnak, így az istennek, az állítólagos természetfelettinek nyoma sincs. Az isten csak a képzelet szülötte, ezért ez idealizmus, mert a valóságban nem, csak képzeletben létező kitalált virtuális világban létező *lény* csupán, még ha a leg*főbb* is.

Istent és a természetfeletti világot még nem fedezték fel!

Ami a következetesen objektív tudomány szerint létezik az csak az anyag, így ha az isten létezik, létezne, akkor ő is csak anyagból van vagy lehetne (hmmm … istenanyagból, szellemanyagból, hmmm … a semmianyagból? ha ha ha …). Azonban istent, a természetfeletti világot még nem fedezték fel, nyoma sincs, így a léte a képzelgés, vagyis idealizmus csupán. Bár ki tudja, némi objektív bizonyíték jól jönne, de nincs.

Az anyag nem teremthető és nem semmisíthető meg, így a tudomány állítása, a tudományos következtetés szerint mindörökké létezik, tehát az anyagot nem teremthette senki és semmi, főleg nem a semmiből (legfeljebb az istenanyagból? … hmmm, ami azonban a nem anyag (?, hmm … akkor mi?), a semmi, így azonban a nem létező, ha ha ha, sőt hi hi hi).

Azonban a következetesen objektív tudomány szerint csak az anyag létezik, az állítólagos teremtőjéről, aki a semmiből van, azonban semmi objektív ismeret sincs (és az istenagyagnak sajnos (?) nyoma sincs! … hmmm, mert a semminek nyoma sem lehet, így nem is észlelhető). De akkor mi az isten? Ez egy agyrém?!

Az anyag mozgása megállíthatatlanul mindörökké tart!

„a testek energiájához a tömegük is hozzájárul, s hogy ez az energia nyugalomban lévő testek esetén sem nulla. Ezt írja le Einstein elhíresült, $E=mc^2$ képlete. … Isaac Newton úgy gondolta, az idő a világmindenség szerkezetének része, amelyben az események egymás utáni sorrendben történnek, és az idő maga is mérhető. Ez a „realista nézet", vagy newtoni idő. Albert Einstein azonban felfedezte, hogy az idő is a téridő egyik dimenziója, múlása relatív. A relativitáselmélet lényege, hogy minél gyorsabban mozogsz a térben, annál lassabban haladsz az időben. … Szinte minden fizikai elmélet kontinuumként kezeli az időt, mi is így érzékeljük a múlását, aminek nincs legkisebb „egysége". Minden esemény zökkenőmentesen, megszakítás nélkül folyik át a következőbe."

Az anyag megállíthatatlanul a múltból a jelenen keresztül a jövő felé egy irányában, mindörökké állandó mozgásban, az egymásután következő állapotváltozásban van. Tehát objektíven az idő is mindörökké létezik, még akkor is, ha relatíve bárhogyan alakul, mert az anyag valamilyen formában mindig mozgásban változásban van. A mindörökké létező anyag, a mozgás, az idő egymástól elválaszthatatlan objektív valóság. Másra nincs következetesen objektív tudományos megfigyelés, következtetés.

Az isten és az idealizmus

A *legfőbb lény* az isten létével nem az a legnagyobb probléma, hogy létezik vagy sem, ezt a tudomány akár ki is deríthetné, ha az objektív valóság lenne. A probléma az idealizmus hibája miatt van, mert az isten léte egyszerűen csak egy kitalált valami, nem az objektív valóság része, ezért nem lehet a következetesen objektív tudományos módszer alapján észlelni, bizonyítani sem. Az isten léte képzelgés csupán. Így a hiszékenység szükséges az isten létének az elfogadásához, de bármennyien is elhiszik ezt, senki sem képes objektíven bizonyítani. Na ez a legnagyobb hiba! A következetesen objektív tudomány - következtetése - szerint az isten nem létezik az objektív valóságban, mert semmilyen tulajdonsága nem észlelhető, nem figyelhető meg!

A mindörökké létező, mozgó anyag

A csodálatos világ olyan amilyen, az nézőpont kérdése, hogy egy szupernóva robbanása csodálatos-e vagy katasztrófa.

A mindörökké létező anyag mozgását nem lehet megállítani, mert az anyag elemi alkotórészei az önmozgásban, a kölcsönhatásokban a mikró és makró méretekben is mindörökké mozgásban, változásban van. A természetben alapvetően a véletlen kölcsönhatásokban alakulnak ki és változnak az összetett formák, amelyek keletkeznek, fejlődnek, majd megsemmisülnek, illetve átalakulnak, megfordíthatatlanul ok okozati időrendi sorrendben helyt adva az új formáknak.

Az idő az anyag mozgása változása az egyik formából, állapotból a másikba mindig egyirányú, a múltból a jelenen át a jövő felé tart, így az anyag visszarendeződése az előző állapotba is csak a jelenből a jövőbe történhet, amit a tapasztalat igazol. Talán a természet törvényeinek megismerése más lehetőséget is kínál, de addig ez van.

„A modern fizikai **idő**fogalom teljesen elszakadt a hétköznapi tapasztalattól és az erre épített filozófiai gondolkodástól. Fizikailag az időt a megfigyelt rendszer entrópiájának növekedéseként értelmezhetjük. Nevezetesen, a rendszer állapotának két egymást követő megfigyelése két eseményt szolgáltat, melyek a múltból a jelenen keresztül a jövőbe való haladást írják le."

A mindörökké létező anyag

A formák kialakítására kivétel a gondolkodó anyag, az ember tudatos cselekvése. De hol van az isten? Mi az az isten? Talán az isten is egy gondolkodó anyagforma? De ez idealizmus, képzelgés csupán minden objektív ismeret, bizonyíték hiányában. Azonban a képzelgés nem bizonyíték!

Mivel az anyag nem semmisíthető meg, így a világegyetemben az összes létező anyag az tömeg vagy energia (esetleg még fel nem fedezett valami más) formájában mindörökké megállíthatatlan kölcsönhatásokban mozgásban, változásban megmarad. Ez hatalmas (végtelen) anyag, energia, ami nem jöhet létre a semmiből és nem válhat semmivé, de létezik, mégpedig szükségszerűen mindörökké! Legfeljebb csak átalakulhat valamilyen más formává (például isten vagy szellemanyaggá is, hmmm … ha ha ha).

Az anyag mindörökké mozog változik, de olyan forma nincs, nem létezik, aminek már nem kell változnia, ami nem változik, ami nem tud változni, ami tud nem változni, mert tökéletes, aminek nincs belső önmozgása és ellenáll minden külső kölcsönhatásnak. Ezek szerint a tökéletes, mindentudó, mindenható a kitalált isten nem létezhet és ráadásul nincs rá semmilyen objektív bizonyíték sem.

A tökéletes anyag

Egyedül a mindörökké létező anyag, ami tökéletes, bár mindörökké változik, átalakul, de sohasem semmisül meg, ezért az egyetlen ami időtálló, amit az energiamegmaradási törvények bizonyítanak, az anyag nem tűnik el csak átalakul más formába. A tökéletes mindentudó, mindenható istenre azonban semmilyen bizonyíték sincs, így ez idealizmus, a képzelet szülötte csupán, mert az objektív valóságban igazolhatóan nyoma sincs.

Az anyag, az univerzum keletkezéséről közvetlenül nem lehet tudni, érzékelni semmit, ha egyáltalán keletkezett, a spekuláció, a képzelgés nem megfelelő módszer ennek az objektív megfejtésére. Az emberiség ezt nem tudja, talán sohasem fogja megtudni, de az anyag létezik, nem teremthető, nem semmisíthető meg, ez tudományos tény, csak ebből lehet kiindulni. Ebből következik az anyag, az univerzum mindörökké létezése, de istenről semmi objektív tény nem létezik.

* Bár az isten szellem varázsló, aki azonban csak a képzelet szülötte, képes lehet, de csak a képzeletben a semmiből a valami, az anyag teremtésére, ami minden bizonyíték nélküli mese csupán. *

A valóság megfejtésére csak a materializmus az egyetlen értelmes használható objektív világnézet, az ezen alapuló dolgok ráadásul objektíven ellenőrizhetően működnek, léteznek, de az isten nem hiányzik sehonnan, csak a sötétség homályából mosolyog a hiszékeny tudatlan elmékben.

Az anyag mozgása változása a fejlődés motorja!

A világegyetemben létező formák, a csillagok, galaxisok, az élővilág a véletlen kölcsönhatásokban fejlődtek ki. Az anyag magától megállíthatatlanul mindörökké mozog, változik, fejlődik, minden tudatos ok, cél nélkül is, legalábbis nem mutatható ki semmilyen kezdeti ok, semmilyen tudatos végcél, a képzelet pedig nem bizonyíték.

Ha létezik valami kiváltó ok, akkor léteznie kell az azt kiváltó oknak is, és így tovább, vagyis, ha isten létezik, akkor léteznie kell a létrehozójának is, ez így logikus, a tapasztalat, a tudomány is ezt bizonyítja. Azonban az anyag a következetesen objektív tudomány szerint nem teremthető, tehát a mindörökké mozgásban létező. Így nincs szükség a mindörökké létező mozgó anyagon kívül kitalálni egy másik kezdő okot, mert a tudomány már megtalálta. Ez a mindörökké mozgásban létező anyag, ezen kívül azonban más nincs!

A világegyetemben létező formák létrejöttéhez, a mozgásához, a változásához, a fejlődéséhez nem szükséges külső céltudatos ok, természetfeletti erő, ami valójában a tudomány szerint nincs is. A csillagok, a galaxisok, az élővilág, a gondolkodó anyag, az ember is minden céltudatos ok nélkül jött létre, aki már a tevékenysége által a természetben nem létező formákat is céltudatosan képes létrehozni. Ez a következetesen objektív tudományos világnézet megállapítása.

Az anyagon kívül létező tudatos valami csak a képzeletben található meg, a tudomány ezt nem igazolja, tehát nincs. A gondolkodó anyag, mivel létrejött az csak anyagban lévő lehetőség, de ebben külső valaminek a jelenléte nem bizonyítható. A képzelet szülte világkép nem tudományos, ha a valóság ezt nem igazolja. Ilyen a vallás képzeletvilága. * Bár elképzelhető, hogy a földi ember életébe a földön kívüli gondolkodó anyag beavatkozott, megrövidítette a fejlődés útját. *

Az isten szellemnek, mivel anyag nélküli semmi, így a semmiből való valami teremtése az nem semmi furcsaság, hanem ez tudománytalan butaság. Ugyanis az isten a vallás szerint nem anyagi valami, hanem szellem, vagyis a semmi anyag, így valójában a semmi valami, ami nem rendelkezik az elemi részecskékkel, az atomokkal, elektronokkal, fotonokkal, kvarkokkal, stb. sem. Így nem rendelkezik a teremtéshez szükséges semmilyen tömeggel, energiával, vagyis semmivel sem. Bár az istennek semmilyen tulajdonságáról konkrétan senki nem tud semmit, így erről csak fecsegni, tudománytalanul képzelegni lehet.

„A teremtés előtt nem volt semmi: Ágoston számára a „semmiből való teremtés" már teológiai hagyomány része. A világot Isten vagy semmiből kellett, hogy teremtse – vagy önmagából (mert rajta kívül nem létezett más semmi). De magából nem teremtethette, mert akkor egyenlő lenne vele. Ágoston szerint bármilyen teremtés előtti anyag létezésének a feltételezése tagadja Isten mindenhatóságát. … A teremtés azt jelenti, hogy Istentől származik az anyagiság és az anyagiságot befogadó forma is."

„**Isten szellem**, legfelsőbb, láthatatlan és halhatatlan lény, valóságos személy, Aki teremtője, fenntartója és kormányzója az egész világmindenségnek (láthatóknak és láthatatlanoknak egyaránt). Székhelye a mennyben van, de mindenütt jelen van."

Azonban igazolhatóan az isten szellem semmi valaminek a semmiből való teremtéshez szükséges valamiről nem lehet tudni semmi objektív valóságosat, így ebben a zagyvasában minden bizonyíték nélkül csak vakon, bután hinni lehet.

Ráadásul a teremtés előtt az isten szellem a nem létező univerzumon kívül a semmiben volt és a semmin kívül nem volt semmi sem, csak egyszerűen az isten szellem valami, így ebből a semmiből a semminek kellet a valamit létrehozni, teremteni, hmmm … csupa semmi, ez őrület. Kiérti ezt meg, ki fogadja ezt el?

A formák tudatos létrehozására azonban csak a gondolkodó anyag, az ember képes, de ezen kívül (az UFO, mint gondolkodó anyag kivételével) mást nem fedezett fel a következetesen objektív tudomány, így nem fedezte fel a természetfelettit, a szellemvilágot, az istent sem. A következetesen objektív tudomány szerint ilyenek nem léteznek, mert nyomuk sincs.

A következetesen objektív tudomány szerint a természetben, a világegyetemben lévő anyagon kívül más nincs, a világegyetemen kívüliről, a természetfelettiről pedig csak a tudománytalan spekuláció létezik. Az anyag a semmiből nem teremthető és nem semmisíthető meg, a természeten kívül bizonyíthatóan, érzékelhetően semmi sem létezik, így a természetfelettiben hívő vallásnak nincs semmi értelme, semmi alapja, csak egy kitalált és semmivel sem bizonyított képzelgés.

A vallás a reakció szolgálatában

Az értelmetlen hamis képzelgés azonban alkalmas a társadalmi haladás ellen, mert ez a hiszékenységre, a tudománytalan butaságra alapul, csak ezért használja fel a kapitalizmus, mert nem érdeke a gondolkodó emberré válás, azonban érdeke a gondolkodó állat emberi forma konzerválás, ehhez az élősködése érdekében szüksége van a hiszékeny emberiségre.

Ezért szükségszerűen a kapitalizmus még csak az emberiség gondolkodó állat korszaka, a beszélőszerszámok világa, ezt csak a hiszékenységgel, a világnézeti tudatlansággal, butasággal lehet kordában tartani, erre a vallás idealizmusa, képzeletvilága kitűnően alkalmas.

A *legfőbb lény* isteni minta egy felsőbbrendű viszony az isten és az ember között, ami a kapitalizmusban is működik a kapitalista és a proletárok között. Ezért ragaszkodik a valláshoz a kapitalizmus, mert csak így képes uralkodni a beszélőszerszám dolgozó nép felett.

A vallás nem támaszkodik a következetesen objektív tudományra, éppen hogy nem, így világnézete nem lehet objektív tudományos hipotézis sem, csak kitalált szubjektív vélemény, ami a képzelgés eredménye csupán. Azonban a tudomány állításait következetlenül, de mégiscsak felhasználja a hamis, a képzelt, a lényegében idealista világnézete védelmében, de mivel nem következetesen objektív, így végül mégiscsak a hit, a hiszékenység maradhat állításai igazolására. Állításait bizonyíték nélkül hinni kell és kész!

Vallás hiszékenység nélkül nem létezik!

A következetesen objektív tudomány nem támasztja alá a természetfeletti hatalom, az anyag nélküli szellemvilág, az isten létét, csak a mindörökké mozgásban, változásban lévő anyagot. A természetfeletti hatalom, az anyag nélküli szellemvilág létének elfogadása a hiszékenységre, a tudománytalan vak hitre támaszkodik, mert nincs objektív valóságalapja.

Sok mindent nem ismer még az emberiség, sok jelenségre nincs következetesen objektív tudományos magyarázat, azonban ezeket érdemben nem lehet a következetlen, a tudománytalan spekulációval kitalált világnézet, a képzelet, az idealizmus alapján objektíven megmagyarázni, csak félremagyarázni.

Az objektív valóság megismerése csak a tudományos módszerrel lehetséges!

Amely jelenség jellemzője, hogy nincs rá következetesen objektív tudományos magyarázat vagy csak részben ismert, az még a felfedezésre vár, de tudományos értékű spekulációval, a tudomány által bizonyított alapokra támaszkodva tudományos értékű hipotézis már készíthető róla, amely hipotézist azonban a valóságban ellenőrizni kell. Ha a hipotézis hibás, a valóságnak nem felel meg, akkor módosítani vagy akár el is kell vetni.

Az észlelt jelenséget vagy a tudományos következtetéssel készült hipotézist a valóságban a következetesen objektív tudományos módszerrel ellenőrizni kell, ezután a nyert tapasztalat alapján szükség szerint módosítani, majd újból ellenőrizni kell, egészen addig amíg el nem készül a valóságnak megfelelő, a gyakorlatban, a valóságban ellenőrizhető tudományos magyarázat.

A következetesen objektív tudományos módszernek következetesen az objektív valóságra kell támaszkodnia, megállapításainak a valóságban léteznie vagy a tudományos ismeretek alapján következtethetőnek, elkészíthetőnek, megvalósíthatónak kell lennie.

A következetesen objektív tudományos bizonyítás folyamata az észleléssel vagy a tudomány eredményeire alapozott következtetéssel kezdődik, amiről modell, magyarázat, hipotézis készíthető. Ezt követi a hipotézis ellenőrzése a valóságban, majd a modell szükség szerinti módosítása és ennek újabb ellenőrzése a valóságban, egészen az elfogadható, az objektív valóságot tükröző magyarázatig.

Bár ez egy végtelenül leegyszerűsített leírás a tudományos módszer működéséről, de ami a valóságban bizonyíthatóan létezik vagy megvalósítható azt el kell fogadni az objektív valóságnak, de csak azt.

A vallás a hiszékenységre támaszkodik

A vallás azonban a kitalált világnézetét nem tudja és nem is akarja objektíven bebizonyítani, valójában nem is érti, hogy miért kell a valóságban a következetesen objektív tudományod módszerrel ellenőrizni az állításait, ezért a világnézetében alapvetően csak hinni lehet és csak hinni kell.

Az istenről, a szellemi lényekről, a természetfelettiről nincs semmilyen következetesen objektív tudományos tény, magyarázat, objektív bizonyíték. Így ennek a világképnek az elfogadásához alapvetően a hiszékenység szükséges. A megmagyarázhatatlan valami az nem a természetfeletti hatalom műve, hanem csak ismeretlen, előbb-utóbb ismerté válik, válhat.

A természetfelettiben, az istenben való hit alapvetően az ember félelme a végtől, az ismeretlentől, a tehetetlenségtől, ami alapján motiválódik. Azonban a következetesen objektív tudományos magyarázatot, bizonyítékot nem igénylő, nem tűrő állítás, a képzelet szülte világnézet valósként elfogadása az hiszékenység, valójában tudománytalan butaság, emberi gyengeség, ami valamilyen mértékben mindenki érint.

A vallás az idealizmus, a képzelet világa!

A vallás a hiszékenységre alapozza világnézetét, állításainak nem kell léteznie a valóságban, nem is létezik csak a képzeletben. Bár bizonyos részeit a valóságból nyeri, mert máshonnan nem is lehetne, de végül is tudománytalan magyarázattal a képzeletre alapozottan alakítja ki a világképét. Nincs olyan hamisság, szélhámosság, hazugság, világnézet, amely ne tartalmazzon valósat is, de ettől még összességében, lényegében nem válik az objektív valósággá, ha a valóság ezt nem igazolja.

A vallás idealista tudománytalan alapokon nyugvó világnézet, ezért az objektív világ megismerésére alkalmatlan, valójában nem is akarja az objektív valóságot megismerni, ez nem is a célja, éppen hogy nem, legfeljebb a kitalált világot szeretné valósnak látni, valósként elhitetni, azonban ez nem az emberiség valódi érdeke.

A vallás az általa kitalált képzelt világot valósnak tartja, pedig csak egy kitalált vízió, amit nem szükséges bizonyítani a valóságban és nem is lehet, ezt csak el kell hinni. Azonban csak a tudás, mégpedig a következetesen objektív tudományos világnézetre alapozott tudás az, ami segíti az emberiség létérdekét és az emberré válást. A vallás képzeletvilága, idealizmusa bizonyíthatatlan, mert nem az objektív valóság.

„**Objektív Valóság**: az egész anyagi világ a maga teljességében, valamennyi formájában és megnyilvánulásában. Az objektív valóság fogalma viszonylagos. A szubjektumhoz viszonyítva az objektív valóság mindaz, ami a tudaton kívül létezik és tudatban visszatükröződik. De a szubjektum, tudatával együtt, maga is objektív valóság más emberekhez viszonyítva. A világra vonatkozó egyéni szemlélettől elvonatkoztatva azt mondhatjuk, hogy az objektív valóság megegyezik a realitással általában. A realitás magában foglalja a különböző anyagi objektumokat, ezek tulajdonságait, a teret, az időt, a mozgást, a törvényeket, a különböző társadalmi jelenségeket, a termelési viszonyokat, az államot, a művészetet stb. Mindez tükröződik az emberi tudatban, de attól függetlenül létezik. Ebből azonban nem következik, hogy az objektív valóság fogalma szélesebb, mint az anyag fogalma. Ilyen elképzelés csak abban az esetben keletkezhet, ha az anyagot elszakítják sokféle megjelenési formájától és tulajdonságától, amelyek nélkül nem létezik. A mozgás, a tér, az idő, az élet stb. – mindezek az anyag sokféle és különböző fejlettségű formáinak sajátosságainak, kölcsönhatásainak megnyilvánulásai, amelyek összességükben alkotják a világot mint egészet, vagyis az objektív valóságot.” - Marxista fogalomlexikon

„Ahhoz, hogy két dolog között oksági kapcsolat álljon fenn, három feltételnek kell teljesülnie: Az oknak léteznie kell, és időben nem lehet későbbi az okozatnál. Ok és okozat között törvényszerű kapcsolatnak kell lennie. Az okozat az októl kell függenie.”

„Az **ok, és az okozat** kölcsönös viszonyban álló fogalmak. Az a jelenség, amely egy másik jelenséget kivált, ahhoz viszonyítva mint ok lép fel. Az ok hatásának eredménye az okozat. Az okság a jelenségek olyan szükségszerű összefüggése, amelyben az egyik jelenség okvetlenül létrehozza a másikat. Például, a forralás a víz gőzzé válásának oka, mivel minden egyes alkalommal, amikor vizet forralunk, létrejön a gőzzé alakulás folyamata. … Az ok időben megelőzi és kiváltja az okozatot. … A jelenségek oksági összefüggése egyetemes jellegű. A világ valamennyi jelensége, minden változás okok hatása következtében jön létre. Nincsen olyan jelenség, amelynek ne lenne oka. Az ember különböző pontossággal ismeri meg a jelenségek oksági összefüggését; vannak olyan jelenségek, amelyeknek okai mindmáig ismeretlenek előttünk, de ezek az okok objektíve léteznek. … A materializmus és az idealizmus között harc folyik az okság kérdésében, mivel különbözőképpen döntik el az okságról szerzett ismereteink forrásának kérdését. A materializmus elismeri, hogy a jelenségek oksági összefüggése objektív, az akarattól és a tudattól független, s többé-kevésbé híven visszatükröződik az emberi agyban. Az idealisták vagy tagadják a valóság valamennyi jelenségének oksági feltételezettségét, vagy pedig az okságot nem az objektív világból, hanem a tudatból, az észből vezetik le. … A dialektikus materializmus, a tudomány adataira támaszkodva, azt állítja, hogy az okság objektív voltának bizonyítéka a gyakorlat.” - A marxista filozófia alapjai

„**Vallás**: az emberek mindennapi léte fölött uralkodó külső erőnek fantasztikus tükröződése az emberek fejében, amelyben a természeti erők természetfeletti formát öltenek. Teológiai szempontból (amelyet a filozófiai idealizmus igyekszik érvekkel alátámasztani) a vallás az emberek örök belső érzésével függ össze, amely valamilyen szellemi princípiummal való kapcsolatát fejezi ki.” - Marxista fogalomlexikon

„**vallás**: „… azoknak a külső hatalmaknak fantasztikus visszatükröződését az emberek fejeben, melyek mindennapi létezésük felett uralkodnak, olyan visszatükröződését, amelyben a földi hatalmak földöntúli hatalmak formáját öltik.” (Marx—Engels Művei. 20. köt. 309. old.) … Valamely képzet vallásos jellegének fő meghatározó ismerve, hogy természetfelettibe vetett hittel kapcsolatos. Ide tartozik, először is, természetfeletti lények (istenek, szellemek) reális létében, másodszor, természetes jelenségek közötti természetfeletti kapcsolatok létezéseben (mágia, totemizmus), és harmadszor, anyagi tárgyak természetfeletti tulajdonságaiban (fetisizmus) való hit. A vallásos ember hite szerint a természetfeletti lények, erők, ill. tulajdonságok pozitívan vagy negatívan befolyásolhatják az életét, ezert minden vallás bizonyos előírásokat tartalmaz arra vonatkozólag, hogy a hívő hogyan viselkedjek a természetfelettivel szemben. Ezek az előírások a vallásos kultuszban realizálódnak. A vallásos ember abban reménykedik, hogy áldozatok bemutatásával, imákkal, ráolvasásokkal, különféle mágikus manipulációkkal kontaktust teremthet a természetfeletti erőkkel és megnyerheti, a maga oldalára vonhatja őket.” - Filozófiai kislexikon

„**Vallásnak** azt a – megismerésben, gondolkodásban, érzésben, akaratban és cselekvésben kifejeződő – meggyőződést nevezzük, amely szerint személyes vagy személytelen transzcendens erők vannak működésben. … **A vallás meghatározása:** A vallás a világnak és a valóságnak az emberek valamely csoportja által elfogadott értelmezési modellje, e modellhez rendelt értékekkel, normákkal és az ezekből következő emberi magatartás-, észlelés- és gondolkodás-formákkal … **vallás**: A szellemi létezéssel kapcsolatos tanítás. Olyan elképzelések rendszere, amely azt hirdeti, hogy a szemünkkel látható világon túl létezik egy annál magasabb rendű is, ahol tiszta szellemi lények (például isten vagy istenek, angyalok) léteznek. E szerint az ember is több a testénél, és a halál csak a test pusztulását jelenti. A **vallás** fontos az ember életében, mert a benne való hit átsegíti a nehéz helyzeteken.”

„**Isten** fogalma a monoteista hívők szerint azon természetfeletti lényt jelenti, aki a világegyetemet teremtette, és/vagy annak működését, történéseit irányítja vagy ellenőrzi. Számos vallási irányzat alapján az, akinél nagyobb nem elgondolható, aki nélkül semmi sem lehetne, és nem maradhatna életben. … Neki nincsenek korlátai és hiányosságai. Mindenható, mindentudó és mindenhol jelen levő. Nincs kezdete, sem vége. ... Isten örökké tartó léte és egyedülisége, Isten a földi élet létrehozója”

„**Isten**: az összes vallásban a *Legfőbb Lény*, metafizikailag minden lét végső alapja és oka, az Ószövetségben Jahve, az Újszövetségben a három isteni személy, az Atya a Fiú és Szentlélek egy lényege. Minden létezés, mozgás és élet forrása, maga a transzcendencia.”

„Hinduk és buddhisták, konfuciánusok és taoisták egyaránt hisznek egy olyan természeti és erkölcsi világtörvényben, amely a kezdet és vég nélküli kozmikus folyamatot irányítja, míg a kereszténység, az iszlám és a zsidóság a személyes Istenben hisz, aki a világot a semmiből teremtette, és azt gondviselésszerű irányításával vezeti a végső cél felé. … Minden vallási gyülekezet a saját vallását tartja az egyedül igaznak vagy legalábbis az abszolút igazság legmagasabb rendű és legadekvátabb kifejezési formájának, minden más tanítást csekélyebb értékűnek — ha nem éppen teljességgel hamisnak.”

„**A Föld és az ember teremtése** a Bibliában, Mózes első könyvében (más néven Genezis vagy Teremtés könyve) olvasható az első és második fejezetben. Ezzel a történettel kezdődik a Biblia, amely kimondja, hogy Isten a Teremtő és a természeti világ, továbbá az élőlények az ő alkotásai. … **Szent Ágoston tanítása a világ teremtéséről**: Minden dolog csakis csak Istennek köszönheti a létét. … A teremtés előtt nem volt semmi: Ágoston számára a „semmiből való teremtés” már teológiai hagyomány része. A világot Isten vagy semmiből kellett, hogy teremtse – vagy önmagából (mert rajta kívül nem létezett más semmi). De magából nem teremtethette, mert akkor egyenlő lenne vele. Ágoston szerint bármilyen teremtés előtti anyag létezésének a feltételezése tagadja Isten mindenhatóságát. … A teremtés azt jelenti, hogy Istentől származik az anyagiság és az anyagiságot befogadó forma is. … Ágoston … szerinte ugyanis nyilvánvaló, hogy Isten az első létező, aki a semmiből teremtett és egyedül rá mondható csak, hogy örökléttel bír.”

A materializmus lényege, minden ami létezik az anyag, más nincs!
Minden a természet törvényeinek van alárendelve!
A materializmus harca az emberré válásért!

A materializmus az egyedüli tudományos filozófiai irányzat, amely merőben ellentétes az idealizmussal!

A világegyetem objektív valóságának megértése megismerése csak a materializmus világnézetével és a dialektika tudományával lehetséges, mert az anyagon kívül igazolhatóan bizonyítottan más nem létezik. Az anyagon kívül létező bármi állítása csak képzelgés csak tudománytalan spekuláció, idealizmus, mert a valóságban nyoma sincs. A materializmus azt vizsgálja, hogy milyen az anyag, mást azonban nem lehet vizsgálni, mert az objektív valóságban érzékelhetően más nem létezik.

Az anyagon kívül más valami nem létezhet!

Miért?

Azért, mert, ha valami, bármi bizonyíthatóan létezik, akkor az szükségszerűen anyag, bármilyen is a formája, a tulajdonsága. Ez vonatkozik a kitalált isten szellem valamire is. Az isten szellem jellemzője azért valami, mert ismeretlen, csak egy elképzelt valami, objektíven a valóságban semmi sem tudható róla, mert ilyen kitalált valami észlelhetően nem létezik a világegyetemben. Nem is tud róla senki semmi valósat.

Bár ettől még létezhetne az isten valami, azonban azt objektíven akkor észlelni kellene, hogy bármit lehessen állítani róla, de az isten valami észlelhetetlen, vagyis csak a képzeletben létezik, így minden állítás az isten valamiről csak képzelgés.

*

Egy kis idealista képzelgés, ami csak egy ötlet

Talán az isten szellem valami, mint istenanyag vagy szellemanyag az anyag ismeretlen formájában létezik (ha ha ha, szellemanyag, hmmm …). Azonban objektíven a gondolkodó anyag, az ember számára ez a valami észlelhetetlen. Így ez a valami olyan az ember számára, mint a semmi. Ezért az ember nem is tud ilyen isten szellem valamiről objektíven semmit sem, csak képzeleg egy jobb, igazságosabb világról, egy jóistenről.

De ha mégis, ha az isten szellem valami bizonyíthatóan létezne, észlelhető lenne, akkor az anyag (tömeg/energia/valami más) lenne. De bármilyen is a formája rá feltételezhetőleg az $E=mc^2$ is érvényes lenne. Vagy valami más, mondjuk: $E=mc^2$ + isten vagy szorozva istennel + 2,8529, (ha ha ha). Ugye milyen mulatságos?

*

De mivel az isten szellem valami képzete a tudatban csak az idealizmus módszerével spekulált vízió, ezért a jellemzésére bármi kitalálható, elképzelhető, nem kell hogy igaz legyen. A képzelet korlátok nélkül száguldhat a végtelenül tökéletes jóisten kitalált víziójába, csak az a baj, hogy ez nem igaz.

A lényeg az, hogy ha a valóságban isten bizonyíthatóan létezne, észlelhető lenne, akkor az anyag lenne. De az isten a következetesen objektív tudományos módszerrel nem észlelhető, tehát azt kell, csak azt lehet elfogadni az objektív valóságnak, hogy nincs isten! Isten valami hatása a világra bizonyíthatatlan. Azonban, objektíven bizonyíthatóan, mi az az isten?

De, ha létezne egy szuper intelligens valami, az szükségszerűen anyagból lenne, gondolkodó anyagból és nem a képzelet szülötte, de ilyet még nem észlelt a következetesen objektív tudomány. Vajon miért kell a képzelt valamit a valóságnak elfogadni? Értelmes dolog ez?

Az eddigi következetesen objektív tudomány szerint az anyagra csak az anyag (tömeg/energia) képes hatni, így ha létezik valami, akkor az csak anyag, csak így lehet észlelni. Tehát, ha az isten szellem létezne, akkor az anyag lehetne csupán, mert csak így lehetne észlelni. Ha azonban az isten szellem valami nem anyag „lenne”, akkor semmit sem lehetne róla tudni, mert úgy mint a semmi (anyag), észlelhetetlen lenne, a hatását pedig nem lehetne megkülönböztetni a megmagyarázhatatlantól. Hát, hmmm … a vallás szerint tulajdonképpen ez így is van. Ilyen például a csoda.

Ezért az ismeretlen megmagyarázhatatlant a képzelet segítségével, az idealizmussal csak félremagyarázni lehet, de bizonyítani nem. Így is történik. Ezért a megmagyarázhatatlan valami, a csoda, a vallás szerint az isten tevékenységének bizonyítéka, elfogadásához pedig a hiszékenység, a tekintély szükséges.

Az ismeretlen megmagyarázhatatlan jelenség mögé képzelni valamit, mondjuk egy anyag nélküli istent szellemet az maga az idealizmus tudománytalan hamissága, mert ha észlelhető, akkor az anyag (még akkor is, ha az csupán szellemanyag … ha ha ha, sőt: hi hi hi).

A világegyetem és az ebben létező anyagi világ az objektív valóság, ami az ember szubjektumától függetlenül létezik, ezenkívül mást nem fedeztek fel, így más nincs, de ami bizonyíthatóan van, létezik az anyag, bármi legyen az. A következetesen objektív tudományos módszer ezt az objektív valóságot vizsgálja, a materializmus, a marxizmus a világnézetét erre alapozza.

A következetesen objektív tudományos világnézet következtetése szerint a végtelen méretű és mindörökké létező világegyetemben csak a különböző formákban mindörökké mozgásban létező anyag van, ezért ez a materializmus tudományos világnézeti alapja. Csak azt lehet vizsgálni ami létezik, de ha létezik, akkor az anyag.

A modern materializmus a következetesen objektív tudományos módszerre támaszkodik, az objektíven észlelhető, bizonyítható, a tudomány eredményei alapján következtethető létezőt vizsgálja, másnak semmi értelme sincs, mert minden létező az anyag vagy a mozgásának az eredménye. A következetesen objektív tudomány csak ezt vizsgálhatja, mert csak ez van, más nincs.

A kitalált nem létező valamit, a semmit nem lehet vizsgálni, mert az csak a tudatban létező virtuális kép, amit egy speciális tudomány vizsgál, ha azt valódinak vélik.

Mivel az anyagon kívül az objektív valóságban más nincs, objektíven bizonyíthatóan mást nem észlelhető, így a következetesen objektív tudományos világnézet, a marxizmus is a materializmusra alapozza megállapításait.

Az ember, mint minden a természet törvényeinek van alárendelve, azonban az ember csak a társadalomban lehet valóban ember. Ezért a következetesen objektív világnézet társadalomtudománya a törvényeit a következetesen objektív tudományos módszer eredményeire szerint, a dialektikus és történelmi materializmus alapján alkotta meg, amely tudományos világnézete a marxizmus-leninizmus, majd ennek vezérfonalán haladva továbbfejlesztői Sztálin, Mao Ce-tung, … műveiben található meg.

Az idealizmus gátolja, késlelteti a társadalmi haladást!

A társadalmi haladás megakadályozása a kizsákmányoló társadalmi osztályoknak a létérdeke, ami a társadalom kialakult formájának a konzerválása, a változás, a társadalmi fejlődés megakadályozása, lassítása, mert gazdasági-politikai-társadalmi hatalmukat ez biztosítja. Ezért szívesen elfogadják és felhasználják az idealizmus felszínes hamis következetlen tudománytalan világnézetének változatos formáit, amelyek ezzel támogatják a reakciós társadalmi osztályok hatalmát. Így válik az idealizmus a reakció támaszává.

A kapitalizmus reakciós társadalmi haladás ellenes formába, fasizmusba fejlődött, azonban használnia kell a materializmust és a dialektikát is a tőkések profitja érdekében, de az idealizmusra is szüksége van, hogy megakadályozza a társadalom fejlődését, a valódi demokrácián alakuló kollektivizmust és a gondolkodó emberré válást.

Ettől a kapitalizmusnak nagyon zavaros lesz a világnézete, rothad a társadalom erkölcse, de nem mondhat le az idealizmusról, mert a kapitalisták hatalma, élősködése, felsőbbrendűsége érdekében lemond, le kell mondania a következetesen objektív tudományos világnézetről, mert az érdeke ezt kívánja meg.

Az elnyomott társadalmi osztályoknak azonban érdeke a társadalmi haladás, a dialektikus materialista tudományos világnézet, ami az emberré válás lehetőségének a megismerését jelenti, ezért fordulnak a tudós képviselőik és követőik az objektív valóság megismerésével foglalkozó következetesen tudományos módszer szerinti világkép felé, ami a marxizmus-leninizmus-sztálinizmus vezérfonala. A lét határozza meg a tudatot, ezért nem érdeke a reakcióssá vált kapitalizmusnak a következetesen tudományos világnézet, ami feltárja a kapitalizmus ellentmondásait és a továbbfejlődés lehetőségeit.

A következetesen objektív világnézet az objektív valóságból nyeri bizonyítékait, ezért az objektív igazságot állítja, azonban az idealizmusnak szükségszerűen hazudnia kell, mert állításai nem felelnek meg az objektív valóságnak.

A hamis reakciós társadalmi tudat kapitalista monopóliuma

Azonban hiába osztályérdeke a kapitalizmusban a kizsákmányolt proletároknak a következetesen objektív tudományos, a marxizmus-leninizmus-sztálinizmus világnézete, a többség ezt általában nem érti meg, mert amíg fejlődőképes, működőképes a kapitalista gazdasági modell, addig a társadalmi tudatuk a dialektikus és történelmi materializmus tudományát általában nem fogadja el, nem értik meg, a kapitalizmusban nem is tanítják a

marxizmus-leninizmus-sztálinizmusnak megfelelően, éppen hogy nem. Ez azonban idővel elkerülhetetlenül a fasizmusba vagy a szocialista forradalomba vezet.

Mert a kapitalizmusnak az idealista, a vallásos világnézet, a felsőbbrendű erkölcs, a hamis társadalmi tudat a működési módja miatt a létérdeke, és hatalma is van ennek megvalósítására, mégpedig kapitalista osztály-önkényuralmi formában, a beszélőszerszámok kordában tartása végett, ami a fasizmus különböző formáiban valósul meg.

A kapitalista törvényhozásban nem képviseli senki a proletárok osztályérdekeit!

A kapitalista törvényhozásba a súlyuknak megfelelően a proletár dolgozók következetes osztály-érdekképviselői, a marxista-leninista kommunisták ritka kivételtől eltekintve, nem jutnak be, ez azonban kapitalista osztály-önkényuralom, azaz fasizmus. Ha a kommunisták mégis bejutnak a törvényhozásba, a kapitalizmus politika-gazdasági-társadalmi egyeduralma érdekében hozott törvények erősen korlátozzák a lehetőségeket a valódi osztályérdek képviseletében.

A kapitalista parlamentben (félelem nélkül nyíltan) nem lehet azt mondani, hogy a kapitalizmus bérrabszolgatartó embertelen, ezért bűnös társadalmi forma, törvényes az élősködés és a kizsákmányolás, nem valósulnak meg, nem valósulhatnak meg az emberi jogok, a demokrácia csak formális lehet, stb. ezért ezt a szocializmussal fel kell váltani, ehhez olyan törvényeket kell hozni ami megszünteti a kizsákmányolást és az élősködést, ami valódi, gazdasági-politikai-társadalmi egyenlőségen alapuló demokráciát valósít meg.

Amíg azonban a kapitalizmus nem jut általánosságban megoldhatatlan katasztrófába, addig a proletárok többsége alapvetően elfogadja a kapitalisták élősködését. Mert a kapitalizmusban a dolgozó proletárok, az emberiség többsége még csak beszélőszerszámként él és beszélőszerszám a tudatuk és a társadalmi helyzetük is.

A reakcióssá váló társadalmak, így a kapitalizmus világnézete szorosan kapcsolódik az idealizmus képzeletvilágához. Azonban kénytelen is erre, mert le kell mondania a hatalma, a kizsákmányolása, a felsőbbrendűsége, az élősködése védelmében a következetesen objektív tudományos világnézetről, a marxizmus-leninizmusról, a dialektikus és történelmi materializmus tudományáról.

A kapitalizmus társadalmi tudata

A materialista világnézet helyett a tudománytalan idealista vallásos világnézetre nevelt elnyomott kizsákmányoltak nagy többsége a saját osztályérdekeit nem vagy nehezen ismeri fel, mert a kapitalizmus társadalmi tudata, érdeke, a valódi demokrácia hiánya nem kedvező erre, így csak a katasztrófa, a társadalom rothadása készteti a tömegeket a változásra, a harcra, az osztályharcra.

Ez azonban nagyon veszélyes, mert nagy fokú a társadalomban a vak véletlen hatása, ami végül elvezetett a fasizmusba. A rothadó erkölcsű kapitalizmusban elkerülhetetlen a társadalmi fejlődés akadályozása, elnyomása a a fasiszta-kapitalista társadalmi tudat kialakításával. A kapitalizmusban a társadalmi haladó erők és a tudományos világnézet korlátozása, akár a híveinek a megsemmisítése is elkerülhetetlen. A fasiszta-kapitalizmus ezt a célt szolgálja, ezzel védi az élősködők hatalmát.

De ez az elnyomó kizsákmányolók számára is veszélyessé válik, mert kénytelenek az érdekeik, az élősködésük védelmében a tudománytalan idealista vallásos világnézetet elfogadni, ezáltal sérül a tudatuk. Erre azonban alapvetően nem a butaságuk, hanem az individualista profitérdekeik, a kapitalizmus működési módja, a társadalmi helyzetük kényszerítik, mert a lét határozza meg a tudatot. Így válik a kizsákmányolók és hívei tudatának a meghatározójává a különböző világnézetek kotyvaléka, ami a tudomány, a materializmus, a dialektika, az idealizmus, a vallás ízlés szerinti keveréke.

A kapitalizmus híveinek azonban szükségszerűen alapvetően meghatározóan tudománytalan idealista a világnézete, így az csak a gondolkodó állat színvonalának megfelelő, mert érdekük vagy csak vélt érdekük a bérrabszolgaság, az élősködés megvalósulása, elfogadása, ami nem működik idealizmus nélkül, ezért a felsőbbrendű erkölcsük miatt válnak a csőcselék élére állva fasisztává, vagy egyszerűen csak állattá.

A kapitalizmus proletár beszélőszerszám hívei azonban tudatlanságukban nem ismerik fel az osztályérdekeiket, így osztályárulókká válhatnak, és gyakran osztályárulókká válnak, mert ők is még csak a gondolkodó állat színvonalának megfelelő tudattal rendelkeznek, így könnyen válnak a fasizmus katonáivá és harcolnak az osztály-öntudatos proletárok ellen a bérrabszolgaság védelmében vagy a kapitalisták érdekében más nemzetek kifosztásáért, az imperializmus világuralmáért.

A társadalmi haladás a gondolkodó emberé válás útja

Az emberi jogok, a szabadságjogok, a valódi demokrácia, a kollektivizmus a gondolkodó emberré válás alapvetően az elnyomott társadalmi osztályoknak az érdeke, de ennek megvalósíthatóságához a termelőerőknek

fejlődnie kell. A következetesen objektív dialektikus és történelmi materialista tudományos világnézet a következetesen objektív tudományos módszerre alapozottan feltárja a társadalmi haladás útját, a lehetőségeket, a társadalmi törvényeket, ez a marxizmus-leninizmus tudománya.

A termelőerők individualizmussal való fejlődését a társadalmi haladás érdekében egyre inkább a kollektivizmusnak kell követnie, ez a gondolkodó emberré válás útja, ez az emberiség megmaradásának egyetlen lehetősége. Mert az individualizmusra épülő gazdasági-politikai modell alapvetően egy élősködő kisebbség érdekében az osztály-önkényuralmával a társadalmi munkamegosztás követelményeként szervezi meg nagyon embertelenül beszélőszerszám színvonalon a kollektivizmust.

A kapitalizmus sem működhet kollektivizmus nélkül, mert az is emberi közösség, társadalom, és a létszükségletek előállítása a termelőeszközökkel kollektívákban világméretekben munkamegosztással történik. Azonban a munka kollektív formában a termelőeszközök pedig magánérdekben működnek. Ez kibékíthetetlen ellentmondás, amit csak a szocializmus-kommunizmus képes megszüntetni, ahol kollektív formában egyesülnek.

A dialektikus és történelmi materialista tudományos világkép az emberré válás lehetőségének az útját is megmutatja. A társadalomnak tudományos világképre támaszkodó fejlődése elengedhetetlenül szükséges a gondolkodó humánus emberré váláshoz, ami az emberiség létérdeke. A termelőerők fejlődésével a társadalmi formának is változnia kell, amit a dialektikus materialista tudományos világnézet tár fel, erre a változásra az idealizmus képzeletvilága alkalmatlan.

A dialektikus materializmus ezt a fejlődést segíti az objektív valóságra alapozott világnézetével, az idealizmus azonban a képzelt világkép szerinti hamis úton járás, mert nem akarja következetesen a valóságot megismerni és elfogadni, ezért gyakran egy kitalált világba menekül.

Az idealizmus módszere azonban kedvez a reakciós kapitalista hatalomnak, amelynek érdeke a társadalmi haladás megakadályozása. A társadalmi haladásellenes reakció modern formája a fasizmus, ami a kapitalizmusban a kapitalista osztály-önkényuralommal általános jelenséggé vált.

Az UFO gondolkodó anyag lehetséges hatása az emberré válásra – egy kis fantáziálás

Az ember-állat a gondolkodni képtelen állatvilágból a szerszámkészítés képességével vált gondolkodó állattá, ezzel védte és még ma is ezzel védi meg a létét. Bár lehet, elképzelhető, hogy ezt egy földönkívüli gondolkodó anyag - UFO, akit istennek tartanak a vallásban - segítségével, az ember-állat génmódosításával, az evolúció meggyorsításával, evolúciós ugrással valósult meg.

Érdekes, mintha a vallások erkölcse, irodalma, történelmi háttere is értelmes beavatkozásra utalnának. Ez talán több is mint idealizmus, de a materializmus talaján álló képzelgés, amit tudományos vizsgálatok támasztanak alá. Talán a vallással az idegen gondolkodó anyag az emberiséget a civilizáció irányába terelte.

Bár az isteni szellemvilág egy virtuális világ, de pont úgy működik, mintha valós lenne. A vallás az emberiséget évezredeken át összetartotta, vezette, minden hátulütőjével együtt hasznos volt, segítette az emberiséget az emberré válásra.

Az ember-állat gondolkodó állatból gondolkodó emberré válása

De az emberiség léte már veszélyezetté vált az individualizmussal, a gondolkodó állattal magas szintre kifejlesztett termelőerők által, mert ez a hatalmas erő már igényli a gondolkodó embert, a kollektivizmust, a valódi demokráciát, az emberi jogokat, a demokratikus szabadságjogokat, ami csak a kommunizmussal válhat realitássá.

A gondolkodó állat még állati módon él, marakodik, alapvetően az egyéni individualista érdeke a meghatározó, de a termelőerők fejlődésével már lehetővé válik a kollektivizmussal humánus gondolkodó emberré válni. Nem kellene ezt a lehetőséget elszalasztani! Az individualizmussal nem lehet gondolkodó emberré válni! Bár a fejlődéshez nélkülözhetetlen volt!

A társadalmi haladás alapvetően a gondolkodni képes és gondolkodni akaró ember érdeke, hogy ne süllyedjen vissza a gondolkodni képtelen állatvilágba, de ehhez nélkülözhetetlen, hogy a világot objektíven, a következetesen objektív tudományos módszerrel vizsgálja, ehhez alakítsa világnézetét, ennek megfelelően cselekedjen, ami a dialektikus materializmus világnézetére épül.

Erre azonban következetesen csak a marxista-leninista-sztálinista világnézet vezérfonalát képviselő, azt a tapasztalatok alapján továbbfejlesztő, a realitásokhoz alkalmazkodó kommunista párt alkalmas, a dialektikus és történelmi materializmus tudományának világnézetével.

„**Materializmus**: az egyedüli tudományos filozófiai irányzat, amely merőben ellentétes az idealizmussal. A materializmus fogalmat több értelemben használják, jelölik vele egyrészt az emberek ösztönös meggyőződését a külvilág objektív létezéséről, másrészt a materialista filozófiai világnézetet, amely az ösztönös materializmus szemléletének tudományos elmélyítése és továbbfejlesztése. A filozófiai

materializmus az anyag elsődlegességét és a szellemi, az eszmei másodlagosságot vallja, ami azt jelenti, hogy a világ örök és nem teremtett létező, mely térben és időben végtelen. A materializmus a tudatot az anyag termékének, a külvilág visszatükröződésének tekinti, s ezért a világ megismerhetőségét hirdeti.” Marxista fogalomlexikon

„**Az ember szubjektív tevékenysége az objektív világ törvényszerűségeinek a feltárására**, alkalmazására, ill. a hozzájuk való alkalmazkodás előmozdítására. A megismerés két leglényegesebb szintje a köznapi és a tudományos megismerés, amelyeknek konkrét tartalma és kölcsönhatása történelmileg változó. Míg a köznapi megismerés az egyes ember egyéni tapasztalatain alapul, addig a tudományos megismerés a korábban feltárt tudományos ismereteken alapszik. A két megismerési szint alapvető közös vonása, hogy mindkettő az objektív valóságot tükrözi vissza és mindkettőnek jelentős szerepe van az emberiség életében. Lényeges eltérés viszont, hogy a köznapi megismerést a mindennapi gyakorlat keretei korlátozzák, gyakran megreked a felszínen és megtévesztik a látszatok. Jellemzi még a gyakran elhamarkodott általánosítás, az előítéletek és érzelmek erős hatása. A tudományos megismerés előnye, hogy itt a törvényszerűségek feltárása a cél, s ebben az objektív elem az uralkodó. Jóllehet a tudományos fejlődés is közelítő ismereteken keresztül halad a mind teljesebb és igazabb megismerés felé, mégis a köznapitól minőségileg különböző, magasabb szintű megismerést eredményez. Ennek elvi problémáival a tudományelmélet foglalkozik. A megismerésnél mindig két tényező kölcsönhatása érvényesül, ezek közül az egyik az ember, a megismerés alanya (szubjektuma), a másik a megismerés tárgya (objektuma), s a megismerés szerkezetének, folyamatának a megismerés tárgyához kell idomulnia. A megismerési folyamat első szakasza az érzékszervi észlelés, melynek alacsonyabb foka az érzékelés (egyes érzéki tulajdonságok differenciálatlan felfogása), magasabb foka pedig az észlelés (az adott jelenség meghatározott jelleggel bíró tárgyként jelenik meg előttünk). A csakis az emberre jellemző gondolati megismerés két, egymásra épülő fokozatból, az ún. empirikus és a teoretikus megismerésből áll. Az empirikus megismerés legfőbb jellemzője, hogy benne még közvetlenül az érzéki, tapasztalati anyagra épül a gondolkodás. A teoretikus megismerés ennél magasabb rendű; egymásra épülő alapvető formái: a fogalom, az ítélet (olyan állítás, amelyet fogalmak összekapcsolása révén nyerünk) és a következtetés. Jelentős szerepe lehet a megismerésben a képzelőerőnek, az alkotó fantáziának, az intuíciónak. A magasrendű megismerés eredményét elméletnek nevezzük, amely nem elszigetelt ismeretek halmaza, hanem ismeretrendszer, tehát a benne foglalt ismeretek meghatározott logikai összefüggések révén kötődnek egymáshoz. Ezek az összefüggések alkotják az elmélet struktúráját.” - Kislexikon: megismerés szócikk

9

A dialektikus és történelmi materializmus

A dialektikus és történelmi materializmus, a következetesen objektív tudományos világnézet!
A dialektika a természet, a társadalom és a gondolkodás legáltalánosabb mozgástörvényeinek összefoglalása!
A filozófusok a világot csak különbözőképpen magyarázták, de a feladat az, hogy megváltoztassuk!
A dialektikus materializmus sarkköve a világ anyagi természetéről szóló tan!

Az ember a következetesen objektív gondolkodásával és ennek megfelelően cselekedve képes a leghatékonyabban a létfeltételeit biztosítani. A gondolkodás azonban csak akkor hatékony, ha a tapasztalat, a tudomány eredményeit használja. Ehhez azonban olyan tapasztalatra, világnézetre van szükség, ami következetesen az objektív valóságból alkotja meg a tudását, a tudományos világnézetét és eszerint cselekszik, minden más módszer nem való semmire, mert az eredményessége a tudománytalansága miatt alapvetően a vak véletlentől függ.

„A **tudomány** a bennünket körülvevő világ megismerésére irányuló tevékenység és az ezen tevékenység során szerzett igazolt (tesztelt vagy bizonyított) ismeretek gondolati rendszere.”

Az idealizmus képzelet világa, ha nem következetesen objektív valóságra támaszkodik, akkor még fantáziálás csupán, azonban így még nem is tudomány. A tudományosan egy állítás, egy világnézet csak akkor az objektív igazság, ha az objektív valóságban a párja valóban megtalálható. Azonban az idealizmus következetesen, objektíven erre nem törekszik.

Az objektív valóság megismerésére csak a dialektikus materializmus képes, mert világnézete következetesen az objektív valóságból, a következetesen objektív tudomány eredményeiből nyert alapokra épül és az állításai a valóságban megtalálhatók vagy tudományosan következtethetők. Azonban a tudományos következtetéseknek végeredményben a valóságban léteznie kell.

Csak az fogadható el tudományos módszernek, ami az objektív valóságot kutatja, az objektív valóságból meríti megfigyeléseit, megmarad az objektív valóságban, ebből készíti magyarázatait, következtetéseit, ami a valóságban ellenőrizhető.

A megismerés tudománytalan módszere az idealizmus, ami alapvetően még csak a képzelet, a fantázia világa, néha csak gátlástalan tudománytalan kalandozás, ami tudományosan következetlen és gyakran elrugaszkodik az objektív valóságtól. A magyarázatai nem következetesen az objektív tudományos módszerre támaszkodnak, így végeredményben az állításainak nem is kell feltétlenül megfelelőjének lennie az objektív valóságban, bár részigazságot tartalmazhat.

A világ megismerése csak a spekuláció, a képzelődés, a fantáziálás, a gondolkodás útján, nem következetesen az objektív valóságra támaszkodva, az legfeljebb nem vezet sehová, de rosszabb esetben akár katasztrófát is okozhat, ezt könnyű belátni. A világot objektíven, a valósnak megfelelően, csak a következetesen objektív

tudományos módszerrel lehetséges hatékonyan megismerni, mert az ez alapján készült elméletet a valóságnak igazolnia kell. A tudományos módszer a valóságból indul ki és a valóságban ellenőrzi magyarázatait.

A következetesen objektív világnézet a következetesen objektív tudományos módszer szerint felfedezett természeti és társadalmi törvényekre alapozottan alakul ki, aminek materialista az alapja és dialektikus a tudományos elméleti módszere. Az anyag az egyetlen, a materiális, az objektív valóság, a mozgása, változása, fejlődése a dialektika törvényei szerint történik.

„A **dialektika** eredetileg a vitatkozás művészete az ókori görögöknél, a hét szabad művészet egyike. Általános filozófiai elméletté és módszerré a klasszikus német filozófia képviselői, mindenekelőtt Hegel fejlesztették. A természet, a társadalom és a gondolkodás legáltalánosabb mozgástörvényeinek összefoglalása. A jelenségeket összefüggéseikben, kölcsönhatásaikban, fejlődésükben, ellentéteik és ellentmondásaik keletkezésében, kifejlődésében, feloldásában, a mennyiségi változások minőségiekbe való átcsapásában vizsgálja a tagadás tagadása alapján. A fejlődést az ellentétek harca és egysége eredményének tekinti. Materialista változata az eszméket a valóság folyamatai tükröződéseként írja le. Eszerint a megismerés szubjektív dialektikája a valóság objektív összefüggéseit tárja fel, így a dialektika és a logika egységet alkot. A dialektika ellentéte a metafizika."

A mindennapi életben azonban a gondolkodó anyag, az ember (a gondolkodó ember) minden tudományoskodás nélkül alapvetően a tapasztalt valóságra alapozottan cselekszik, mert másként nincs eredmény, de a világnézetében gyakran mégis eltér ettől. Ez a kettős tudat azonban az embert gyakran elvezeti a materiális valóságtól és így az idealizmus képzelt világába kerül és sajnos néha eszerint is próbál cselekedni.

Az idealizmus a reakció szolgálatában

Ha a tudománytalan hamis idealista világkép a reakciós uralkodó hatalom érdekeit szolgálja, akkor az uralkodó osztály támogatásával a társadalmi tudatba kerülve megakadályozza az emberré válást. Ez azonban egyenes út a katasztrófákba, mivel hamis a világnézete, így nem felel meg az emberi, a társadalmi valóságnak, ezért a társadalmi tudat rothad és embertelenné válik, végül is ez a út vezetett a kapitalizmus védelmében a fasizmusba, a világháborúkba, a népirtásokba, a holokausztra, a felsőbb-alsóbb rendű emberi kapcsolatokba, a fajelméletekre.

A társadalom hatása az emberré válásban

Az imperializmussá fejlődött kapitalizmus az individualista erkölcsével, a tudománytalan idealista, vallásos világnézetéből szükségszerűen következik a fajelmélet, a kizsákmányolás, az élősködés, a népirtás, a háborúk, az embertelenség. Bár az előző társadalmi formák is használták valamilyen formában ezeket a kategóriákat, de az imperializmusban ez tökéletesen kiforrottan fasizmussá, holokausztté, szinte természetessé, megszokottá vált.

A tudományos világnézet az emberré válásért

Az élővilág benne az ember tulajdonságait, jellemzőit, lehetséges képességeit, a környezeti hatások mellett a genetika alapvetően meghatározza, azonban a tudományosan szervezett társadalom képes ezek hatásait a környezet tudatos kialakításával enyhíteni, korrigálni, optimalizálni, a lehetőségek szerint a maximális színvonalra fejleszteni, ezzel emberségesebbé tenni a világot. Ez azonban csak akkor lehetséges, ha a világnézet a következetesen objektív tudomány eredményeire alapozott és az emberiség ennek megfelelően cselekszik.

Az idealizmus hatékonyan támogatja az individualizmust

A kapitalizmus azonban az erkölcse, a működési módja, a világnézete miatt az optimális körülmények kialakítására képtelen. Mert hasonlóan mint az állatvilágban, a gyengébb ember-állat a kedvezőtlen körülmények okozta hátrányos helyzetben a versenyben rendszerint alulmarad, így végül is az erősebb ember-állat beszélőszerszámává válik. Ami kapitalizmus működési módja, az individualista erkölcse, idealista világnézetével mértéktelenül megosztott embertelen emberiséget hozott létre. Ezért a kapitalizmusban az ember-állat még alapvetően csak a gondolkodó állat, mert a többség csak beszélőszerszám lehet.

A szocializmus ezeket a hibákat eredményesen képes kezelni, mert ez a célja, kollektív társadalmi formában emberré válni, mert ez csak így lehetséges, ehhez a körülményeket optimálisan kialakítja, mert emberséges és tudományos társadalmi forma. A szocializmus felhasználhatja és következetesen fel is használja a tudományos világnézetét, a következetesen objektív tudomány eredményeit.

A következetesen objektív tudományos világnézet fejlődése

A tudomány fejlődik, így a következetesen objektív tudomány és a tapasztalat alapján kialakuló dialektikus materialista tudományos világnézet is változik, fejlődik, a megismerés módszerei is változnak és fejlődnek pontosabbá válnak. Ez a fejlődés a civilizáció, az egész emberiség elért eredményeit tartalmazza.

A dialektikus materializmusnak a világnézete a következetesen objektív tudomány által megállapított, a nem teremthető így mindörökké létező mozgásban változásban lévő anyagra alapozott. Így az anyag a világegyetemben a formák létrejöttével, a fejlődésével és pusztulásával, az ellentmondásaiban a véletlen

kölcsönhatásokkal fejlődik, ennek a világnézetnek nincs következetesen objektív tudományos alternatívája, mert ez az objektív valóság.

Az anyag alapvetően nem tudatos, erre csak a lehetősége van meg, a világban objektíven létező formák ezt igazolják. Az anyag a természet törvényei szerint az evolúcióval képes gondolkodó anyaggá fejlődni minden tudatos akarat nélkül is.

„Az **evolúció** jelentése: 1) Legtágabb értelemben az evolúció egy lassú, fokozatos, bizonyos irányba haladó változást jelent. 2) Szűkebben az evolúció egy adaptív, alkalmazkodási folyamat, melynek során különböző lehetőségekből választódnak ki a különféle szelekciós tényezőknek egyre megfelelőbbek. 3) Legszűkebb értelemben evolúció alatt a biológiai evolúciót értjük, ahogyan az élőlények a természetes szelekció révén, generációk során egyre jobban alkalmazkodnak a környezetükhöz. Az evolúció tág értelemben nemcsak az életre jellemző, hanem a világ számos jelenségében megjelenik. Így a világmindenség fejlődésében, de a társadalmi normák változásában vagy a tudományos elméletek alakulásában is."

A formák létrehozására a gondolkodó anyag, az ember is képes, létre tud hozni olyan formákat, ami a természetben a vak véletlen alapján nem jön létre. Azonban más tudatos alkotó valamit nem ismer a következetesen objektív tudomány. Így a gondolkodó anyagon kívül objektíven más tudatos valami nem létezik. Az anyag képes önmagától az egyszerű formákból dialektikusan a bonyolult összetett formákba fejlődni, képes a gondolkodó anyagot is létrehozni. Ez a következetesen objektív tudomány alapján a kijelenthető igazság!

A gondolkodó anyag képes kollektív társadalmi formában létezni, fejlődni, sőt csak így képes, ezért (remélhetően) a gondolkodó emberré is képes válni. Ez a lényeg, ezt kell megismerni, ezt lehet csak megismerni, erre való a dialektikus és történelmi materializmus tudománya.

Enélkül a tudomány nélkül a másik lehetőség a visszafejlődés a gondolkodó állatból a gondolkodni már nem képes állatvilágba, ez a fasiszta-kapitalizmus útja. Ha az ember-állat a gondolkodó anyag nem képes gondolkodó emberré válni, nem képes eljutni a kommunizmusba, az osztálynélküli valóban kollektív társadalmi formába, akkor marad a gondolkodni már nem képes ember-állat, a fasiszta-kapitalizmus útja.

A világ megismerésének csak az lehet a kiindulópontja, hogy csak a mindörökké mozgásban lévő anyag létezik, az ellentmondásai, kölcsönhatásai következtében változik, fejlődik, mert csak erre van bizonyíték. A képzelet által készült magyarázat csak akkor lehet az objektív igazság, ha az az objektív valóságnak megfelel, de ezt csak a következetesen objektív tudományos módszerrel lehet igazolni. A materializmus és a dialektikus gondolkodás nélkül ez azonban lehetetlen.

A gondolkodó anyag a természet törvényeinek engedelmeskedik

Az ember, az emberi társadalom is a természet törvényinek engedelmeskedik, mert az ember is materiális természetű, aminek a fejlődését a dialektikus és történelmi materializmus vizsgálja. Az anyag a természet törvényei szerint mozog, változik, fejlődik. Ez igaz a gondolkodó anyagra az emberre, a társadalomra is, ezt a változást, fejlődést tükrözi az emberiség történelme, amit materiálisan, dialektikusan kell vizsgálni, hogy az események magyarázata megfeleljen az objektív valóságnak.

Az önzés és az emberré válás

Az ember és a társadalom alapvető mozgatója az érdek, az érdekviszony, de alapvetően a létérdek a meghatározó. Az ember, mint élőlény a saját érdekét tartja elsődlegesnek, bármiképpen is magyarázza. Azonban az ember csak a társadalomban válhat valóban emberré. Így a társadalom érdekét is figyelembe kell vennie, mert ez a saját érdeke is.

Persze ehhez, ennek (minőségének, mértékének) meghatározásánál az ember a saját vélt vagy a valós érdeke a meghatározó, mert a lét határozza meg a tudatot, de a tanultsága, a civilizáltsága, a világnézete, az erkölcse, lelkiismerete erősen befolyásolják döntéseit.

A saját érdek meghatározása néha bonyolult, szövevényes, gyakran nem egyszerű, nem átlátható, de az ember ok nélkül általában nem cselekszik, a lelkiismeret, a társadalmi tudat, az erkölcs, a világnézet azonban nagyon erősen meghatározó a döntésekben. Ezeknek a tudatos kialakítása minden társadalmi formában megtalálható.

Ha azonban a társadalomban élő ember-állat a szűkebb és a távolabbi, a családi, a nemzeti, a hazafias és végül is az emberiség érdekeit emberségesen nem veszi „eléggé, megfelelően" figyelembe, akkor a saját érdeke is sérül, ha felismeri ezt, ha nem, mert ez gyakran nem közvetlenül érvényesül, mert a közvetlen (lét) érdek ezt hatásosan felülírja, elhomályosítja.

A társadalom megfelelő harmonikus működéséhez azonban elkerülhetetlen a következetesen objektív világnézeten alapuló társadalomtudomány alapján való cselekedet. A valóságtól azonban hosszútávon büntetlenül nem lehet eltérni, az idealizmus világnézetére alapozott társadalmi forma, a kapitalizmus mégis ezt teszi, ezért nagy a vak véletlen hatása, így nem is kerüli el és nem is kerülheti el a katasztrófákat. A kapitalista

világrendszer ezeket a katasztrófákat világméretekben produkálja a válságok, a háborúk, a világháborúk, a népirtások formájában és ennek a védelmében szolgál a fasizmus.

A társadalom, a tudatosság és a tudományos világnézet

A katasztrófák elkerülése érdekében a társadalom szervezésénél az emberiség érdekeit fokozottan figyelembe kell venni. Alapvetően ezt mindegyik harmóniára törekvő társadalmi forma így kezeli (igyekszik kezelni), mert különben nagyon hamar szétesik, káoszba kerül, azonban ez időnként mégis is megtörténik, ha az ellentmondások szétfeszítik, ha nem képes ezt a szétfeszítő erőt (időben) észrevenni, megérteni és megfelelően kezelni. Ennek megakadályozására azonban hosszútávon az erőszak semmiképp sem alkalmas.

A következetesen objektív világnézetre alapuló társadalmi forma ezt az ellentmondást, a marxizmus-leninizmus-sztálinizmus vezérfonalán járó tudományos világnézetével képes észrevenni és megakadályozni, ha a kornak megfelelően cselekszik, ha nem tér le a következetesen objektív világnézetről, a valóságot képes megfelelően vizsgálni.

A társadalom változásának mozgató rugója is az érdek, mégpedig alapvetően a saját egyéni érdekek összessége, amely szoros kapcsolatban áll az osztályérdekkel, mert a lét határozza meg a tudatot. Azonban meghatározó az, hogy a többség vagy a kisebbség érdeke valósul meg, amiben a társadalmi modellnek, a világnézetnek van a döntő szerepe.

Az ember és a társadalmi érdek

Az ember általában képes humánus emberként is létezni, amire szintén rányomja a bélyegét a saját érdek. Azonban az ember képes gondolkodni, képes a saját és környezetének, a családnak, a hazának, a társadalomnak, az emberiségnek az érdekeit is fegyelembe venni, mert tudja, vagy legalábbis sejti, hogy ez a saját érdeke is.

Mivel az önzésről alapvetően nem lehet lemondani és nem is kell, mert ez a létezés alapja, a létérdek, azonban az önzést különböző kategóriákba lehet sorolni. Így lehet alapvetően buta önzés, a gondolkodó állat korának megfelelően, ami megfelel vagy hasonlít az állatvilágban megszokottal és lehet okos önzés, ami már a gondolkodó ember jellemzője.

Általában az ember ellentmondásosan ebbe és abba a kategóriába is tartozik. Néha a buta önzés, néha az okos önzés a cselekedetinek, gondolatainak domináns mozgatója. A civilizáltság fejlődésével lehet eljutni a gondolkodó emberi színvonalnak megfelelő erkölcshöz, hogy az okos önzés váljon a meghatározóvá.

Az önzés minőségének változása alapvetően a termelőerők, a tudomány, a társadalom, a civilizáció fejlődésével nagy általánosságban a buta önzéstől az okos önzés, a gondolkodó állattól a gondolkodó ember irányába változik. Az individualizmus (kapitalizmus) még alapvetően a buta önzés korszaka, a gondolkodó állat kategóriája, az okos önzés azonban a kollektivizmussal, a gondolkodó ember társadalmi formáiban, a szocializmusban, majd a kommunizmusban válik lehetővé.

Így lesz (lehet) a fejlődés iránya a kapitalizmusból a a kommunizmusba a szocializmuson keresztül az ember, az emberi társadalom fejlettségének meghatározója. Ha ez elmarad, nem valósul meg, akkor az emberiség, mint civilizáció kipusztul.

„**Dialektikus Materializmus**: tudományos filozófiai világnézet, a marxizmus egyik alkotórésze, filozófiai alapja. A dialektikus materializmust Marx és Engels alkotta meg, s Lenin és más marxisták fejlesztették tovább. … A dialektikus materializmus sarkköve a világ anyagi természetéről szóló tan, az a felfogás, amely szerint nincs a világon semmi más, mint anyag és az anyag mozgásának és változásának törvényei. A dialektikus materializmus engesztelhetetlen ellensége a természetfölötti lényekre vonatkozó különféle elképzeléseknek, bármilyen köntösbe bújtatja is ezeket a vallás és az idealista filozófia. A dialektikus materializmus által kidolgozott dialektikus fejlődéselmélet (dialektika) rávilágít azokra az általános törvényekre, amelyek folytán az anyag mozgásának és változásának, az alacsonyabb rendű formákba való átmenésének a folyamatai végbemennek. … A korábbi filozófiai fejlődés két fő útja egyesült a dialektikában és termékenyült meg az új felfogás, a mélyen tudományos, új világnézet révén.” - Marxista fogalomlexikon

„**Történelmi materializmus**: a marxista-leninista filozófia alkotórésze, az a tudomány, amely az emberi társadalom fejlődésének általános törvényeit és e törvényeknek az ember történelmi tevékenységében való megvalósulási formáit vizsgálja. A történelmi materializmus tudományos szociológia, amely a konkrét szociológia kutatások elméleti és módszertani alapját képzi.” - Marxista fogalomlexikon

„**A marxizmus által végrehajtott filozófiai forradalom lényege:** A dialektikus és történelmi materializmus meghatározó sajátosságát így fejezte ki Marx az új világnézet egyik első vázlatában, a „Tézisek Feuerbachról” című írásában: „A filozófusok a világot csak különbözőképpen magyarázták, de a feladat az, hogy megváltoztassuk – Marx—Engels Művei. 4. köt. Budapest 1960. 10. old. … A marxizmus az a filozófia, amely minden kérdés középpontjába a gyakorlatot helyezte, s ezzel megmutatta a világ megváltoztatásának igazi, reális módját; a világot pedig azért kívánja megváltoztatni, hogy az emberiséget felszabadítsa a társadalmi elnyomás alól. A marxista filozófia megkülönböztető vonása éppen ezért aktivitásában, a társadalom forradalmi-gyakorlati átalakítására irányuló céljában rejlik. A marxista filozófia tudományosan magyarázza a világot, de nem korlátozódik erre; magyarázatának értelme teljes egészében az, hogy az emberek megértsék: a kizsákmányoláson és elnyomáson alapuló világot nemcsak magyarázni kell, hanem meg is kell változtatni. A marxizmus szerint a társadalom forradalmi megváltoztatásának fő eszköze a proletárdiktatúra megteremtése. … Nagy győzelmet jelentett ez az emberi gondolkodás történetében: olyan filozófiai tan jött létre, amely a természetet, legegyszerűbb megnyilvánulásaitól kezdve a legbonyolultabbig, egységes egésznek tekintette, s minden folyamatot és jelenséget tudományos módon az anyag törvényszerű fejlődésével,

egyik állapotból a másik állapotba, alacsonyabb formáiból magasabb formáiba való átmeneteivel magyarázott. Ezzel teljes vereséget szenvedett a filozófiai idealizmus, amely a tudomány még megoldatlan problémáin és a metafizikus materializmus gyengeségein élősködött. A materializmus magasabb rendű, dialektikus formájának létrehozásában kimagasló szerepet játszott a hegeli dialektikus módszer értékes oldalainak felhasználása. Marx és Engels materialista alapon átdolgozta a hegeli dialektikát, és új, következetesen tudományos dialektikus módszert hozott létre, amely a tudományos kutatásnak, valamint a valóság forradalmi átalakításának vezérfonala. Ahogyan a dialektikának a materializmusra való alkalmazása lehetővé tette a materializmus átalakítását és modern tudományos formába öntését, éppen úgy a dialektika materialista átdolgozása révén vált valóra a dialektika legmagasabb rendű formájának, a materialista, marxista dialektikának a megalkotása. … A marxizmus azáltal, hogy a materialista dialektikát alkalmazta az emberi gondolkodásra, mélyenszántó és következetesen tudományos tanítást dolgozott ki a megismerésről, megalkotta a dialektikus materializmus ismeretelméletét. … A marxista filozófia, a dialektikus materialista logika a filozófia története folyamán első ízben tárta fel materialista alapon a megismerés folyamatának és formáinak teljes gazdagságát, s tette a gyakorlatot a megismerés igazságának alapjává és egyedül megbízható próbakövévé. A dialektikus materializmus ismeretelmélete az emberi gondolat egyik legnagyszerűbb vívmánya. … A történelmi materializmus elméletének kidolgozásában fontos szerepet játszott a kapitalista társadalom vizsgálata. A kapitalizmus, valamint a proletariátus és a burzsoázia osztályharca minden más alakulatnál jobban felfedte azokat az ellentétes anyagi érdekeket, amelyeken valamennyi osztálytársadalom antagonizmusa nyugszik. A burzsoázia kora, írta Marx és Engels a „Kommunista Kiáltványában, „egyszerűsítette az osztályellentéteket"; „a vallási és politikai illúziókba burkolt kizsákmányolást, a nyílt, szemérmetlen, közvetlen, szívós kizsákmányolással váltotta fel". A tőkés rend beható, objektív elemzése megdöntötte az idealista történelemfelfogást, s arra a megcáfolhatatlan következtetésre vezetett, hogy a társadalmi fejlődés fő mozgató erői nem az ész és nem az eszmék, hanem az anyagi szükségletek és az anyagi javak termelése. A kapitalista társadalom mozgatóerőinek vizsgálata az egész múltbeli történelemre is fényt derített. A burzsoá rend anatómiája bizonyos mértékig az egész előző társadalmi fejlődés anatómiájának nyitja lett. … Marx és Engels kimutatta, hogy a természethez hasonlóan, a társadalom fejlődésében is objektív, az emberek tudatától és akaratától független törvények hatnak. Feltárták mindenfajta társadalmi folyamat általános törvényeit, amelyek a történelmi materializmus tartalmát alkotják. … **Lenin** — Marxhoz és Engelshez hasonlóan — a marxista filozófiát a munkásmozgalom követelményeivel szoros kapcsolatban, a marxista világnézet ellenségei ellen vívott harcban fejlesztette tovább. … A következőkben lehetne röviden jellemezni azt az újat, amit Lenin a dialektikus és történelmi materializmus fejlesztéséért tett. Azzal, hogy a marxista filozófia álláspontjáról elméletileg általánosította a tudománynak, elsősorban a fizikának a XIX. század végén—XX. század elején tett nagy felfedezéseit, nemcsak ezeknek a felfedezéseknek idealista, machista meghamisítását leplezte le, hanem az új természettudományos eredmények fényében egyszersmind tovább fejlesztette a dialektikus materializmust is. Lenin végrehajtotta azt a feladatot, amelyről Engels szólott, nevezetesen, hogy a materializmusnak a természettudomány minden új nagy felfedezésével új formát kell öltenie. „Materializmus és empíriokriticizmus" című művében Lenin konkretizálta és az új tudományos eredmények alapján tovább fejlesztette a dialektikus materializmus valamennyi alapvető kérdését. Ilyen kérdések: az anyag és a mozgás, a tér és az idő, az okság, a szabadság és szükségszerűség kérdései, a fejlődés dialektikus jellegének problémái, valamint a visszatükrözési elmélet stb. Lenin új filozófiai eszméket fejtett ki, amelyek bevilágítják a modern természettudomány útját. Elegendő, ha akár csak az anyag lenini meghatározására és arra a tételre gondolunk, hogy az elektron éppúgy kimeríthetetlen, mint az atom. Ez a tétel, amelyet Lenin még az elektronok változékonyságának és átalakulhatóságának a kísérleti bebizonyítása, valamint más „elemi" részecskéknek a felfedezése előtt mondott ki, a fizika későbbi fejlődése során fényesen bebizonyosodott" - A marxista filozófia alapjai

„**Ellentét**: az ellentmondás egyik oldalát kifejező kategória. Az ellentmondást, amely a fejlődés forrása, hajtóereje, az ellentétek, az ellentétes oldalak, tendenciák egysége képezi. Az ellentétek fogalmával szokták jellemezni ezenkívül az ellentmondás fejlődésének, érettségének bizonyos fokát. Eltérően a különbségtől, amelyben az ellentmondás még nem bontakozott ki és jelentős mértékben még „magánvaló", az ellentét már kibontakozott ellentmondás, az ellentmondás fejlődésének magasabb foka, amikor az ellentétes oldalak és tendenciák harca a fejlődés és megoldás döntő szakaszába lép. …

Ellentétek Egységének és Harcának Törvénye: a valóság és az emberi megismerés egyetemes törvénye, amely a materialista dialektika lényegét, „magvát" alkotja. Minden objektum ellentéteket rejt magában. Ellentéteken a dialektikus materializmus olyan mozzanatokat, „oldalakat" stb. ért, amelyek (1) megbonthatatlan egységben vannak, (2) kölcsönösen kizárják egymást, mégpedig nemcsak különböző, hanem ugyanazon vonatkozásban is, vagyis (3) kölcsönösen áthatják egymást. Egységük viszonylagos, harcuk abszolút. Az ellentétek harca azt jelenti, hogy az ellentmondás a tárgy lényegén belül szüntelenül megoldódik, és ugyanolyan szüntelenül újra képződik, ez pedig a régi tárgynak új tárggyá való átalakulására vezet. Ez a törvény ily módon megmagyarázza minden mozgás objektív belső „forrását", nem folyamodva semmiféle külső erőhöz, s lehetővé teszi a mozgásnak önmozgásként való értelmezését. …

Ellentmondás: a dialektika kategóriája, amely mindenfajta mozgás belső forrását a változás és a fejlődés alapelvét fejezi ki. A dialektikát éppen az különbözteti meg a metafizikától, hogy elismeri az ellentmondást a külvilág tárgyaiban és jelenségeiben. „A… dialektika annak az ellenmondásnak a tanulmányozása, amely magában a tárgyak lényegében rejlik…"(Lenin művei). A gondolkodásban, a fogalmakban és elméletekben tükröződő dialektikus ellentmondásokat meg kell különböztetni az úgynevezett „logikai" ellentmondásoktól, amelyek a gondolkodásban rejlő zavart és következetlenségeket fejezik ki. Az ellentmondás két oldalának egymáshoz való viszonyát az ellentétek egységének és harcának törvénye fejezi ki. …

Elmélet és Gyakorlat: a filozófiai kategóriák, amelyek a megismerésnek, valamint a természet és a társadalom átalakításának mint egységes társadalmi-történeti folyamatnak szellemi és anyagi oldalát jelölik. Az elmélet az emberi tudatban általánosított emberi tapasztalat, az objektív világról alkotott ismeretek összessége; az ismeretek viszonylag önálló rendszere, amelyben a fogalmak belső logikája a dolgok objektív logikáját tükrözi. … A tudományos kísérlet szintén a gyakorlat egyik formája. Az elmélet és gyakorlat elszakíthatatlan egységben van egymással, nem létezhet egymás nélkül, állandóan hat egymásra. E kölcsönhatás alapja a gyakorlat." - Marxista fogalomlexikon

„A XIX. század elején a tudomány fejlődése olyan szintet ért el, hogy reális lehetőség nyílt a dialektika legfontosabb elveinek elméleti megalapozására és a tudományos dialektikus-materialista világnézet kidolgozására. … ez a dialektikus és történelmi materializmus, a következetesen tudományos világnézet és a valóság megismerésének és megváltoztatásának általános módszere." A marxizmus-leninizmus filozófiája

10

Demokrácia, polgári demokrácia, népi demokrácia

A legszélesebb polgári demokrácia is csak formális demokrácia!
A népi demokrácia előkészíti az átmenetet a szocializmusba!
A polgári demokrácia csak a kizsákmányolók demokráciája!
A szocialista demokrácia minden dolgozónak, a nép túlnyomó többségének demokráciája!

Az osztálytársadalmakban a **demokrácia** hatóköre, minősége, működése alapvetően, meghatározóan az uralkodóosztály érdekeinek van alárendelve, ami a gazdasági-politikai-társadalmi modell működési módja miatt elkerülhetetlen. A kapitalizmus azonban, még a polgári demokráciában is szélsőségesen megosztott társadalmi forma.

Az osztálytársadalmakban a demokrácia érdemben semmiképpen nem terjedhet ki a teljes népességre, mert az uralkodó osztály érdekének, a gazdasági-politikai-társadalmi modellnek ez nem felel meg. Ezért az uralkodó osztály a demokráciát az osztályellenségei ellen a domináns hatalmánál fogva kisebb-nagyobb mértékben korlátozza. Az osztálytársadalmakban elkerülhetetlenül léteznek az uralkodó és az általa diktatúrával elnyomott társadalmi osztályok, a demokrácia csak ennek megfelelően alakulhat.

A szocializmusban a dolgozó nép osztályellenségei a hatalmát vesztett kapitalizmus híve, ezek osztálytörekvései ellen a proletárdiktatúra elkerülhetetlen. A fasiszta-kapitalizmusban - a polgári demokráciában és a totális kapitalista diktatúrában is - a proletár dolgozók osztályérdekeinek a letörésére, a korlátozására a kapitalista osztály-önkényuralom, a diktatúra különböző formában elkerülhetetlen.

A népi demokrácia kivételével az osztálytársadalmakban a demokrácia alapvetően az uralkodóosztály osztályérdekében működik. Ezért szükségszerűen az uralkodóosztály az osztályellenségei ellen a kibékíthetetlen osztályellentétek miatt diktatúrát valósít meg.

A népi demokráciában azonban a demokrácia hatóköre módosul, mert az antagonisztikus társadalmi osztályokra, így a proletárokra, a dolgozókra és a tőkésekre is kiterjed, de a diktatúra megmarad az osztály-önkényuralomra törekvő kapitalizmussal szemben. A népi demokrácia azonban nagyon bizonytalan társadalmi forma, mert a ki-kit győz le még nem dőlt el. Ezért a népi demokráciának a működése érdekében a dolgozó osztályok marxista-leninista vezérfonalán álló kommunista pártnak kell a vezető erőnek lennie és a diktatúrát a proletárdiktatúrával valósítja meg a dolgozók szervezeti segítségével.

A kapitalista kizsákmányoló osztálytársadalomban az uralkodó osztály az elenyészően kevés kapitalista élősködő, a szocializmusban azonban már a teljes dolgozó népesség kollektív formában a hatalom birtokosa, ennek megfelelően alakul a demokrácia, de szükségszerűen a demokrácia mellett a diktatúra is megtalálható. A kommunizmus osztálynélküli társadalmi forma, így csak a demokrácia érvényesül a teljes népesség számára, nincs szükség a diktatúrára.

A kapitalizmusban a proletár dolgozók osztályharca az élősködők elleni osztályháború!

A gazdasági modell hatékonysága érdekében (a létfeltételek termeléséhez szükséges termelőeszközök tulajdonának alapján), azért hogy megfelelő módon működjön, az uralkodóosztálynak az ehhez szükséges hatalommal is rendelkeznie kell. Ezért a demokrácia működése - persze ezen kívül még egyéb szempontok is vannak -, de alapvetően az uralkodó osztály érdekeinek, a modell működési módjának van alárendelve.

„**Egyenlőség**: a polgári forradalmak egyik fontos követelése volt. A feltörekvő burzsoázia elsősorban a régi kiváltságok megszüntetését és a törvény előtti állampolgári jogegyenlőséget értette alatta, amely az antagonisztikus osztálytársadalmakban megvalósíthatatlan. Tényleges társadalmi egyenlőség csak a kommunizmusban valósul meg. Előfeltétele: minden dolgozó felszabadítása a kizsákmányolás alól, a termelési eszközök magántulajdonának felszámolása, a termelőerők magas színvonala.” - Marxista fogalomlexikon

„**Kapitalizmus**: a feudalizmust felváltó társadalmi-gazdasági alakulat, amely a termelési eszközök magántulajdonán, a bérmunka kizsákmányolásán alapszik. A tőkés termelés alaptörvénye: az értéktöbblet-szerzés. … A kapitalizmus alapvető ellentmondása a munka társadalmi jellege és az elsajátítás magántőkés formája közötti ellentmondás, mely a tőkés társadalom két alapvető osztálya, a proletáriátus és a burzsoázia antagonizmusában nyilvánul meg. A proletáriátusnak a kapitalizmus egész történetén végighúzódó osztályharcát a szocialista forradalom tetőzi be. A tőkés alap felépítményének fő elemeit a politikai és jogi intézmények, valamint a polgári ideológia rendszere alkotják. A kapitalizmus ideológusai által proklamált egyenlőséget teljesen formálissá teszi a gazdasági egyenlőtlenség, s a dolgozókat a politikai élettől távol tartó államgépezet.” - Marxista fogalomlexikon

„**Kizsákmányolás**: idegen munkaterméknek ellenszolgáltatás nélküli elsajátítása a termelési eszközök tulajdonosa által. A proletariátus, mivel nem rendelkezik termelési eszközökkel, kénytelen a munkaerejét áruba bocsátani, és a megtermelt értéktöbbletet a termelési eszközök tulajdonosa kisajátítja. A kizsákmányolást csak a szocialista forradalom számolja fel, megszüntetve a termelési eszközök magántulajdonát.” - Marxista fogalomlexikon

„**Demokrácia**: legáltalánosabb értelemben olyan politikai rendszer, amelyben a hatalom forma szerint az egész nép kezében van, ténylegesen azonban valamely osztály diktatúrája érvényesül. A burzsoá politikusok és a reformisták a demokrácia fogalmát rendszerint elszakítják a konkrét gazdasági-társadalmi tartalomtól és főleg formális jegyek alapján ítélik meg. A marxizmus-leninizmus a demokráciát konkrét társadalmi-gazdasági tartalmában és feltételeiben vizsgálja. A kizsákmányoló rendszerekben a demokráciának csak külső látszata van meg, a valóságos népuralom sohasem valósulhat meg benne. A demokrácia csak az elnyomó osztályok (a kisebbség) számára van biztosítva, az elnyomott osztályok (a többség) számára ugyanakkor ez diktatúrát jelent. A polgári demokráciákban a burzsoázia formális szabadságjogokat biztosít (alkotmányt, parlamentet és más képviseleti intézményeket hoz létre, általános választójogot ad stb.) de minden módon akadályozza, hogy a tömegek valóban élhessenek is azokkal. Ha a burzsoázia uralmát veszély fenyegeti, akkor elveti a polgári demokratikus szabadságjogoknak még a látszatát is, és nyílt terrorista diktatúrához folyamodik. A demokrácia új, magasabb rendű formája a szocialista demokrácia, amely a nép többségének, a dolgozó tömegeknek a demokráciája.” - Marxista fogalomlexikon

A termelőeszköz birtoklási módja a hatalom alapja

A termelőeszközök birtoklása a létfeltételek fölötti rendelkezés hatalma. A kapitalizmusban a termelőeszközök és politikai hatalom (a gazdasági-politikai hatalom) meghatározóan az elenyésző kisebbségben lévő tőkések érdekének alárendelve és az érdekükben működő állam kezében összpontosulva (az állami és a törvényhozói hatalommal), kizsákmányoló, élősködő, bérrabszolgatartó, árutermelő piacgazdaság, ettől lesz a társadalmi modell a kapitalizmus. A társadalom érdekét a kizsákmányoló élősködő kapitalisták gazdasági-politikai-társadalmi érdeke és a kapitalizmus működési módja határozza meg a túlnyomó többségben lévő bérrabszolga proletár beszélőszerszámok kárára.

„**Alap és felépítmény**: a társadalom alapja: a gazdasági szerkezet, a termelési viszonyok összessége, amit végső soron a termelőerők fejlődése határoz meg. A felépítmény: az alapnak megfelelő politikai, filozófiai, jogi, erkölcsi, művészi, vallási nézetek és ezeknek megfelelő intézmények, szervezetek összessége. Ezek közül döntő szerepe van az államhatalomnak. A fejlődés során az alapnak van elsődleges szerepe, ugyanakkor a felépítmény is aktív szerepet játszik a társadalom fejlődésében, visszahat az alapra, gyorsítja vagy akadályozza a fejlődést. Különösen fontos szerepe van a szocialista társadalom felépítményének, amely segíti a szocializmus gazdasági alapjainak lerakását.” - Marxista fogalomlexikon

„**Állam**: az uralkodó osztály politikai hatalmának legfőbb szerve, amelynek feladata az uralkodó osztály érdekeinek védelme, a fennálló termelési és társadalmi viszonyok fenntartása, a vele szemben álló társadalmi-politikai erők elnyomása, a társadalom ügyeinek az uralkodó osztály érdekeinek megfelelő intézése és irányítása, az uralkodó osztály érdekeinek védelme külső erőkkel szemben. Jellegét és céljait végső fokon a gazdasági rendszer határozza meg. Az állam az uralkodó osztály hatalmát különböző erőszakszervezetek és intézmények (hadsereg, rendőrség, büntetőszervek, hivatali apparátus) rendszerével biztosítja.” - Marxista fogalomlexikon

A kapitalizmus minden formája szükségszerűen kapitalista osztály-önkényuralom

A kapitalizmusban a proletár dolgozó a munkabérrel megvásárolt munkaerő áru, termelési tényező, bérrabszolga, feladata a szerszámok gépek a termelés működtetése, ezért valójában a szerszám, a gép tartozéka, a beszélőszerszám ember. Ettől lesz a kapitalizmus a bérrabszolgatartó beszélőszerszám társadalmi forma.

Ilyen körülmények között a mindenkire kiterjedő valódi osztály érdekképviseletet jelentő demokrácia az csak hazugság, demagógia lehet, nem is valósul meg. Ugyanez érvényes a „szabad demokratikus” választások megítélésében is, vagyis a lényegét tekintve a többség, a proletárok számára valójában nem szabad, és a látszat ellenére valójában nem is demokratikus, ami a polgári demokráciában működő kapitalizmus elkerülhetetlen jellemzője.

A proletárok és valódi osztály érdekképviselőik nem rendelkeznek a demokrácia működéséhez szükséges erőforrásokkal. A dolgozók az osztályérdekükben valójában semmilyen törvényes hatalommal sem rendelkeznek. Ezért a kapitalizmusban nem is valósulhat meg a proletár osztályérdeket is képviselő demokrácia és nem is valósul meg. Az alternatíva így csak az osztályharc lehet, ami nem demokratikus, háború, osztályháború. Ami a kapitalizmusban a valódi demokrácia hiányában elkerülhetetlen, így azonban szükségszerűen meg is valósul.

A beszélőszerszámok demokráciája

A beszélőszerszámok számára azonban értelmetlen a demokrácia, nem is valósul meg, így a demokrácia csupán formális lehet, csak a látszata valósulhat meg. Így a törvényhozásban a proletár dolgozók osztályérdekei nem jelennek meg, ez azonban kapitalista osztály-önkényuralom, vagyis fasizmus.

A proletároknak nincs semmilyen valódi osztályhatalma, valódi osztály-érdekképviselője a törvényhozásban és sehol a hatalomban. Így válik a kapitalizmus minden formája, még a polgári demokrácia is, kapitalista osztály-önkényuralommá, a kapitalizmus védelmében a fasizmussá.

A polgári demokráciában a proletár bérrabszolga beszélőszerszámok osztályérdeke nem jelenik meg a hatalomban, valójában azonban ez nem is valósítható meg, a kapitalizmus működési módja ezt nem teszi lehetővé, de a beszélőszerszámok osztályöntudata is általánosan nagyon alacsony színvonalú, élnek, mint a szerszámok, csak legyenek meg az üzemeltetési költségei és akkor általában elfogadja beszélőszerszám létét.

Proletár osztályöntudat

A proletár osztályöntudat azt jelenti, hogy a beszélőszerszám életmódot valódi demokratikussá kell alakítani, az emberiségnek gondolkodó humánus valódi demokratikus emberré kell válnia, de ez a kapitalizmusban lehetetlen, ehhez szocializmus, majd a kommunizmus szükséges.

A szocializmusban azonban a termelőeszközök már kollektív tulajdonban működnek, így már megvalósulhat és meg is valósul a mindenkire kiterjedő valódi politikai-gazdasági-társadalmi egyenjogúságon alapuló demokrácia. A szocializmusban ténylegesen megvalósul a dolgozók számára a szabad demokratikus választás lehetősége - persze kizárva ebből a kapitalizmus híveit.

A szocializmusban a kapitalizmus hívei a dolgozók osztályellenségei, akik valójában a valódi, a gazdasági-politikai-társadalmi egyenjogúságon alapuló demokrácia megszüntetésére törekednek. Bár emberi jogokról, szabadságról demokráciáról fecsegnek, de valódi céljuk a saját hatalmuk érdekében a szabadon vásárolható

beszélőszerszámokon élősködő társadalmi forma megvalósítása, ezért nem szabad megengedni, hogy a hatalom közelébe férkőzzenek. A szocializmusban a kapitalizmus hívei igyekeznek a szocialista hatalomba alattomosan beférkőzni, sajnos eredményesen, nagyon nehéz ellenük a harc.

A kapitalizmus nem működik beszélőszerszámok nélkül!

A kapitalizmusban a „demokratikus” államhatalom a kisebbségben lévő kizsákmányoló tőkések élősködése, a gazdasági modell érdekében működik. A termelőeszközök kapitalista tulajdonosa a tőkésosztály és a tőkésállam, így kollektív formában valójában a teljes hatalom birtokosai.

A kapitalizmusban a proletár többség sem termelőeszközzel sem hatalommal nem rendelkező bérrabszolga beszélőszerszám, így számára alapvetően az osztályérdekei letörésére a diktatúra valósul meg, mert az osztályharcot, az osztályérdeket csak így lehet letörni. A kapitalizmus bérrabszolgatartó társadalmi forma, ahol a többség számára nem valósulhat meg a valódi demokrácia.

A kizsákmányolástól mentes társadalomban a szocializmusban a demokrácia a többség, a dolgozók érdekeit szolgálják, ami így szükségszerűen diktatúra a kizsákmányoló élősködő kapitalista társadalmi forma hívei számára.

Így viszont az osztálytársadalmakban elkerülhetetlenül sérül a demokrácia hatóköre és megvalósulása is. A kizsákmányoló osztálytársadalmakban (különböző módon) szétválik a termelőeszközök tulajdonosa és a működtetéséhez szükséges termelő, ami szükségszerűen antagonisztikus ellentétet okoz a kizsákmányoló, élősködő termelőeszköz tulajdonos és a termelő között.

„termelőerők a termelési eszközök és az ember … termelési viszonyok alapját a termelési eszközök tulajdona terén fennálló viszonyok alkotják … Ahol a termelési eszközök társadalmi, kollektív tulajdonban vannak, a társadalom tagjai egyenlőek … A magántulajdon alapján az emberek között uralmi és alávetettségi viszonyok jönnek létre.” - Filozófiai kislexikon

A beszélőszerszámok osztályöntudatra ébredése

Így a kapitalizmusban a termelőerők szétválnak a kapitalistákra, a termelőeszközök tulajdonosaira és a dolgozó proletár termelő emberekre, ami a szocializmusban kollektív formában egyesül.

A polgári demokráciában működő kapitalizmus a működési módja miatt bérrabszolgatartó társadalom. Így a demokráciája is ezen a szinten valósulhat csak meg. Azonban a kapitalizmus minden formája csak bérrabszolgatartó társadalmi forma lehet, így a demokráciája a látszattól egészen a tagadásáig terjedhet.

A kapitalizmus a működési módja miatt a dolgozók proletárok, nem rendelkeznek termelőeszközzel és valójában semmilyen hatalommal sem. Ilyen körülmények között a demokrácia csak formális, a demokrácia látszata lehet csupán. Valójában mivel a bérrabszolga az a beszélőszerszám, így mint minden szerszámnak a demokráciára semmi szüksége sincs, ezért nem is valósulhat meg.

A proletár bérrabszolga beszélőszerszámok a kapitalizmus semelyik formájában sem rendelkeznek és nem is rendelkezhetnek sem gazdasági sem politikai hatalommal. A kapitalizmus törvényhozásban a beszélőszerszám osztályérdekei csak mint a szerszámé szerepelnek, az üzemeléséhez szükséges törvényekkel, az osztályellenségeinek megfelelően szabályozottan.

Ehhez persze a kapitalizmusnak a proletárok megfelelő beszélőszerszám tudatát is ki kell alakítania, amihez minden lehetősége meg is van, egészen a társadalmi katasztrófáig, ami azonban elkerülhetetlenül bekövetkezik. Ekkor azonban egy csapásra osztályöntudatra ébrednek a beszélőszerszámok és a marxista-leninista-sztálinista vezérfonalán álló kommunista párt vezetésével öntudatos emberré válnak és jön a társadalmi forradalom. Volt már ilyen és lesz is ilyen!

A demokrácia a kapitalizmusban

A kapitalizmusban legfeljebb csak formálisan működő látszatdemokrácia valósulhat meg az élősködő kisebbség érdekének alárendelten, a gazdasági modell mást nem tesz lehetővé, mert valójában antagonisztikusan megoszlik az emberiség élősködőkre és beszélőszerszámokra. Mert a kapitalizmus még csak az ember-állatnak gondolkodó állat korszaka, a bérrabszolgatartó társadalmi forma.

Ezért a kapitalizmusban alapvetően még csak a gondolkodó állat lehet az ember-állat, mert az emberiség túlnyomó többsége alacsonyabb rendű beszélőszerszám csupán, és az emberiség gondolkodóképessége alapvetően még csak a szerszámkészítésre és a működtetésére terjed ki. A kollektív termelési viszonyok helyett az individualizmus a meghatározó, ami szélsőségesen megosztott emberiséget hozott létre, ami így mégy csak a gondolkodó állat színvonala lehet.

A kapitalizmus alapvető dolgozója a proletár, akinek nincs termelőeszköze, a munkaerejét bocsájtja áruba a tőkéstől kapott munkabérért, ami szükséges ahhoz, hogy folyamatosan beszélőszerszám lehessen. A proletár

munkabére az előállítási és működtetési költsége, mint a szerszámoké, így lesz a proletár olyan, mint egy szerszám, a beszélőszerszám. A szerszámnak, a beszélőszerszámnak értelmetlen a demokrácia, a hatalomban való részvétel, ezért nem is valósul és nem is valósulhat meg. Így azonban a kapitalizmus még csak a gondolkodó állat korszaka lehet, ezért a demokráciája is csak ennyi lehet.

A beszélőszerszám demokráciája hasonló, mint az egyéb szerszámoké, de mivel ember, így az emberiség fejlődésével a civilizáció értékei rá is hatnak. A demokrácia, az emberi jogok, a szabadságjogok fejlődése a társadalmi tudatba jutottak és a beszélőszerszám embert is ezen értékek elérésére sarkalja, de a kapitalizmusban ez csak a beszélőszerszám színvonalán valósítható meg, így minden valódi demokrácia nélkül. Ennek fenntartására szolgál a szociális demagógia, az idealizmus tudománytalan butasága által képzelt világnézet szerinti társadalmi tudat.

A polgári demokrácia a kapitalizmus működési módja miatt következetesen nem alkalmas az emberi jogok és a szabadságjogok megvalósulására, mert bérrabszolgatartó társadalmi forma. Így csak nagyon alacsony színvonalon valósulhat meg a bérrabszolgák számára a demokrácia, így alapvetően formálisan, legfeljebb csak a látszata valósul meg, valóságos dolgozó osztály érdekérvényesítés nélkül.

A népi demokrácia út a szocialista demokrácia felé, ahol a következetesen objektív tudományos világnézet alapján céltudatosan, az emberi jogok és a szabadságjogok megvalósulása a cél. Azonban mivel a népi demokrácia osztálytársadalom, mégpedig kibékíthetetlen ellentétekkel rendelkező osztályok társadalma, ez magán hordozza a valódi demokrácia megvalósíthatóságának lehetetlenségét, korlátait is. Azonban ez már nagy lépés előre a gondolkodó emberré válás útján!

A nép demokráciában van kizsákmányolás és élősködés is, az élősködők érdeke a hatalom totális megszerzése, a demokrácia szűkítése a kizsákmányolók javára, mert a kapitalista modell ezt kívánja meg. A dolgozók osztályérdeke viszont az élősködés eltörlése, a munka szerinti elosztás megvalósítása, a valódi demokrácia (a szocialista demokrácia) erősítése, így az osztályharc is megmarad. Az osztályharchoz, a kapitalista osztály-önkényuralmi kísérlet vagy szándék letörésére azonban a proletárdiktatúra elkerülhetetlen, de a proletárdiktatúrát csak a marxista-leninista vezérfonalán járó kommunista párt vezetheti.

A nép demokráciában azonban a gazdaság gyors fejlesztése a cél, amihez nagymértékben az egyéni érdekeltségre alapuló gazdaság hatékonysága szükséges, ez nagy hajtóerőt jelent. Azonban nagy veszélyt jelent a kapitalista önkényuralomra törekvés, aminek az elkerülése, a megakadályozása a marxista-leninista vezérfonalát követő kommunista párt segítségével, világnézetével, a vezetésével megvalósulhat és csakis így valósulhat meg.

A nép demokráciában a termelőerőknek a társadalom érdekében már a társadalmi méretű tervgazdálkodásban kell működnie, de ennek megszervezésére, vezetésére csak a következetesen marxista-leninista vezérfonalán álló kommunista világnézettel rendelkező kommunista párt alkalmas. A kapitalizmus működési módjára alapuló világnézet erre alkalmatlan.

A nép demokráciában a termelőeszközöket következetesen a társadalom érdekében kell működtetni. Ehhez elkerülhetetlen a társadalom tervszerű szervezése, a magánérdek korlátozása a társadalom érdekében és a kollektivizmus kiteljesedése. Így a termelőeszközök a magán és kollektív érdekeltségben is a társadalom érdekének vannak alárendelve és a tervgazdálkodás alapján összehangoltan működnek a szükségletek kielégítésére.

Vajon ez a modell megvalósítható? Nemcsak egy idealizmus?

Kizsákmányoló és kizsákmányolt között rabló és kifosztott viszony van, az értelmes gondolkodó öntudatos emberek számára ez kibékíthetetlen ellentét. A birka módra nevelt tömegek, ami a gondolkodó állat korban valószínűleg elkerülhetetlen, ez nagy ellentmondásokat szül, akár a népi demokrácia, akár a kapitalizmus korában is. A szocializmusnak ezt meg kell haladnia, mert csak így lehet megvalósítani a valódi demokráciát, a szocialista demokráciát, ami nélkül a szocializmus előbb-utóbb elbukik.

A népi demokráciában a kizsákmányolás az élősködés nem szüntethető meg, de a társadalmi érdeknek megfelelően törvényesen korlátozva van. A magánérdekeltség a népi demokráciában a társadalom érdekében a tervgazdálkodással hatékony lehet. De a népi demokrácia vezetője csak a marxista-leninista vezérfonalon járó kommunista párt lehet. Minden egyéb a kapitalizmushoz, a kizsákmányoláshoz, a korlátlan élősködéshez, a kapitalista osztály-önkényuralomhoz és végül is a fasizmusra vezet.

„**A polgári demokrácia** feltételei között, amennyiben az kitart alkotmányos alapjai (parlamenti rendszer) mellett, törvényszerű a különböző politikai pártok létezése. A többpártrendszer részben több társadalmi osztály létezését, részben pedig egy-egy osztályon belül is különböző frakciók és csoportosulások meglétét tükrözi. … A burzsoá szociológusok és államtudósok többségének elméletei szerint a politikai pártok a nép akaratának kifejezői. A többpártrendszert tekintik a szabad demokratikus rendszer egyik alapelvének.” - Filozófiai kislexikon

„**A proletárdiktatúra** lényegét tekintve minden más diktatúrától eltérő diktatúra, s egyszersmind a demokrácia új, magasabb típusát jelenti. Szemben a polgári demokráciával, amely mindegyik tőkésországban valójában csak a kizsákmányolók demokráciája, a szocialista demokrácia minden dolgozónak, a nép túlnyomó többségének demokráciája. A proletárdiktatúrában a szabadságjogok formális elismeréséről (ahogyan ez a tőkés világban történik) áttevődik a súlypont annak tényleges biztosítására, hogy a dolgozók élhessenek is szabadságjogaikkal.” - A marxizmus-leninizmus filozófiája

„**A polgári demokrácia** a tőkés társadalmi rend politikai formája. A polgári demokráciában az államhatalom a burzsoázia kezében van (sokszor a földbirtokos osztállyal szövetségben). A polgári demokrácia nagy lépés volt előre a feudális társadalom önkényen és kiváltságokon alapuló államhatalmával szemben: a törvény előtti egyenlőség bevezetése, a végrehajtó- és törvényhozó hatalom szétválasztása, a képviseleti-parlamenti rendszer, a szabadságjogok (sajtó, gyülekezési, szólás-, vallásszabadság stb.), általában az ú. n. „elidegeníthetetlen emberi jogok” kihirdetése a szabadságjogok szűkebb vagy szélesebb kiterjesztését jelentette. Mégis a polgári demokrácia is lényegében nem más mint az uralkodó osztály vagy osztályok diktatúrája a dolgozók ellen és az „emberi jogok” nem igazán emberi jogok, mert a dolgozók számára legnagyobbrészt csak a papíron vannak meg (lásd az imperialista Amerikát). Leglényegesebb fogyatkozása az, hogy még a legszélesebb polgári demokrácia is csak formális demokrácia, vagyis érintetlenül hagyja a polgári magántulajdont és ezzel megörökíteni igyekszik a polgárok közt fennálló gazdasági egyenlőtlenségei, a kizsákmányolást és a gazdagok és szegények közt a polgári társadalomban fennálló és mindinkább elmélyülő szakadékot. A munkásosztály számára a polgári demokrácia az a harctér, amelyen osztályharca a burzsoázia ellen lefolyik. Ezért a munkásosztály számára nem közönyös, nyílt diktatúra lép-e a polgári demokrácia helyébe. A munkásosztálynak nem szabad a polgári demokráciát sem túlbecsülnie, sem lebecsülnie, hanem józanul értékelnie kell, mennyiben használhatja fel a maga osztályharcának céljaira. Ezért a munkásosztálynak ellene kell szegülnie minden kísérletnek, a polgári demokrácia nyújtotta szabadságjogok megnyirbálására vagy megszüntetésére, de ugyanakkor tudatában kell lennie annak, hogy a polgári demokrácia végeredményben mindig csak a burzsoázia uralmi eszköze a kizsákmányolás biztosítására.” - Idegen szavak marxista magyarázattal

„**A népi demokrácia** új-típusú demokrácia, amely a második világháború nyomán Európa számos országában, köztük hazánkban is, a polgári demokráciát vagy a fasizmust felváltotta. A népi demokrácia úgy gazdasági alapjában, mint politikai tartalmában lényegesen különbözik a polgári demokráciától, bár formailag megtarthatja a polgári demokrácia néhány jellemvonását, (a munkaeszközök magántulajdonát nem szünteti meg elvileg és általánosan, képviseleti-parlamenti rendszer, a parlamentnek felelős minisztérium stb.). A lényegesebb különbségek a polgári és népi demokrácia között a következők: 1. A gazdasági élet egyre növekvő szélességű területét az állam birtokába veszi; 2. megszünteti a nagybirtokrendszert; 3. az államhatalom tényleg a nép, a munkásosztály és a parasztság kezében van; 4. a parlamenti rendszer nem a pártok ellentétes versengésén, hanem a szövetséges pártok együttműködésén alapszik; 5. a szabadságjogok tényleg a dolgozók szabadságát biztosítják, nem pedig a nép és a demokrácia ellenségeinek szolgálnak eszközül a nép gazdasági és politikai elnyomására. Így a népi demokrácia előkészíti az átmenetet a szocializmusba és megteremti ennek az átmenetnek az alapjait.” - Idegen szavak marxista magyarázattal

„**Osztályharc**: olyan osztályok közötti harc, amelyeknek érdekei összeegyezhetetlenek vagy ellentmondanak egymásnak. A rabszolgatartó társadalomtól kezdve minden társadalom története osztályharcok története. A marxizmus-leninizmus az osztályharc tudományos magyarázatát adja. Kimutatja, hogy az osztályharc az antagonisztikus osztályokra bomlott társadalom fejlődésének hajtóereje. Bebizonyítja, hogy a polgári társadalomban az osztályharc szükségszerűen a proletariátus diktatúrájához vezet, melynek célja az osztályok megszüntetése: az osztály nélküli kommunista társadalom megteremtése.” - Marxista fogalomlexikon

„**Osztályok**: „Osztályoknak az emberek nagy csoportjait nevezik, amelyeknek a társadalmi termelés történetileg meghatározott rendszerében elfoglalt helyük, a termelési eszközökhöz való (nagyrészt törvényekben szabályozott és rögzített) viszonyuk, a munka társadalmi szervezetében játszott szerepük, következésképpen a társadalmi javak rendelkezésükre álló részének megszerzési módjai és nagysága tekintetében különböznek egymástól. Az osztályok az emberek olyan csoportjai, amelyek közül az egyik eltulajdoníthatja a másik munkáját, annak következtében, hogy a társadalmi gazdaság adott rendszerében különböző a helyzetük.” (Lenin művei).” - Marxista fogalomlexikon

11

A szocializmus, a szocialista demokrácia, a kommunizmus

A szocializmus a kommunista társadalom első foka!
A szocializmus csirái megvannak már a kapitalista rendben!
A szocializmus alapelve: mindenki képességei szerint, mindenkinek munkája szerint!

A szocializmushoz szükséges termelőerők alapvetően az individualizmussal az egyéni érdek hajtóerejével a kapitalizmus fejlődésével jönnek létre. Amíg a termelőerők nem eléggé fejlettek, addig az individualizmus, a verseny az egyéni érdek hajtóerejével, alapvetően a kapitalizmus a legkedvezőbb a létszükségletek bővítésére, a termelőerők fejlesztésére.

A kapitalizmusban a termelés a termelőeszközökkel munkamegosztásban kollektív formában történik, azonban a termelőeszközök magántulajdonban a magánérdekeltségében működnek, így a termelőeszközök fejlődését a kizsákmányolók egyéni érdeke, a verseny, az élősködése motiválja. A kapitalizmusban a társadalom érdeke az egyéni érdeknek van alárendelve, de a kapitalisták profitérdeke a meghatározó.

A termelőerők gyors fejlesztésére a kapitalista modell mellőzésével a Szovjetunió marxista-leninista pártja Sztálin vezetésével a szocializmus gazdasági-politikai modelljében is képes volt. Mao Ce-tung tisztelte Sztálint és sokat tanult tőle, vezetésével Kína mégsem a szovjet úton fejlesztette hatalmassá a termelőerőket, hanem a népi demokrácia formájában. Két modell két hatalmas ember, akik az emberré válás irányába vitték előre az emberiséget.

A kapitalista modell hatékonyan fejleszti a termelőerőket

Azonban a termelőerők fejlesztésére a szocializmushoz szükséges szintre a kapitalizmus működési módja minden hibájával együtt ehhez nagyon kedvező, nagy haladás volt a feudalizmushoz képest szinte minden vonatkozásban. Az emberi jogok, a demokrácia, a szabadságjogok, a jogállami forma, a hatékony termelési mód alapjainak a megvalósulása a kapitalizmusban kezd kifejlődni.

„**Individualizmus**: a burzsoá ideológiára és erkölcsre jellemző alapelv, amely az egyes személy érdekeit szembeállítja a társadalom érdekeivel; az egyéniség bálványozása, előtérbe helyezése. Olyan magatartás, amelyre jellemző az önös érdekek mindenek fölé helyezése, az önzés, a kapzsiság, a közösséggel való szembehelyezkedés. Az individualizmus valamennyi formájában idegen a szocializmustól, amely a kollektivizmust állítja vele szembe." - Marxista fogalomlexikon

A termelőerők fejlődése igényli a társadalmi forma változását

A termelőerők fejlődésével a kapitalista modell hibái egyre élesebben jelentkeznek és gátolják az emberi társadalom fejlődését. A kapitalizmusban a fejlődés alapja, a hajtóereje az individualizmus, miközben a kollektivizmus, a szocializmus lehetősége és szükségszerűsége egyre intenzívebben hat.

Azonban a kapitalizmusnak nem érdeke a társadalom fejlődése szocializmusba, így azonban szükségszerűen marad a társadalom megállíthatatlan rothadása, ami elkerülhetetlenül válságokba, katasztrófákba, háborúkba, világháborúkba, népirtásokba sodorja az emberiséget. Mivel azonban a lét határozza meg a tudatot, ezért a kapitalizmus kénytelen a hatalma, az élősködők, a modell védelmében fasizmussal harcolni a társadalmi fejlődés, a szocializmus ellen.

„**Forradalom**: társadalmi forradalom: az osztályharc legmagasabb formája, az osztálytársadalom fejlődésében törvényszerűen bekövetkező szakasz, amelyben a fejlettebb, magasabb rendű társadalmi-gazdasági alakulat (fegyveres vagy békés eszközökkel) felváltja az elavult társadalmi rendszert, a hatalom a régi reakciós osztály kezéből a haladó osztály kezébe megy át, s ily módon megnyitja a társadalom továbbfejlődésének útját. A forradalom szükségszerű a fejlődő termelőerők és a fejlődés gátjaivá vált régi termelési viszonyok közötti ellentéten alapszik. A forradalom megoldja azt az ellentmondást: új termelési viszonyokat teremt, amelyek szabad utat nyitnak a termelőerők további fejlődésének." - Marxista fogalomlexikon

Ezek a hibák a kapitalista modellben alapvetően a valódi demokrácia hiánya és megvalósíthatatlansága, a kapitalista uralkodóosztály osztály-önkényuralma a hatalmának a védelmében a fasizmus különböző formáival, a népgazdaság, sőt a világgazdaság társadalmi méretű tervgazdálkodásának megvalósíthatatlansága, a szélsőségesen megosztott világ embertelensége, a törvényes erkölcsös élősködés, a felsőbbrendű erkölcs, a fajelmélet, a holokauszt, az elkerülhetetlen katasztrofális válságok, a rabló háborúk, sőt a világháborúk. Ez a kapitalizmus rothadásának az eredménye!

Az emberiség léte azonban az individualizmussal már veszélybe került, mert egyre nehezebben tud uralkodni a fejlett termelőerők adta lehetőségeken és a hatalmas rombolóerők felett, amely alapvetően kevesek egyéni érdekét szolgálja és az emberiséget, a többséget kizárja a hatalomból.

A fejlett kapitalizmusban az emberiség reális szükségletei kielégítésének a megvalósulása egyre inkább messze elmarad a fejlett termelőerők adta lehetőségekhez képest, mert nem ez a célja a kapitalista modellnek, hanem az egymással versengő kapitalisták profitja, hatalma, ezért élősködnek az egymással versengő kapitalisták a még csak a beszélőszerszám színvonalán létező emberiségen.

A termelőerők fejlődésével azonban a kollektivizmus, a valódi demokrácia igénye szükségszerűen erősödik. A kapitalizmus azonban a működési módja miatt, az individualizmus védelme érdekében fasizmussá fejlődött. Veszélybe került az emberiség léte, de változni kell a valódi demokrácia, a kollektivizmus, a szocializmus irányába, mert baj lesz, a fasizmussá fejlődött kapitalizmus útján továbbhaladva kipusztul az emberiség.

A szocializmus hatása az ellenforradalomra

Az emberiség (a gondolkodó anyag) fejlődésében azonban a kapitalizmus elkerülhetetlen, mert ez az emberré válás útja, a szocializmushoz vezető út. A Szovjetuniónak és a népi demokráciáknak azonban szocializmus építése alatt még a kapitalizmusra, a polgári demokráciára jellemző gazdasági, világnézeti feladatokat is fel kellett vállalnia, amit sikeresen megtett, még akkor is ha az ellenforradalom végül is legyőzte. Az ellenforradalom a kapitalizmussal ugyanoda már nem térhetett vissza, hordozza a szocializmus szemléletét, néhány értékét, akárhogyan is próbálják azt elnyomni.

Az emberré válás haladó polgári gondolkodói

A polgári demokrácia haladó gondolkodói az emberiség legnagyobbjai voltak, munkájukkal hatalmas segítséget adtak az emberré váláshoz, de a kapitalizmusban ez még teljességében nem valósulhat meg, az individualizmus ezt nem teszi lehetővé. Így csak alacsony szinten valósulhatnak meg a demokratikus szabadságjogok, az emberi jogok, a jogállamiság, viszont szinte egyáltalán nem valósul meg a szabadság, egyenlőség, testvériség, a valódi demokrácia, mert az emberiség túlnyomó többsége beszélőszerszám, így csak a gondolkodó állat színvonalán élhet. Mert a kapitalizmusban a valódi demokrácia csak demagógia lehet.

A kapitalizmusban az elérhető jövedelem nagysága alapvetően a termelőeszközökhöz való viszonytól függ és nem a ráfordított munkától, azonban ez az alapja a társadalmi osztály megosztottságnak is, bár az értékesebb több hasznot hozó bérrabszolga jövedelme nagyobb. A kapitalizmusban az elérhető jövedelem szélsőségesen megoszlik az élősködő kapitalisták javára és az őket kiszolgáló dolgozó proletárok között.

A kapitalizmusban a szabadságjogok és az emberi jogok, a demokrácia ennek a modellnek lehetőségéig tart, amit alapvetően meghatároz a termelőeszközök magántulajdonának szentsége, az ezen az alapon az élősködés és az ehhez szükséges bérrabszolgaság. Így a proletár bérrabszolga az beszélőszerszám, az élősködőknek csak termelési költség, hasonlóan a többi szerszámhoz, ezért a szabadságjoga, az emberi joga, a demokráciája ennek megfelelően alakul.

„**Kommunizmus**: a kapitalista társadalmat felváltó társadalmi-gazdasági alakulat, a munkásmozgalom végcélja. Fejlődésének több szakasza van: alsó foka a szocializmus, felső foka a kommunizmus. Elméletileg Marx és Engels alapozta meg. … a kommunizmus: Osztály nélküli társadalmi rendszer, amelyben a termelési eszközök egységes köztulajdonban vannak, ahol megvalósul a társadalom valamennyi tagjának teljes társadalmi egyenlősége … (megvalósul a) Mindenki képességei szerint, mindenkinek a szükségletei szerint (elv)” - Marxista fogalomlexikon

A szocializmus az emberré válás egyetlen lehetősége

A szocializmusban a kapitalizmustól örökölt fejlett termelőerőkkel, a kollektivizmussal szervezett társadalomban már lehetővé válik a mindenki számára a munkája szerinti értékelés, ezen az alapon a részesedése a társadalom tagjai által termelt javakból és megszűnik az élősködés.

Csak a szocializmus alkalmas az emberi méltóság megvalósulására, a bérrabszolgaság megszüntetésére, a kapitalizmusban ez lehetetlen, mert beszélőszerszám társadalmi forma. A szocializmusba való átmenetre azonban a legalkalmasabb a népi demokratikus forma, bár a kapitalizmus megfelelő szintre fejlődésével akár ki is maradhat. A Szovjetunióban ezt nem lehetett megvalósítani, de Sztálin vezetésével, a kapitalizmus modell teljes megszüntetésével mégis hatalmasat fejlődött, világhatalom lett.

A szocializmus-kommunizmus azonban az emberiség megmaradása, emberré válása érdekében elkerülhetetlen. Mert a kapitalizmus individualizmusra épülő gazdasági modellje, működési módja nem teszi lehetővé társadalmi (világ) méretekben a társadalom (az emberiség) szükségleteire tervgazdálkodással a termelés megszervezését, a háborúk elkerülését, a valódi demokráciát és szélsőségesen antagonisztikusan embertelenül megosztotta az emberiséget és ennek a modellnek a védelmében fasizmussá változott, ami elpusztíthatja az emberiséget.

A kapitalizmus még csak az emberiség gondolkodó állat korszaka lehet

A kapitalizmus a beszélőszerszámokon élősködők társadalma, kapitalista osztály-önkényuralom, ami így még csak az emberiség gondolkodó állat színvonala lehet. A szocializmus-kommunizmus formában az ember-állat a gondolkodó állatból a gondolkodó emberré válik, ami így már képes az emberiséget megmenteni a pusztulástól, mert következetesen objektív tudományos világnézet alapján emberségesen szervezett társadalmi forma.

A kapitalizmus világnézeti, politikai rothadása, a kizsákmányoló élősködő felsőbbrendű rabló erkölcse, és az ezzel együtt járó, az egész emberiségre kiterjedő valódi gazdasági-politikai-társadalmi egyenjogúságra alapuló demokrácia hiánya, lehetetlensége, előbb-utóbb hatalmas világméretű katasztrófába és talán a pusztulásba is viheti az emberiséget.

A szocialista demokrácia a valódi, a gazdasági-politikai-társadalmi egyenlőségre alapuló demokrácia, ami a kollektivizmussal a dolgozó nép demokráciája, ahol mindenkit a munkája alapján értékelnek, nincs élősködő, nincs kizsákmányolás, ami azonban a szocializmus gazdasági-politikai modellje nélkül megvalósíthatatlan.

A valódi a gazdasági-politikai-társadalmi egyenlőségre alapuló demokrácia

Az emberiség számára a valódi demokrácia csak a gazdasági-politikai-társadalmi egyenlőség alapján valósulhat meg. Mert, ha nem valósul meg a gazdasági, a politikai, a társadalmi egyenlőség, akkor az emberek között alárendeltség (társadalmi rendiségi forma) van, az egyik ember szükséglete, érdeke, léte, emberi méltósága alárendelődik a másik érdekének, hasznának, élősködésének. A gazdasági-politikai-társadalmi alárendeltségben az érdekképviselet korlátozódik, ami lehetetlenné teszi a valódi demokráciát.

A kapitalizmusban a működési módja miatt nem valósulhat meg a gazdasági-politikai-társadalmi egyenlőség, mert a proletár dolgozók, az értékek létrehozói csak beszélőszerszámok lehetnek. A polgári demokráciában működő kapitalizmus beszélőszerszám társadalmi forma - hasonlóan a demokráciát elvetőhöz -, ezért lehetetlen a valódi demokrácia megvalósulása, nem is valósul meg.

A szocializmusban a dolgozók számára a szocialista demokrácia, a valódi demokrácia azonban tudatosan, következetesen az objektív tudományos társadalmi világnézetre alapulva valósul meg, a marxista-leninista-sztálinista és a Mao Ce-tung vezérfonalán járó kommunista párt vezetésével.

Amíg fejletlenek a termelőerők, addig nem lehet megvalósítani a szocializmust. A Szovjetunióban ennek érdekében a termelőerők gyors fejlesztését a Sztálin vezette kommunista párt a körülményekhez alkalmazkodva sikeresen oldotta meg. Követői azonban nem tudtak a körülményeknek megfelelően változni, erre csak a Mao Ce-tung vezette Kínai kommunista párt volt alkalmas, aki még csak a népi demokráciát valósította meg, de azt sikeresen.

A szocializmusban a termelőeszközök kollektív tulajdonban vannak és társadalmi, (világméretű) tervgazdálkodással a társadalom (az emberiség) szükségletei érdekében szervezetten munkamegosztásban működnek. A népi demokráciában a termelőeszközök kollektív és kapitalista tulajdonban a népgazdaság szükségleteinek megfelelően tervgazdálkodással működnek a kommunista párt vezetésével.

A szocializmus-kommunizmus a következetesen objektív tudományos világnézetre, a marxizmus-leninizmusra alapozottan szervezi a társadalmat. A marxista-leninista (sztálinista, maoista) kommunista párt a dolgozók pártja, következetesen a tudományos világnézet alapján a dolgozókból, a kommunizmus híveiből verbuvált élcsapat, végcélja a szocializmus, majd a kommunizmus felépítése.

A **kommunista párt** a dolgozók, a kommunisták élcsapata, mert a marxizmus-leninizmus (sztálinizmus, maoizmus) világnézetének tudományával felvértezve alapvetően a dolgozók osztályérdekének, a népi demokráciában a demokrácia védelme érdekében a dolgozóosztályok, a kommunista világnézetűek legöntudatosabb tagjaiból kerülnek ki.

A **kommunista párt** végcélja a kommunizmus, az osztály nélküli társadalom megvalósítása. Ehhez a körülményeknek megfelelően a népi demokrácián, a szocializmuson át vezet az út.

A szocializmusban csak a marxista-leninista (sztálinista, maoista) vezérfonalon járó kommunista párt vezetheti a szocializmus építését, vehet részt a hatalomban, a szükségletnek megfelelően a dolgozók érdekében működő proletárdiktatúrával kizárja a kapitalizmus híveit a hatalomból. A kapitalizmus bérrabszolgatartó embertelen élősködő társadalmi forma, a szocializmusban az erre törekvő hívei kárt okoznak az emberiségnek, ezért a szocializmusban nem vehetnek részt a demokratikus hatalomban.

„**szocializmus**: A szocializmus szó eredetileg azt a társadalmi tant jelenti, mely a munkásosztály felszabadítását, az osztályok megszüntetését, a termelőeszközök társadalmi tulajdonba való vételét hirdeti. … mint társadalmi forma a szocializmus a kommunista társadalom első foka, tehát a marxista-leninista pártok célja … A szocializmusban a termelőeszközök magántulajdona megszűnik s a társadalom gazdasági alapjául a gazdaság szocialista rendszere, a munka és termelési eszközök szocialista, kollektív tulajdona szolgál. A kizsákmányoló osztályokat kiküszöbölik, az ember ember általi kizsákmányolását megszüntetik. … A társadalom gazdasági életét a népgazdaság állami terve határozza meg és irányítja. A munkára, tanulásra és pihenésre való jog minden dolgozó számára biztosítva van. A munka mindenkinek kötelessége és becsületbeli ügye. A szocializmus alapelve, hogy mindenki képességei szerint dolgozik és a társadalomtól az általa teljesített munka szerint kap fogyasztási javakat. … A szocializmus csirái megvannak már a kapitalista rendben és annak ellentmondásai következtében fejlődnek tovább. … A kapitalizmusból a szocializmushoz vezető út Engels szerint a következő: „A proletariátus megragadja a közhatalmat és e hatalom segítségével a burzsoázia kezéből kisikló társadalmi termelőeszközöket köztulajdonná változtatja. Ez aktus által a termelőeszközöket megszabadítja addigi tőketulajdonságuktól és társadalmi jellegük érvényre juttatására teljes szabadságot ad. Most már lehetővé válik egy előre meghatározott terv szerinti társadalmi termelés”. - Filozófiai kislexikon

„**A szovjet demokrácia** vagy **proletár demokrácia** a demokrácia legmagasabb formája az osztálytársadalmon belül, a szocialista társadalom demokráciája. A szovjetdemokrácia nem formális demokrácia többé, mert a termelőeszközök legfontosabbjai (föld, bányák, ipari üzemek) az állam tulajdonában vannak; mindenfajta kizsákmányolás megszűnt és lehetetlenné vált; a társadalmi szervezetben, amelyen nyugszik, nem ismer ellentétes osztályokat, hanem barátságos együttműködést a társadalom két alapvető osztálya, a munkásság és szövetkezeti (kolhoz) parasztság között. Az államhatalom eleinte a munkásság kezében van, később a szövetséges két osztály, vagyis a dolgozó nép kezében. A parlamentáris-képviseleti rendszert felváltotta a szovjetrendszer, amelynek lényege, hogy a népet nem képviselők képviselik, hanem a nép politikai öntevékenységének szervei. A szovjet demokrácia megszünteti a munkanélküliséget, a válságokat, minden nemű és fajta elnyomást, legfontosabb feladata a szocializmus felépítése és az átmenet a kommunista társadalom magasabb fokába. A szovjetdemokráciában „nem a vagyoni helyzet, nem a nemzeti leszármazás, nem a nem, nem a szolgálati viszony, de minden polgár egyéni képessége és személyes munkája határozza meg társadalmi helyzetét” (Sztálin). **Alapelve**: „mindenki képességei szerint, mindenkinek munkája szerint”.” - Idegen szavak marxista magyarázattal

„Mind **a szocializmusban**, mind **a kommunizmusban** a termelési eszközök társadalmi tulajdonban vannak. A kommunista társadalom mindkét fokán a társadalom alapja a termelési eszközök társadalmi tulajdona. Tehát sem a szocializmusban, sem a kommunizmusban nincsenek magántulajdonban termelési eszközök. A termelőerők jellege és a termelési viszonyok mindkét fokon teljes összhangban vannak. … Nincs kizsákmányolás, nincs nemzeti, faji, vallási stb. elnyomás. … A szocializmusban és a kommunizmusban a termelés célja egyaránt az egész társadalom állandóan növekvő anyagi és kulturális szükségletei maximális kielégítésének biztosítása. … Mind a szocializmusra, mind a kommunizmusra az egész népgazdaság tervszerű, arányos fejlődése jellemző. … A szocializmusban a munka szerinti elosztás törvénye érvényesül, a kommunizmusban viszont a szükségletek szerinti elosztás törvénye fog uralkodni.” - A szocializmus politikai gazdaságtana

Az élővilág, az ember, és a társadalom fejlődése

A szabadság a felismert szükségszerűség és az ember ezzel összhangban álló cselekvése!
A dialektikus materializmus kimutatja, hogy a világ anyagi jellegű!
Evolúció és Revolúció a fejlődés elválaszthatatlanul összetartozó oldalai!

Az ember (az ember-állat) élőlény az állatvilágba tartozik. A legerősebb fegyvere, lehetősége az életben maradásához a gondolkodóképessége, a társadalmi léte, a következetesen objektív tudományra alapozott világnézete.

„A **gondolkodás** az elme azon cselekedete, aminek célja a megoldáskeresés különböző problémákra." „Az ember társadalmi lény; közösen végzett munka, a tagolt beszéd és gondolkodás jellemzi. Mindezek révén képes a világ megismerésére és átalakítására. Rendszertani szempontból az emberi nem az állatok országába, a főemlősök rendjébe, a hominidák (Hominidae) közé tartozik. … **Emberek és állatok**: Az ember elsősorban abban különbözik az állatoktól, hogy nemcsak felhasználja a természet erőforrásait, hanem a termelés folyamatában a természetet a maga szükségletének megfelelően át is alakítja. A termelés, amely az ember létfeltétele, minden korban társadalmi, így az ember társadalmi lény. Ugyanakkor az ember hasonlít is az állatokhoz. Sokáig nevetségesnek tartották az ember állatvilágból való származását, és még ma is vannak, akik elutasítják ezt. Az ember biológiai késztetésein túllépve képes befolyást gyakorolni saját érzelemvilágára is. Fejlődésre törekszik, mert tökéletlen, és tökéletlenségét érzi is."

Az ember-állat csak a gondolkodásával, a társadalmi létével, a következetesen objektív tudományos világnézetével képes a világ megismerésére, felfedezni a természet és a társadalom törvényeit, ezen tudás birtokában felhasználni azt a létfeltételeinek minél magasabb színvonalú kialakítására, biztonsága védelmére.

Az emberiség a megismert természeti és társadalmi törvények segítségével, a társadalmi forma fejlődésével, a társadalom tudatosabb szervezésével egyre-másra már nem a vak véletlen szerint, hanem a megismert természeti és társadalmi törvényeknek megfelelően cselekedve, csak azok tudatos felhasználásával védheti meg a létérdekeit.

Ehhez azonban már elkerülhetetlen a következetesen objektív tudományos világnézet, a marxizmus-leninizmus-sztálinizmus-maoizmus vezérfonalán gondolkodó, azt továbbfejlesztő és ezek szerint cselekvő társadalmi formák, a népi demokrácia, a szocializmus, a kommunizmus.

A kapitalizmus túlfejlődött, a védelmében fasizmussá vált, nem a következetesen objektív tudományos a világnézete, éppen hogy nem, így a társadalmi katasztrófák egyre súlyosabban jelentkeznek, ez azonban fokozottan igényli a társadalmi forma változását.

A szabadság a felismert szükségszerűség!

Cselekedni a felismert törvényszerűség alapján célszerű, mert különben előbb-utóbb a katasztrófa lesz a vége. Azonban a természet törvényei ellen cselekedni nem lehet, bár a dolgok - főleg a társadalomban - összetetten jelentkeznek, így sokszor nehéz ezt észrevenni, felismerni, azonban ez idővel mindenképpen kiderül.

Az emberi társadalomban azonban mivel önállóan gondolkodó és cselevő emberek közössége, a természet törvényeinek a megvalósulása a társadalmi törvények alapján történik, akár tudnak róla, akár nem, akár felismerik ezt akár nem. A felismerés és annak megfelelő cselevéssel azonban a hibák, a válságok, a katasztrófák csökkenthetők, akár elkerülhetőkké válhatnak.

„**A társadalmi törvényszerűség** tendenciaként való megnyilvánulása azt jelenti, hogy a törvények a társadalmi fejlődés alapvonalát határozzák meg, de nem ölelik fel és nem szabják meg eleve a véletlenek és eltérések sokaságát; a szükségszerűség éppen ezeken a véletleneken és eltéréseken keresztül tör magának utat mint törvény."

„**kollektivizmus** (lat. collectivus — összegyűjtött): a társadalmi élet és az emberi tevékenység elve, az individualizmus elletete." - Filozófiai kislexikon

A szocialista-kommunista modell vagy a pusztulás!

A társadalomban - kapitalizmusban is -, az individualizmus mellett szükségszerűen a kollektivizmus is hat, az ember társas lény, közös erővel, kollektívában alakítja a sorsát, közösségben, kollektívákban, munkamegosztással dolgozik, él.

A termelőerők működése a fejlődéssel egyre inkább világméretekben kollektív formában, munkamegosztásban történik. A kapitalizmus kezdetétől azonban a termelőerők dominánsan az individualista egyéni érdekeltség alapján fejlődtek világméretűvé, utat teremtve a kollektivizmusnak.

A termelőeszközök mára már világméretekben munkamegosztással, így valójában kollektív formában működnek, de individualista érdekeltségben, ami az ellentmondásaival lassan szétfeszíti, rothasztja a termelőerőket, a társadalmat. Az emberiség létérdeke ellenére a rothadó kapitalista individualista gazdasági-társadalmi modellt világméretekben a kapitalista osztály-önkényuralommal a fasizmus védi.

Ezért a termelőerők fejlődésével, az egyensúly helyreállításához, a kibékíthetetlen ellentétet okozó individualizmus modellt fel kell váltania a kollektivizmus gazdasági-társadalmi modelljének, mert ez lehetőséggé sőt szükségszerűséggé is válik. Így a kapitalizmust a szocializmusnak kell követnie, ha fejlődőképes, ha életképes az emberiség, az alternatíva csak a katasztrófa, csak a pusztulás lehet.

A kapitalista modell lehetséges határa

A termelőerők fejlődésével az individualista kapitalista gazdasági modell előbb-utóbb a robotok térnyelésével, általánossá válásával értelmetlenné válik, mert a termelést alapvetően a robotok végzik csekély emberi beavatkozással. Így szükségtelenné, feleslegessé válnak a beszélőszerszámok, amit a kapitalista modellnek el kell takarítania az útjából. A felesleges profitot nem termelő beszélőszerszám emberekre nincs szüksége a kapitalizmusnak, elpusztítja őket. A kapitalista-fasizmus a végén összeroppan, mint egy szupernóva, minden ezzel járó pusztításával együtt. Ezt lehet, hogy a föld gondolkodó anyaga nem éli túl.

A robotok elterjedésével a világgazdaságban minden dolgozó emberi munkaerő szükséglete drasztikusan csökken, ezért az értékek létrehozásában a proletár bérrabszolga beszélőszerszám feleslegessé válik. Ha erre a fejlődésre egyáltalán képes lehet a kapitalizmus, mert a kapitalizmus bérrabszolgaság nélkül nem létezik és ennek megszűnése megfosztja a kapitalizmus életterét. Ezért a kapitalista modell a robotok általánossá válásával értelmetlenné válik.

Az emberiség többségére a robotok általánossá válásával a kapitalista világméretű önkényuralommá fejlődött hatalomnak nem lesz szüksége, mert nem hoznak hasznot, így nem lehet felettük élősködni sem, feleslegesek lesznek a tőke számára, ez azonban a fasizmussal az ember milliárdok kiirtásra vezethet. A bőség lehetőségét a kapitalizmus a fasizmussal a pusztulásba viszi, így azonban az emberiség visszafejlődik a gondolkodásra sem képes állatvilágba.

Ez a kapitalizmus határa, az emberi civilizáció vége!?

De van kiút! Csak gondolkodni kell, gondolkodó emberré kell válnia az emberiségnek!

Az emberiség a kollektivizmus, a szocializmus-kommunizmus nélkül elpusztul!

Az ember csak a társadalomban, az embertársaival munkamegosztásban kollektíven együttműködve képes egyre magasabb színvonalon a létfeltételek megteremtéshez szükséges termelőeszközöket fejleszteni és azt a működésben, a termelésben, a létfeltételek megteremtésében felhasználni.

A kapitalizmus elkerülhetetlenül a fasizmusba fejlődik!

A magasan fejlett termelőerők, majd a robotok feletti uralmat azonban már csak a valódi demokráciában (világméretekben) kollektív formában lehet megvalósítani, mert az individualizmus világában, a kapitalista osztály-önkényuralomban az egyéni érdekek harca az erőforrások, a hatalom feletti uralomért előbb-utóbb a katasztrófába, sőt a pusztulásba vezet. A válságok, a háborúk és a világháborúk, a fajelmélet, a népirtások, a holokauszt, az imperializmus, a fasizmus is az individualizmus megjelenési formái.

Az emberi társadalomban a magas szintű együttműködésre a leghatékonyabb, így a legfejlettebb a legemberségesebb a kollektív forma, de ehhez a termelőeszközök fejlődésével, a társadalom evolúciójával meg kell érnie a feltételeknek, addig sajnos az egyéni érdek, az individualizmus a meghatározó. A kapitalizmusban ez a termelési eszközök magántulajdona alapján, az ehhez szükséges hatalmi viszonyokban, a beszélőszerszám, a bérrabszolgaság embertelenségében valósul meg.

A társadalom törvényei

A természet törvényei az anyag minden formájára, az élőlényekre, a gondolkodó anyagra, a társadalomra, a társadalomban élő emberekre is érvényesek, az emberiség is csak ennek megfelelően cselekedhet, csak ennek van értelme, mert minden más előbb-utóbb a katasztrófába vezet.

A természeti és a társadalmi törvények következetesen objektív tudományán alapuló világnézetét a marxizmus-leninizmus-sztálinizmus-maoizmus vezérfonala képviseli, ami a dialektikus és történelmi materializmus, amely a következetesen objektív tudományos módszer alapján való gondolkodás és cselekvés.

A társadalomban élő gondolkodó anyagra, az emberre, a társadalomra, ami a legfejlettebb ismert anyagi forma, a természet törvényeinek a társadalomra - mint anyagi formára -, érvényes törvényei hatnak. Ezek a természet társadalmi törvényei, ami a történelmi materializmus, a társadalom anyag tudománya.

Az élőlények meghatározó érdeke a saját léte, így az ember számára is ez a legfontosabb. Az ember azonban csak a társadalomban lehet valóban ember, ezért a társadalom szerkezete, működési módja, formája alapvetően meghatározza az emberek minőségét, méltóságát. Ezt leghatékonyabban a tudományos világnézettel, a

marxizmus-leninizmus-sztálinizmus-maoizmus vezérfonalán járó kommunista pártok vezetésével lehet megvalósítani.

A létfeltételeket az emberiség társadalmi munkamegosztásban a termeléssel, kollektív formában hozza létre. A termeléshez azonban termelőeszközökre van szükség, így aki birtokolja ezeket az meghatározza a létfeltételeket, alapvetően a saját érdekét előtérbe helyezve. Ez meghatározóan igaz az individualizmus egyéni érdekeltségére alapozott gazdasági-politikai modelljére, a kapitalizmusra, ahol a gazdaság célja a kizsákmányolók profitja, így a társadalom érdeke is csak a kisebbség érdek, mert ez csak mások, a többség rovására valósulhat meg.

A termelőeszközök alacsony színvonala a létfeltételek alacsony színvonalát teszi lehetővé, de mivel az embernek a saját léte a számára a meghatározó, így az ehhez szükséges megszerzéséért küzd, harcol. Az ember individualizmusa, az egyéni érdek ehhez nagyon megfelelő, ami a termelőerők elégtelen fejlettsége idején a kapitalista termelési modellben a leghatékonyabb. De ez még csak a gondolkodó állat, a beszélőszerszámok korszaka lehet.

A termelőerők fejlődésével azonban az individualizmusra alapuló modell már egyre inkább nem képes uralni a gazdasági-politikai-társadalmi erőket, a kapitalizmus rothadni kezd, így a katasztrófa katasztrófát követ, szenved és pusztul az emberiség. Válság válságot, háború háborút, világháború világháborút, népirtás népirtást követ a rothadó fasizmussá váló kapitalizmusban. A kiút ebből csak a kollektivizmus lehet a valódi a gazdasági-politikai-társadalmi egyenjogúságra alapuló demokrácia megszervezésével, ami a szocializmusban válik lehetővé.

Az emberré válás a termelőeszközök fejlődésével a gondolkodó állat segítségével, az individualizmussal lehetséges, ami azonban még csak az emberiség beszélőszerszám korszaka. Továbblépni az emberré válás irányába azonban a kollektivizmussal a gondolkodó emberrel, a valódi demokráciában a szocializmuson keresztül a kommunizmus megvalósításával lehetséges.

„**szabadság**: a felismert szükségszerűség és az ember ezzel összhangban álló cselekvése, a választás lehetősége és képessége az ember cselekvésében. Az objektív *törvények* megismerésén és felhasználásán alapul az emberek **szabadság**a a természet vonatkozásában is, amely együtt növekszik a tudományos és technikai haladással. A **szabadság** problémáját hagyományosan arra a kérdésre redukálták, hogy van-e az embernek szabad akarata. A marxizmus abból indul ki, hogy a történelmi szükségszerűség, amely végső soron az emberek társadalmi tevékenységének eredménye, magában foglalja — az emberek objektív létfeltételei által megengedett szélesebb vagy szűkebb határok között — mind céljaik, mind azok elérésere szolgáló eszközök megválasztásának **szabadság**át. … A **szabadság** annál nagyobb, minél inkább felismerik az emberek reális lehetőségeiket, minél több eszköz áll rendelkezésükre a kitűzött cél eléréséhez, minél inkább esnek egybe érdekeik az emberek nagy tömegei, a társadalmi osztályok érdekeivel és a társadalmi haladás objektív tendenciáival.” Filozófiai kislexikon

„**Evolúció és Revolúció**: a fejlődés elválaszthatatlanul összetartozó oldalait jelölő filozófiai kategóriák. Az evolúció a mennyiségi változások lassú, fokozatos növekedésének felel meg a jelenségek fejlődésében, a revolúció pedig a többé-kevésbé gyors minőségi változásnak. Az evolúció és a revolúció dialektikus materialista felfogása leküzdötte a lapos evolucionizmus (Spencer) metafizikus egyoldalúságát, amely a fejlődést a fokozatos mennyiségi változásokra korlátozta és lehetetlenné tette az anyag mozgásának megértését, de leküzdötte a katasztrófaelméletet is, amely tagadta a revolúció előkészítéséül szolgáló mennyiségi változások folyamatát, és vagy egy nagy személyiség akaratára (voluntarizmus), vagy a véletlenre, vagy a világ teremtőjére építette világmagyarázatát. A mozgás magába foglalja mind a mennyiségi fokozatosságot (evolúció), mind annak megszakadását (revolúció). A revolúció nem valamilyen önkényes elhatározás következménye, hanem objektív folyamat, amelyben „a feszültség legmagasabb fokára jutott” régi ellentmondások feloldódnak, s ezen a talajon keletkező jelenségek új ellentmondások harcának és megoldódásának következtében fejlődnek tovább. Ezért tarthatatlan a felületes evolúció elmélete, amely szavakban elismeri ugyan az új minőség megjelenését a fejlődési folyamatban, de végső soron tagadja a dialektikus önfejlődést, nem látja, hogy a revolúció feltételeit a megelőző evolúció magában rejti. Az evolúció és a revolúció lényegét más mai polgári ideológusok és revizionisták is kiforgatják, akik tagadják a társadalmi forradalom (revolúció) elkerülhetetlenségét. Az előbbiekben tárgyalt összefüggésen kívül az evolúció fogalmát a szó tágabb értelmében is használják, a fejlődés általában vett jellemzésére (pl. a szerves világ evolúciója); ebben az esetben az evolúció olyan mozgást jelent, amely a mennyiségi és minőségi változásokat egyaránt magában foglalja.” - Marxista fogalomlexikon

„Az **evolúció** az a folyamat, amelyben a biológiai populációk örökölhető tulajdonságai megváltoznak az egymást követő generációk során. Az evolúció folyamatának működése következtében az élővilág összetétele folyamatosan változik, a fajok folyamatosan átalakulnak, új fajok keletkeznek és halnak ki.”

„**társadalmi törvényszerűség:** a társadalmi élet jelenségeinek objektíve létező, szükségszerű, lényegi, ismétlődő összefüggése. … Mint a marxizmus megállapította, a törvények működése a társadalmi életben nem „tisztán” és közvetlenül nyilvánul meg, hanem többnyire tendencia alakjában, különböző erők ellentmondásos hatása következtében. A törvényeknek általában a „realitása csak a megközelítésben, a tendenciában, az átlagban van”. (Marx—Engels Válogatott levelek.) A társadalmi törvényszerűség tendenciaként való megnyilvánulása azt jelenti, hogy a törvények a társadalmi fejlődés alapvonalát határozzák meg, de nem ölelik fel és nem szabják meg eleve a véletlenek és eltérések sokaságát; a szükségszerűség éppen ezeken a véletleneken és eltéréseken keresztül tör magának utat mint törvény. A társadalmi élet egy-egy jelenségének megismerése során nagyon fontos, hogy ne csak egyedi vonásait állapítsuk meg, hanem azt az általánost is, amely a hasonló jelenségek egész sorának alapját képezi. A társadalmi fejlődésben ezen általános kiválasztásának kritériuma elsősorban a társadalmi-gazdasági alakulat fogalma, amely rögzíti a történelmi fejlődés azonos fokán álló különböző országok ismétlődő, közös vonásait. A társadalmi fejlődés törvényei sok tekintetben különböznek a természeti törvényektől. A társadalom törvényei kevésbé hosszú életűek, és mint az anyag legmagasabb rendű mozgásformájának törvényei, bonyolultságukban is különböznek a természeti törvényektől. A társadalmi törvények objektív jellege abban áll, hogy a törvényeket nem az emberek alkotják és nem is szüntethetik meg őket; érvényesülésük független attól, hogy kívánatosak-e az emberek számára vagy sem, megismerték-e őket az emberek vagy sem. A társadalmi viszonyok rendszerének objektív összefüggéseit, a társadalmi fejlődés objektív logikáját jelentik. A történelemben akarattal és tudattal bíró emberek cselekednek, akik maguk alkotják történelmüket. Minden ember tudatosan cselekszik, meghatározott célokat tűzve maga elé. Az a társadalmi eredmény azonban, amely az összes egyéni cselekvések, célok stb.” - Filozófiai kislexikon

„Marx és Engels … legyőzte az idealizmust, mert a dialektikus materializmust a társadalmi életre alkalmazva, megalkotta a történelmi materializmus elméletét. A történelmi materializmus elméletének alapvető jelentősége az, hogy a társadalomról és a társadalmi törvényekről szóló tanítást tudománnyá tette, amely a többi tudományhoz hasonlóan egzakt ismereteket nyújt, és képes előre látni az események menetét, a társadalmi fejlődés irányait. A történelmi materializmus elméletének kidolgozásában fontos szerepet játszott a kapitalista társadalom vizsgálata. A kapitalizmus, valamint a proletariátus és a burzsoázia osztályharca minden más alakulatnál jobban felfedte azokat az ellentétes anyagi érdekeket, amelyeken valamennyi osztálytársadalom antagonizmusa nyugszik. A burzsoázia kora, írta Marx és Engels a „Kommunista Kiáltványában, „egyszerűsítette az osztályellentéteket"; „a vallási és politikai illúziókba burkolt kizsákmányolást, a nyílt, szemérmetlen, közvetlen, szívós kizsákmányolással váltotta fel". A tőkés rend beható, objektív elemzése megdöntötte az idealista történelemfelfogást, s arra a megcáfolhatatlan következtetésre vezetett, hogy a társadalmi fejlődés fő mozgató erői nem az ész és nem az eszmék, hanem az anyagi szükségletek és az anyagi javak termelése. A kapitalista társadalom mozgatóerőinek vizsgálata az egész múltbeli történelemre is fényt derített. A burzsoá rend anatómiája bizonyos mértékig az egész előző társadalmi fejlődés anatómiájának nyitja lett. Marx és Engels kimutatta, hogy a természethez hasonlóan, a társadalom fejlődésében is objektív, az emberek tudatától és akaratától független törvények hatnak. Feltárták mindenfajta társadalmi folyamat általános törvényeit, amelyek a történelmi materializmus tartalmát alkotják. A marxizmus a dialektikus materializmus létrehozásával megváltoztatta a filozófia jellegét és tárgyát. Egyszer s mindenkorra véget vetett annak az igénynek, hogy a filozófia a „tudományok tudománya'' legyen, azaz, hogy magába foglalja az összes tudományokat, az ismeretek valamennyi területét. A dialektikus materializmus kimutatja, hogy a világ anyagi jellegű, kifejti a természet, a társadalom és a gondolkodás legáltalánosabb fejlődéstörvényeit, az ismeretelméletet és a módszert, s ezzel a valóság helyes megközelítésének és a kapitalista társadalom szocialista társadalommá való forradalmi-gyakorlati átalakításának fegyverét adja kezünkbe." - A marxista filozófia alapjai

Maglód, 2024.01.31. Salánki László